Hz. Mirza Gulam Ahmed

İsa Mesih Hindistan'da

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyanî (a.s.)
Müslüman Ahmediye Cemaati'nin kurucusu,
Vâdedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri

İsa Mesih Hindistan'da

Çeviren
Dr. Abdulgaffar Han

Aralık, 2008

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

İsa Mesih Hindistan'da

Jesus in India

By :

Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad of Qadian

Founder of The Ahmadiyya Muslim Community,

The Promised Messiah and Mahdi

Turkish Translation

First published in Turkey, 2008

Published by:

Islam International Publications Limited

"Islamabad"

Sheephatch Lane Tilford, Surrey GU 10 2 AQ

United Kingdom

Printed (in Turkey) by:

Baskı: Vesta Ofset Tel: 0212 445 7252

Mahmutbey Mh. Deve Kaldırım Cd. Gelincik Sk. No:6/4 Bağcılar

İstanbul, Türkiye

Translated from Urdu into Turkish by:

Dr. Abdulgaffar Han

ISBN: 1 85372 614 1

Açıklama

Vâdedilen Mesih hazretleri "İsa Mesih Hindistan'da" adlı eseri 1899 yılında yazmıştır. Bu eser başlı başına mükemmel bir kitaptır. Aslında Vâdedilen Mesih hazretleri bu kitabı bir önsöz ve on bölümden oluşturmak istemişti. Bunun ikinci cildini de yazmak istiyordu. Oysa bu eserde sadece dört bölüm yazabilmiştir. Anlaşılan kendisi başka eserlerle meşgul olduğu için buna zaman bulamadı ve 1908 yılında vefat etti.

Elimizdeki eserin bazı kısımları Vâdedilen Mesih hazretlerinin sağlığında Urduca ve İngilizce olmak üzere yayınlanan "Review of Religions" adlı dergide 1902 ve 1903 yıllarında parça parça yayınlandı. Bu eser yazarının ölümünden sonra 20 Kasım 1908 yılında kitap olarak yayınlandı.

Eserin çeşitli sayfalarda gerek yazar ve gerekse çevirmen tarafından gerekli görülen dipnotlar verilmiştir. Ayrıca sonunda "İlave" olarak kitapta söz edilen bazı yazıları, orjinal eserlerinden alınarak araştırmalar yapmak isteyenlerin yararına koyduk. Tabi ki bu "İlave" kitabın esas parçası değildir.

Ahmediye Yayınlar Müdürlüğü

Londra

Ekim, 2008

İçindekiler

"Ey Rabbimiz! Bizimle milletimiz arasında hak ile hüküm ver. Sen hüküm verenlerin en hayırlısısın!"

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمـــَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمَدُهُ وَ نُصَلِّى عَلٰى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

ÖNSÖZ

Bu kitabı yazmaktaki amacım, müslümanlarla hıristiyanların birçok fırkalarının Hz. İsa'nın hayatının ilk ve son dönemi hakkındaki yalan yanlış ve korkunç düşüncelerini, gerçek olaylar, en mükemmel ve doğru ispatlanmış tarihî şahadetlerle yabancı milletlerin eski yazılarına dayanarak ortadan kaldırmaktır.

Bu düşüncelerin korkunç sonuçları sadece Yüce Allah'ın tevhidini talan edip yağma etmiyor, bu ülkenin müslümanlarının ahlakî durumuna da devamlı olarak çirkin ve zehirli bir etki yapıyor. Sonra bu gibi aslı astarı olmayan hikâye ve masallara inanmak sonucu İslamiyet'in birçok fırkalarında ahlaksızlık, kötü niyetlilik, katı yüreklilik ve acımasızlık gibi nice manevî hastalıklar baş göstermektedir. Ama insanlık için duyulan sempati, merhamet, adalet, alçakgönüllülük ve tevazu gibi tertemiz vasıflar gün geçtikçe öylesine azalmaya yüz tutmuş ki yakında elveda diyecek hale gelecek. Bu katı yüreklilik ve ahlaksızlık yüzünden nice müslümanlarla vahşi hayvanlar arasında çok az bir fark görülmektedir. Cen Met[1] ve Buda dinine bağlı bir kimse bir sivrisinek yahut bir pireyi dahi öldürmekten sakınır ve korkar. Fakat ne yazık ki,

[1] Hindu dininde bir mezheptir. Onlara göre herhangi bir hayvanı veya böceği öldürmek veya ona eziyet etmek yasaktır. (Çevirmen)

biz müslümanlardan birçoğu, haksız yere kan dökerek bir kimsenin canına kıyarken, yeryüzündeki bütün canlılardan insan canını en değerli kılan kudret sahibi Allah'tan korkmazlar. Böylesine katı yüreklilik, merhametsizlik ve acımasızlığın sebebi nedir? Bunun sebebi, çocukluktan beri onlara anlatılan bu gibi hikâye ve masallardır. Kulaklarına ve kalplerine yerleştirilen yerli yersiz, olur olmaz cihad meseleleridir. Bunun sonucu onların ahlak durumu gitgide ölür artık. Kalpleri de bu iğrenç işlerin kötülüğünü hissedemez. Hatta biri, gâfil bir kimseyi öldürüp ailesini bir felakete sürüklediği zaman, büyük bir sevaba girip kendi milleti için bir övünç fırsatı elde ettiğini zanneder. Bu durum ülkemizde bu gibi kötülükleri önleyecek vaazların yapılmadığından ileri gelir. Bazen yapılırsa da bir tesadüftür. Bundan dolayı halkın düşünceleri en çok fesat kopartan şeylere rağbet eder. Nitekim daha önce de milletimin haline acıyarak Urduca, Farsça ve Arapça olarak birtakım eserler yazmış bulunuyorum. Bu eserlerde, müslümanlarda bulunan cihad meselesi, kanlı bir imamı beklemeleri meselesi ve başka milletlere karşı kin besleme meselesinin ancak bazı aklı kısa hocaların uydurmaları olduğunu belirttim.

Yoksa İslamiyet'te, sadece savunma niteliğinde olan yahut zalimleri cezalandırmak veyahut özgürlük için yapılan savaşlar dışında kesinlikle din için kılıç çekmeye müsaade edilmez. Savunma niteliğinde olan savaşlar da, ancak düşmanların saldırmaları sonucu can güvenliği tehlikeye düştüğü zaman ihtiyaç duyulan savaşlardır. İşte bu üç şer'î cihat vardır. İslamiyet'te dini yaymak için bu üç türlü savaşın dışında hiçbir şekilde savaş caiz değildir. İşte bu gibi konuları ihtiva eden nice eserleri yazıp büyük masraflara girerek bu ülkenin dışında Arap, Suriye ve Horasan gibi memleketlere de dağıtmış bulunuyorum. Fakat şimdi Yüce Allah'ın lütfuyla bu gibi batıl ve asılsız inançları gönüllerden söküp atmak için nice güçlü deliller, apaçık ispatlar, kesin belgelerle tarihi şahadetleri elde etmiş bulunuyorum.

Bunların doğruluk ışıkları –tabii yayınlandıktan sonra- yakında müslümanların gönüllerinde bu inançlara karşı şaşırtıcı bir değişme meydana geleceğini bana müjdeler. Kesin olarak ümit ederim ki, bu gerçekleri kavradıktan sonra İslamiyet'in nice saa-

detli adamlarının kalbinden hilm, alçakgönüllülük ve merhametin en güzel ve şirin pınarları akacaktır. Bunların manevî bakımdan değişmeleri bu ülkeye son derece hayırlı ve uğurlu bir etki yapacaktır. Bunun yanısıra nice hıristiyan araştırıcıların ve hakikate aç ve susamış kimselerin benim bu eserimden yararlanacaklarına kesin olarak inanıyorum. Demin belirttiğim gibi, bu eseri yazmaktaki gayem müslümanlarla hıristiyanların bazı inançlarına girmiş bulunan bir hatayı düzeltmektir. Bu da biraz ayrıntılı olarak izahat isteyen bir konudur. Aşağıdaki satırlarda bunu açıklamaya çalışacağım.

Bilindiği gibi, müslümanlarla hıristiyanların çoğu Hz. İsa (a.s.)'ın sağ olarak göğe çıktığına inanıyorlar. Bu her iki grup uzun zamandan beri Hz. İsa'nın hâlâ da gökyüzünde sağ olarak mevcut olduğuna ve ahir zamanda yeryüzüne ineceğine inanıyorlar. Bu her iki grup, yani müslümanlarla hıristiyanların arasında bu hususta inanç bakımından şu fark vardır; hıristiyanlar, Hz. İsa'nın çarmıhta öldükten sonra tekrar dirilerek bu maddi vücutla göğe çıkıp babasının sağ tarafına oturduğuna, ahir zamanda dünyanın adaleti için tekrar yeryüzüne ineceğine inanıyorlar. Onlar İsa Mesih'in dünyanın tanrısı, yaratanı ve sahibi olduğunu, ondan başka hiç kimsenin olmadığını söylerler. Onlara göre ancak Hz. İsa, dünyanın sonunda her türlü mükâfat ve ceza vermek üzere büyük celal ile inecektir. O zaman onu veyahut annesini Tanrı olarak kabul etmemiş olan kimse yakalanarak cehenneme atılacak. Orada ağlayıp sızlamaktan başka bir çare olmayacaktır. Fakat müslümanların adı geçen fırkaları, Hz. İsa'nın ne çarmıha gerildiğine ne de çarmıhta öldüğüne inanırlar. Onlara göre, Yahudiler Hz. İsa'yı çarmıha germek için yakalamak istedikleri sırada Allah'ın bir meleği onu bu maddi vücuduyla alıp göğe çıkardı. O şimdiye kadar gökte sağ olarak mevcuttur. Onun durduğu yer de Yuhanna peygamberin yani Hz. Yahya'nın bulunduğu yerdir. Bundan başka müslümanlar Hz. İsa için ancak Allah'ın ulu bir peygamberi olup ne kendisinin Tanrı ne de Tanrı'nın oğlu olduğunu söylerler. Onlar, onun ahir zamanda iki melaikenin omzuna dayanarak Şam'ın bir minaresinin yanına veyahut başka bir yere ineceğine inanırlar.

Onlara göre İsa Mesih iner inmez daha önceden dünyada mevcut olup Hz. Fatma'nın soyundan olan İmam Muhammed Mehdi ile birlikte, hiç tereddüt etmeden hemen müslüman olan kimseler dışında bütün yabancı milletleri öldürecektir. Bunun dışında hiç kimseyi sağ bırakmayacaktır. Kısaca kendilerine ehli sünnet veya ehli hadis diyen müslüman fırkalar –halk onlara "vahhabi" der- onlara göre Hz. İsa'nın tekrar yeryüzüne nazil olmasının esas gayesi onun, tıpkı Hinduların büyük tanrısı gibi[2] bütün dünyayı yok etmektir. Evvela Hz. İsa halkın müslüman olması için tehdit edecektir. Yine de halk kâfirliği bırakmamakta ısrar ederse hepsini kılıçtan geçirecektir.

Yine bu müslümanlar, Hz. İsa'nın bu maddi vücutla gökyüzünde sağ olarak bulundurulmasından maksat, İslam devletlerinin zayıf düşeceği sırada onun gökten inip yabancı milletleri mahvetmesi, onları zorla müslüman etmesi, inkâr ettikleri takdirde onları öldürmesidir. Adı geçen fırkanın din adamları, özellikle hıristiyanlar hakkında, "Hz. İsa gökten ineceği zaman dünyadaki bütün haçları kıracaktır, korkunç acımasız davranışlara başvuracaktır," diye açıklamalarda bulunurlar. Demin dediğim gibi, müslümanlardan özellikle ehli hadis olanlar büyük bir coşkuyla, "İsa Mesih daha inmeden önce Fatmaoğullarından olan Muhammed Mehdi adlı bir imam ortaya çıkmış olacaktır. İşte o imam aslında zamanın halifesi ve padişahı olacaktır. Çünkü o, kureyş kabilesinden olacaktır," diye birtakım inançlarını ortaya koyarlar. Onlara göre bundan gaye, çabucak kelime-yi şahadet getiren kimsenin dışında İslamiyet'i inkâr eden bütün yabancı milletleri öldürmektir. Onun için ona destek olmak ve yardım etmek için Hz. İsa gökten inecekmiş. Gerçi Hz. İsa da kendi başına bir mehdidir. Hatta büyük mehdi kendisidir. Fakat zamanın halifesinin Kureyş soyundan olması gerektiği için Hz. İsa zamanın halifesi olmayacaktır. Halife ancak Muhammed Mehdi olacaktır. Bunlar, "Bu her ikisi bir araya gelip yeryüzünü insanların kanıyla dolduracaklar. Öylesine kan dökecekler ki, dünya oldu olalı bunun hiç eşi ve

[2] Metinde "Mahadiv" diye geçer. Bu da Hinduların büyük tanrılarından birisidir. (çevirmen)

benzeri olmayacak. Bunlar dünyaya gelir gelmez kan dökmeye koyulacaklar. Ne bir vaaz ne bir nasihat edecekler, ne bir mucize ne bir keramet gösterecekler," derler. Yine bunlar, "Gerçi Hz. İsa, imam Muhammed Mehdi'ye akıl verici bir vezir niteliğinde olacak. Hükümet dizginleri ancak Mehdi'nin elinde olacak. Ama yine de Hz. İsa, İmam Muhammed Mehdi'yi insanları öldürmesi için durmadan kışkırtacaktır. Ve sürekli olarak bu gibi korkunç tekliflerde bulunacaktır," derler. Sanki Hz. İsa daha önceki güzel ahlak zamanında "Hiçbir kötülüğe karşı koymayın, bir yanağınıza tokat yerseniz ötekini de çevirin" diye daha önce vermiş olduğu emrin acısını çıkaracakmış.

İşte müslümanlarla hıristiyanların Hz. İsa hakkındaki inançları bunlardır. Gerçi Hıristiyanların aciz bir insana tanrı demeleri büyük bir hatadır. Fakat bazı müslümanlardan ehli hadis olup vahhabi denilen kimselerin kanlı Mehdi ve vâdedilen kanlı bir Mesih hakkındaki inançları, onların ahlakî durumlarına pek kötü bir etki yapmaktadır. Bu kötü etki yüzünden bunlar iyi niyetlilik barış ve dürüstlülükle ne bir milletle iyi geçinebilirler, ne de başka bir hükümetin altında en doğru ve tam bir itaat ve vefa ile yaşayabilirler. Yabancı milletlere karşı bu gibi zorbalığı reva görmenin "yani ya hiç tereddütsüz müslüman olsunlar, ya da hepsi öldürülsünler" diye birtakım inançları beslemenin korkunç itirazlara sebep olacağını aklı başında olan herkes anlar. Bu dinin doğruluğunu henüz iyice anlamamış bir kimseyi baskı, zorbalık ve öldürmekle tehdit ederek o dine geçirmenin ne kadar iğrenç bir yol olduğunu vicdan sahibi olan herkes kolayca anlar. Bu gibi metodlarla dinin kalkınıp yükselmesi şöyle dursun, tam tersine, her muhalif itiraz etme fırsatı bulur. Bu gibi prensiplerin sonucunda, insanoğluna karşı her türlü sempati gönüllerden tamamen yok olur gider. İnsanlığın büyük ahlakından olan merhamet ve adalet ortadan kalkar. Bunun yerine kin ve kötü niyetlilik çoğalmaya başlar. Geride salt vahşilik kalır, güzel ahlak diye bir şey kalmaz. Tabii ki, bu gibi prensipler Cenab-ı Hak tarafından olamaz. Elbette O'nun yakalayıp sorgulaması, her türlü delilin tamamlanmasından sonra olur.

Biraz da düşünmek gerekir; Örneğin adamın biri doğru bir dini, onun doğruluğunu, onun tertemiz talimatını ve güzelliklerini henüz bilmediğinden ve ondan habersiz olduğundan dolayı kabul etmezse, böyle bir kimseyi hemen öldürmek mi lazım? Hâlbuki böyle bir insan merhamete layıktır. Yumuşaklık ve güzel ahlakla o dinin doğruluğu, güzelliği ve manevi yararlılığı kendisine anlatılmalıdır. Yoksa inkâr etmesinin karşılığı kılıç veya tüfekle verilmemelidir. Nitekim bu çağın adı geçen İslamiyet fırkaları cihat meselesinin yanısıra, "yakın bir zamanda kanlı bir mehdi doğacaktır. Adı İmam Muhammed olacaktır. İsa Mesih de ona yardım etmek için gökten inecektir. Her ikisi bir olup İslamiyet'i inkâr eden bütün yabancı milletleri öldüreceklerdir," diye inanırlar. İşte bu gibi talimat ahlaka taban tabana zıttır. Bu, insanlığın bütün güzel kuvvetlerini mahveder. İnsanda vahşi hayvanların duygularını meydana getirir. Bu gibi inançları olan bir kimse, her millet içinde hayatını ikiyüzlülükle sürdürmek zorunda kalır. Hatta yabancı bir milletin devlet adamlarına karşı da gerçek itaat göstermek kendisi için imkânsızlaşır. Ancak yalancılıkla sahte bir itaat göstermeye çalışır. Nitekim İngiliz hükümeti olan şu Hindistan'da, ehli hadisten demin işaret ettiğimiz bazı fırkalar, İngiliz hükümeti altında ikiyüzlü bir hayat tarzını sürdürmektedirler. Yani gizli olarak halka kanlı bir dönem hakkında ümitler verirler. Kanlı bir Mehdi ve kanlı bir Mesih'i beklemektedirler. Halka meseleleri ona göre öğretirler. Diğer taraftan hükümet yetkilileriyle görüştükleri zaman son derece yaltaklanarak, "Aman! Biz bu gibi inançlara karşıyız!" derler. Eğer gerçekten karşıysalar, bunu yazılı olarak neden yayınlamazlar? Neden kanlı bir Mehdi ve kanlı bir Mesih'i dört gözle bekliyorlar. Sanki onlar gelir gelmez hemen onlara katılacaklarmış gibi kapıda bekliyorlar. Kısaca bu gibi inançları yüzünden bu mollaların ahlakî durumları bir hayli çökmüştür. Dolayısıyla artık onlar, yumuşaklık ve barış talimatını hiç kimseye ileri sürmeye layık değildirler. Öteki dinlere inananları haksız yere öldürmek onlara göre ne yazık ki, dinî bir fariza sayılmaktadır. Eğer Ehli Hadis'ten herhangi bir fırka bu inançlara

karşı çıkarsa bizi sevindirir doğrusu. Fakat şunu da üzüntüyle belirtmekten kendimizi alamıyoruz ki, Ehli Hadis'in[3] bazı fırkalarından olup, kanlı Mehdi ve cihat meselelerine inanan şu gizli vahabiler de vardır. Bunların gerçek ve doğru yola aykırı nice inançları vardır. Herhangi bir zamanda fırsat bulup öteki dinlere inananların hepsini öldürmekle büyük bir sevaba gireceklerini zannederler. Oysa bu gibi inançlar; yani İslamiyet'e sokmak için bir kimseyi öldürmek veyahut herhangi bir kanlı Mehdi veya kanlı Mesih'in dünyaya geleceğine, kan dökeceğine, hatta kan dökmekle tehdit edip İslamiyet'i kalkındıracağına inanmak, Kuran-ı Kerim ve sahih hadislere tamamen aykırıdır. Yüce Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Mekke'de ve daha sonraları kâfirlerin elinden pek üzüntü çekti. Özellikle Mekke'deki on üç yıl her türlü cefa ve zulüm altında geçti. Bu eziyetlerin tasavvuruyla bile insanın içinden ağlamak gelir. Yüce Peygamberimiz (s.a.v.)'in birçok ashabı ve yakınları acımasızca öldürülmedikçe, düşmanına karşı asla kılıç kaldırmadı. Onların ağır sözlerine karşı asla ağır kelimelerle karşılık vermedi. Kendisine nice eziyetler yapıldı. Birkaç sefer zehir bile verildi. Öldürülmesi için nice planlar hazırlandı. Ama muhalifleri hep başarısızlığa uğradılar. Fakat Cenab-ı Hakk'ın öç alma zamanı gelince, Mekke'nin bütün reisleri, milletin bütün ileri gelenleri, "Bu adam artık mutlaka öldürülmelidir," diye oybirliğiyle karar aldılar. İşte o zaman sevdiklerini, kendisine sadık kalan ve dosdoğru olanları koruyan Allah, Yüce Peygamberine, "Bu şehirde kötülükten başka bir şey kalmadı. Şehir halkı seni öldürmeye kararlıdırlar. Sen artık buradan çabucak çık git," diye haber verdi. Nitekim Peygamber Efendimiz Allah'ın emriyle Medine'ye göç etti. Fakat yine de düşmanları peşini bırakmadılar. Kendisini takip etmeye devam ettiler. Her nasıl olursa olsun İslamiyeti yok etmek istediler. Kargaşaları son haddini bulunca, nice kimselerin

[3] Ehli Hadis'ten bazı kimseler, büyük bir küstahlık ve haksızlıkla kendi kitaplarında, "yakında bir mehdi doğacaktır. O, Hindistan'ın padişahı olan İngilizleri kendine esir edecektir. Zamanın hıristiyan padişahı tutuklanarak onun huzuruna getirilecektir," diye yazarlar. Bu gibi kitaplar Ehli Hadis'in evlerinde mevcuttur. Bundan başka pek ünlü bir Ehli Hadis yazarının eseri olan "İktirâb'üs-saat" adlı kitabın 64. sayfasında da aynı hikâye yazılıdır. (Yazar)

kanına girdiklerinden dolayı artık cezayı hak ettiler. İşte o zaman müslümanlara yalnız kendi varlıklarını korumak ve savunmak için savaşmaya müsaade verildi. Bir de muhalifler, hiçbir savaş olmaksızın yalnız kötülük olsun diye nice masum insanı öldürdüklerinden, onların mallarını gasp ettiklerinden ötürü, kendilerine ve yardakçılarına karşı aynı muamelenin yapılmasını hak ettiler. Fakat Yüce Peygamber Efendimiz Mekke'yi fethettiği zaman bunların hepsini affetti. Onun için Yüce Peygamber Efendimiz yahut ashâb-ı kirâm yalnız dini yaymak için savaşmış veya birilerini zorla İslamiyet'e geçirmiş diye düşünmek bile korkunç bir hata ve zulümdür.

Bir de şu husus unutulmamalıdır ki, o devirde her millet İslamiyet'e karşı büyük bir taassup beslemekteydi. Muhalifler bu dini yeni bir fırka ve küçük bir cemaat sanarak yok etme planına koyuldular. Herkes ne pahasına olursa olsun müslümanların bir an önce bu dünyadan silinmelerini veyahut kalkınıp yükselmeleri düşünülemeyecek bir şekilde darmadağın olmalarını istiyordu. Bundan dolayı, düşman her şeyde olur olmaz sebeplerden müslümanlara karşı koymaya çalışırdı. Bir milletin içinden biri müslüman olduğu zaman ya hemen oracıkta öldürülürdü veyahut hayatı büsbütün tehlikeye düşerdi. Böyle bir anda Cenab-ı Hak bu yeni Müslümanlara merhamet edip büyük taassup güden güçleri ceza olarak öyle bir duruma getirdi ki, onlar İslamiyet'e vergi ödemek zorunda kalıp İslamiyet'e özgürlük kapılarını açtılar. Bundan gaye, inananların yolundaki her türlü engeli ortadan kaldırmaktı. Bu, Yüce Allah'ın dünyaya olan lütfuydu. Bunda hiç kimsenin zararı yoktu. Bilindiği gibi, şimdiki zamanımızda yabancı milletten olan padişahlar, İslamiyet'in din özgürlüğüne engel değiller. İslamî vecibelerin yerine getirilmesini yasaklamazlar. Kendi milletinden olup İslamiyet'i seçenleri öldürmüyorlar, onları hapse attırmıyorlar, onlara çeşitli eziyetler vermiyorlar. Öyleyse İslamiyet onlara karşı neden kılıç çeksin. İslamiyet hiçbir zaman zor kullanmayı öğretmemiştir. Bu açık bir gerçektir. Eğer Kuran-ı Kerim ile bütün hadis kitaplarını ve tarih eserlerini inceleyecek olursak, insan bunları, mümkün olduğu kadar dikkatle okuyacak ya da dinleyecek olursa ve bu hususta geniş bilgiler elde ederse,

"İslamiyet, dinin yayılması için zor kullanarak kılıç çekti" diye edilen itirazın son derece asılsız ve utanç verici olduğunu kesin olarak anlayacaktır. Bu, aslında bağnazlıktan uzak kalarak Kur'ân ile hadisi ve İslam tarihi ile ilgili güvenilir eserleri araştırmadan yalan ve iftira atanların kafalarının ürünüdür. Fakat hakikate aç ve susamış kimselerin, bu iftiraların foyasının meydana çıkacağını yakın bir zamanda anlayacaklarını adım gibi biliyorum. Biz, Kur'ân gibi kitabı olup, içinde *Lâ ikrâhe fi'ddin*[4] "kimseyi dine geçirmek için zor kullanmak caiz değildir," yazılı olan bir dine kaba kuvvetli bir din diyebilir miyiz? Mekke hayatında gece gündüz on üç yıl boyunca bütün arkadaşlarına, "Beyler sabredin! Sakın kötülüğe karşılık vermeyin!" diye nasihat eden Yüce Peygambere kaba kuvvetli bir kimse diyebilir miyiz? Hâşâ!

Fakat düşmanların kötü muamelesi haddi aşınca, İslamiyet'i yok etmek için bütün kaba kuvvetler var gücüyle karşı koyunca bu davranış İlâhî azâmete dokundu. Bunun sonucu Yüce Allah, "Kılıç çeken kılıçla öldürülsün," diye karar verdi. Yoksa Kuran-ı Kerim, asla kaba kuvvet ve zor kullanmaktan yana değildir. Dinde zorlama caiz olsaydı Yüce Peygamber Efendimizin ashabı çeşitli sınavlarda gerçek müminler gibi asla doğruluk gösteremezlerdi. Fakat Yüce Peygamber Efendimizin ashabının gösterdiği vefakârlıkları burada anlatacak değiliz. Buna ihtiyaç da yoktur. Bu hiç kimseden gizli saklı değildir. Onların gösterdikleri vefa ve fedakârlık örnekleri öylesine aşikârdır ki, diğer milletlerde bunun benzerine rastlanamaz. Adı geçen vefalı millet, vefakârlık ve doğruluğu kılıçlar altında elden bırakmadıkları gibi, Yüce Peygamberleri eşliğinde de üstün bir doğruluğu ortaya koymuşlardır. İnsanın kalbi ve göğsü iman nuruyla aydınlanmadıkça böyle bir doğruluk sergilenmez. Kısacası, İslamiyet'te zor kullanmanın hiç yeri yoktur. İslam savaşları üç kısımdan dışarı çıkmaz:

1. Savunma niteliğinde; yani kendi kendini korumak için.
2. Cezalandırma niteliğinde; yani kana kan!

[4] Bakara Sûresi: 257

3. Özgürlüğü sağlamak için; müslüman olanları öldürenlerin ve onlara engel olanların gücünü kırmak için yapılan savaşlar.

İslamiyet'te bir kimseyi öldürme tehdidiyle, zor kullanarak dine geçirmek yoktur. Durum böyleyken, kanlı bir Mehdi veyahut kanlı bir Mesih'i beklemek tamamen anlamsız ve saçmalık olur. Kur'ân talimatına aykırı olarak insanları kılıç ucuyla müslüman yapan birinin gelmesi imkânsızdır. Bu, anlaşılmayacak bir mesele değildi. Anlaşılmasında güçlükler de yoktu. Aslında kendini bilmez birtakım kimseleri, nefsanî arzuları bu inanca meylettirdi. Çünkü bizim hocalarımız bu hususta aldanıyorlar. Onlar Mehdi'nin savaşları neticesinde ellerine toplanamayacak kadar bol miktarda malın geçeceğini zannederler. Hele bugünlerde bu ülkenin hocalarının eli pek dardadır. Bunun için gece gündüz böyle Mehdi'yi beklemektedirler. Belki de böylece nefsanî arzuları yerine gelir. Onun için böyle bir Mehdi'nin geleceğini inkâr edene karşı düşman kesilirler. Böyle bir kimse hemen kâfir sayılıp İslamiyet dairesinden çıkmış zannedilir. Nitekim ben de bu sebepten dolayı bunların katında kâfirim. Çünkü ben böyle bir kanlı Mehdi ve Mesih'in geleceğine inanmıyorum. Hatta böyle saçma inançlardan nefret ediyorum. Onların bana kâfir demeleri sadece inandıkları bu uyduruk Mehdi ve Mesihi inkâr etmemden değildir. Bir de şu sebep vardır: Ben, Cenab-ı Hak'tan ilham alarak gerçek ve hakiki Vâdedilen Mesih ve aynı zamanda gerçek Mehdi olduğumu ilan ettim. Hakkında İncil ve Kur'ân'da müjdeler bulunan, hadis kitaplarında geleceğine dair vaatler bulunan işte benim. Fakat kılıçsız ve tüfeksiz! Yüce Allah bana "Yumuşaklık, ağırbaşlılık, alçakgönüllülük ve uysallıkla insanların dikkatini Hak olan, ezeli ve hiç değişmeyen, en üstün kutsallık, ağırbaşlılık, rahmet ve adalet sahibi olan Tanrı'ya çevir" diye buyurdu.

Bu karanlık çağın nuru ancak benim! Beni izleyen kimse, şeytanın karanlıkta yürüyenlere kazdığı çukur ve hendeklerden korunacaktır. O beni, dünyayı barış ve yumuşaklıkla Hakk'a kılavuzluk edeyim diye, İslamiyet'te ahlakî değerleri tekrar yerleştireyim diye gönderdi. Yine O, hakkı arayanlara teselli olsun diye bana semavî mucizeler de ihsan etti. O, beni desteklemek için pek şaşırtıcı işler yaptı. Cenab-ı Hakk'ın kutsal kitaplarına göre doğru bir kimseyi tanımak için bir ölçü olan gaybî kelam ve gelecekle ilgili gizli sırlarını bana açtı. Pek yüce marifetli bilgiler ve ilimleri bana ihsan etti. Onun için hakkı istemeyen ve karanlıktan hoşlanan kimseler bana karşı düşman kesildi. Fakat ben yine de elimden geldiğince insanlığa iyilik yapmak istedim.

Nitekim bu zamanın hıristiyanlarına en büyük iyilik, onları gerçek Tanrıya, doğup ölmek ve eziyet çekmek gibi türlü eksikliklerden uzak olan Tanrı'ya davet etmektir. O Tanrı, ilk baştaki bütün cisim ve gezegenleri yuvarlak bir şekilde yaratarak kendi tabiat kanununa şöyle bir hidayet nakşetti. "Bu cisimlerin yuvarlaklığı gibi O'nda da bir vahdet ve teklik bulunmaktadır." Nitekim düz cisimlerden hiçbiri üç köşeli olarak yaratılmamıştır. Yüce Allah'ın ilk yarattığı cisimler, mesela yer, gök, güneş, ay, bütün yıldızlar ve bütün cisimler hep yuvarlaktır. Bunların yuvarlaklığı tevhidi göstermektedir. Nitekim hıristiyanlara karşı, onları Yüce Allah'a kılavuzluk etmekten daha büyük sempati ve gerçek sevgi düşünülemez. O Allah'ın yarattığı şeyler kendisini *teslîs*'ten[5] uzak tutar.

Müslümanlara karşı yapılacak en büyük iyilik ise, onların ahlakî durumlarını düzeltmektir. Onların, kanlı bir Mehdi ve Mesih'i boş yere beklemek gibi yanlış inançlarını ortadan kaldırmaktır. Böyle bir inanç İslam talimatına taban tabana zıttır. Demin de yazdığım gibi, zamanımızdaki bazı din adamlarının, kanlı bir mehdinin gelip kılıç gücüyle İslamiyet'i yayacağına dair düşünceleri Kur'ân talimatına tamamen karşı olup nefsanî arzulardan öte bir şey değildir. Efendi ve hakkı seven bir müslümanın bu gibi düşüncelerden vazgeçmesi için Kur'ân talimatını dikkatle okuması, üstünde durarak uzun uzun düşünmesi yeterli olacaktır. Şöyle

[5] *Teslîs:* Hıristiyanların üç tanrıya inanmalarına *teslîs* denir (çevirmen)

bir düşünsün; acaba Cenab-ı Hakk'ın yüce kelamı, bir kimsenin öldürme tehdidiyle dine geçirilmesine neden karşıdır? Kısacası, yalnız bu delil bile bu gibi inançların boş ve asılsız olduğunu ispatlamak için yeterlidir. Fakat benim sempati duymam, adı geçen inançların boş ve asılsız olduğunu tarihî olaylar ışığında da kanıtlamamı gerektiriyor. Nitekim bu kitabımda, Hz. İsa'nın çarmıhta ölmediğini, göğe de çıkmadığını ispatlayacağım. Aynı zamanda onun tekrar gökten yeryüzüne ineceğini ümit etmemek gerekir. Kendisi yüz yirmi yaşında Keşmir'in *Sirinagar* şehrinde vefat etmiştir. *Sirinagar'ın Hanyâr* mahallesinde kabri de mevcuttur.

Bu konuya açıklık getirmek için araştırmalarımı on bölüme ve bir sonsöz'e ayırdım.

1. Bu hususla ilgili İncil'de bulduğumuz tanıklıklar.
2. Kur'ân ve hadiste bulduğumuz tanıklıklar.
3. Tıp kitaplarında bulduğumuz tanıklıklar.
4. Tarih kitaplarında bulduğumuz tanıklıklar.
5. Ağızdan ağza devam edegelen tanıklıklar.
6. Aynı görüşteki ipuçlarından edindiğimiz tanıklıklar.
7. Akla uygun tanıklıklar.
8. Cenab-ı Hakk'ın vahyi ile elde ettiğimiz tanıklıklar.
9. Dokuzuncu bölümde hıristiyanlıkla İslamiyet arasında kısa bir karşılaştırma yapılacak, İslam dininin doğruluğu için deliller açıklanacaktır.
10. Onuncu bölümde ise Cenab-ı Hakk'ın, beni hangi işler için görevlendirdiğinden bahsedilecektir. Aynı zamanda O'nun tarafından Vâdedilen Mesih olarak gönderildiğime dair ispatlar açıklanacaktır.

Kitabın sonunda da bir "sonsöz" bölümü yer alacaktır. Orada birtakım önemli talimatlar yazılacaktır. Sayın okuyucuların bu eseri dikkatle okumalarını umarım.

Bu eserde yer alan gerçekleri kötü zan ile sakın elinizden bırakmayınız. Biliniz ki, bu araştırmalarımız sıradan bir tetkik de-

ğildir. Bütün delil ve ispatlar, son derece araştırma ve incelemelerden geçirilerek ortaya konmuştur. Biz Cenab-ı Hak'tan niyaz ederiz ki, O bu işte bizim yardımcımız olsun. Kendisinin özel ilhamı ve ilkâsıyla[6] gerçeğin üstün ışığını bize ihsan etsin. Çünkü doğru bilgi ve katışıksız marifet ancak O'ndan inip O'nun lütfuyla gönüllere kılavuzluk eder. Âmin, sümme Âmin!

Mirza Gulam Ahmed
Kadiyan
25 Nisan 1899

[6] Yüce Allah tarafından İlham yoluyla bazı şeylerin kalbe indirilmesi.

BİRİNCİ BÖLÜM

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَـــنِ الرَّحِيمِ

Biliniz ki, hıristiyanların inançlarına göre Hz. İsa (a.s.), *Yahuda İskiriyüti'*nin yaptığı kötülükten dolayı yakalanarak çarmıhta öldürülmüş, sonra dirilerek göğe çıkmış deniliyorsa da İncil'i dikkatle okuduğumuzda bu inancın tamamen boş ve asılsız olduğu meydana çıkar. Nitekim Matta, Bab 12, Ayet 40'da şöyle yazılıdır: "Nasıl ki Yunus, balina balığı karnında üç gün üç gece kalmışsa, tıpkı onun gibi Âdemoğlu da yer altında üç gün üç gece kalacaktır." Bilindiği gibi Yunus peygamber, balina balığının karnında ölmedi, en fazla kendinden geçerek baygınlık geçirmiş olabilir. Cenab-ı Hakk'ın yüce kitaplarına göre Yunus peygamber, balina balığının karnında diriydi ve diri olarak dışarı çıktı. Onun milleti eninde sonunda kendisine inandı. Eğer Hz. İsa (a.s.) yer altında[7] ölü olarak kalmışsa, o zaman bir ölüyü diriye benzetmek ne anlama gelir? Bir ölü ile diri arasında ne münasebet vardır? Aslında İsa peygamber doğru bir kimseydi. Kısaca, Hz. İsa'nın Hindistan ülkesine gelip başka milletlerle karışmış olan şu kaybolan koyunları arayıp bulması şarttı. Daha sonraki sayfalarda Hz. İsa'nın gerçekten Hindistan'a geldiğini ispatlayacağız. Kendisi ağır ağır, çeşitli bölgelere uğradıktan sonra Keşmir'e vardı ve İsrailoğullarının kaybolan koyunlarının Buda dinine geçtiklerini öğrendi. Onlar da kendisini, tıpkı Yunus peygamberin milletinin onu kabul ettiği gibi kabul ettiler. Doğrusu böyle olması da gerekliydi. Çünkü İsa Mesih İncil'de kendisinin İsrailoğullarının kaybolan koyunlarına gönderildiğini bizzat ifade etmiştir. Buna ilaveten o, sevgilisi Yüce Allah'ın kendisini lanetli ölümden koruyacağını biliyordu. Onun için kendisi Yüce Allah'tan vahiy alarak adı geçen misali gaybî bir haber olarak önceden bildirmişti. Bu misalde kendisinin çarmıhta ölmeyeceği ve lanet tahtası üzerinde canının çıkmayacağını önceden söylemişti. Tam tersine, tıpkı Yunus peygamber gibi, İsa peygamber de bir baygınlık geçirecekti. İsa Me-

[7] Metinde yanlışlıkla "balık" yazılmıştır. (çevirmen)

sih, adı geçen misalde kendisini kastediyor. Yani kendisi günün birinde yer altından çıkıp milletine kavuşacaktı. Tıpkı Yunus peygamber gibi, o da kendi milletince sayılıp sevilecekti. Nihayet, daha önceden verilen bu haber de gerçekleşti. Çünkü İsa Mesih de yer altından çıkıp, Keşmir, Tibet ve doğu memleketlerinde yaşayan milletlerine gitti. İsa'dan 721 yıl önce[8] Asur kralı Şalmenzer, İsrailoğullarından on kabileyi Sameriye şehrinden tutsak olarak götürmüştü. Bunlar Hindistan'a gelip bu ülkenin çeşitli bölgelerinde yerleştiler. Bundan dolayı İsa Mesih'in bunlara gitmesi şarttı. Cenab-ı Hak tarafından kendisine verilen peygamberliğin temel gayesi de ortadan kaybolup Hindistan'ın çeşitli bölgelerinde yerleşen yahudilerle görüşmesiydi. Aslında Benî İsrail'in kaybolan koyunları da bunlardı. Bu ülkelere gelerek atalarının dinini terk ederek çoğu Buda dinine geçtiler. Daha sonra gitgide putperestliğe vardılar. Nitekim Dr. Bernier de kendi yazdığı "Seyahatname" adlı eserinde birçok bilginlere dayanarak Keşmir halkının Yahudi olup, Asur kralının dönemindeki karışıklıklar zamanında bu ülkeye geldiklerini yazar.[9]

Çarmıha gerilerek ölmekten kurtulması da gerekliydi. Çünkü Kitab-ı Mukaddes'te, "Çarmıha gerilerek ölen kişi lanetlidir," diye yazılıdır. Ama lanet yaftasını İsa gibi bir peygamberin boynuna asmak düpedüz zulüm ve haksızlıktır. Çünkü bütün dil bilginlerince lanet kavramı ancak kalbe bağlıdır. Mel'un kime denir biliyor musunuz? Kalbi gerçekten Allah'tan uzaklaşıp simsiyah olan, Allah'ın rahmetinden nasipsiz, O'nun sevgisinden yoksun, O'nun irfanından bomboş ve mahrum, şeytan gibi kör ve nasipsiz, sapıklık zehriyle dopdolu, içinde Allah sevgisi ve irfan nuru olmayan, her türlü şefkat ve vefa bağları kopmuş olan, kendisiyle Allah arasında kin, nefret, iğrenti ve düşmanlık bulunan kimseye melûn denir. Hatta Cenab-ı Hak ona, o da Cenab-ı Hakk'a düşman kimse demektir. Allah ile onun arasında bezginlik bulunan kimseye melûn denir. Yani her bakımdan şeytanın varisi olan kimse

[8] Bundan başka nice Yahudiler Babil hadiselerinden sonra doğu ülkelerine sürüldüler. (Yazar)
[9] Bkz. Dr. Bernier Seyahatnamesi, c.2 s.99 (Yazar).
Kitabın sonundaki "ilave" no:10'a bakınız (çevirmen)

demektir. Bundan dolayı *"leîn"* (lanetlenmiş) şeytanın adıdır.[10] Doğrusu melûn kelimesinin kavramı öylesine çirkin ve iğrençtir ki, kalbinde Allah sevgisini taşıyan hiçbir doğru ve efendi kimse için asla kullanılamaz. Ne yazıktır ki, Hıristiyanlar bu inancı uydurdukları zaman lanet kelimesinin mefhumunu hiç incelememişler. Yoksa böylesine çirkin bir sözcüğü Hz. İsa gibi doğru bir insana yakıştıramazlardı. Acaba biz, "bir zamanlar İsa Mesih'in kalbi gerçekten Cenab-ı Hak'tan uzaklaşmış, O'nu inkâr etmiş, O'ndan bezmiş ve Yüce Allah'a düşman kesilmişti," diyebilir miyiz? Yine biz, "acaba İsa Mesih'in gönlünün bir zamanlar Allah'tan uzaklaştığını, Allah'a düşman kesildiğini ve inkâr karanlığına boğulduğunu hissetmiş," diye düşünebilir miyiz? Hâşâ! Eğer hiçbir zaman İsa Mesih'in başına böyle bir hal gelmemişse, tam tersine o, daima aşk ve irfan nuruyla dopdolu olarak yaşamışsa, o zaman ey aklı başında olan kimseler! Burada biraz düşünün! Bizler, "Bir zamanlar İsa'nın kalbine bir lanet değil, Tanrı'nın binlerce laneti bütün niteliğiyle inmişti," nasıl diyebiliriz? Hâşâ ve aslâ! Öyleyse kendisinin lanetlenmiş olduğunu nasıl söyleyebiliriz? Ne yazık ki, insanoğlu bir söz söyledikten sonra veya bir inancı iyice benimsedikten sonra, her ne kadar o inancın foyası meydana çıksa da onu bırakmak istemez. Doğrusu kurtuluş arzusu eğer üstün bir hakikate dayanıyorsa o zaman övgüye şayandır. Fakat bu ne biçim kurtuluş dileğidir ki, bunda bir hakikat kana bulanır. Yüce bir peygamber, üstün bir insan için adeta, "bir zamanlar Allah ile olan bütün bağları kopmuş, gönül bağlılığı ve beraberliği yerine taban tabana zıtlık ve aykırılık, düşmanlık ve bezginlik meydana gelmiş, nur yerine onun kalbine karanlık çökmüştü," diye inançlar beslenir mi? Hâşâ!

Şunu da unutmayalım ki, böyle bir düşünce sadece Hz. İsa'nın peygamberlik ve risâlet şanına aykırı değil, aynı zamanda onun İncil'de yer yer dile getirdiği üstünlük iddiası, tertemiz olması, sevgi ve marifetine de aykırıdır. Nitekim İncil'i okuyun. Göreceksiniz ki, Hz. İsa, "Ben cihanın nuruyum, ben hâdiyim,

[10] Bkz. Lugat kitapları: Lisan-ul Arab, Sahhah-ı Cevheri, Kamus, Muhıt, Tac'ul-arûs v.s. (Yazar)

benim Tanrı ile üstün sevgi bağlarım vardır. O beni en temiz olarak yarattı. Ben, O'nun biricik sevgili oğluyum," diye iddialarda bulunur. Bu gibi hiç kopmayan yüce ilişkilere rağmen bu lanet kavramı İsa Mesih'in kalbi için nasıl doğru olabilir? Hâşâ! Bu da gösteriyor ki, İsa Mesih çarmıha gerilerek öldürülmedi. Kendisi çarmıh sonucundan uzaktır. Çarmıha gerilerek öldürülmemiş olduğuna göre lanet kavramından da uzaklaştırılmıştır. İşte böylece göğe hiç çıkmamış olduğu da ispatlanmış oldu. Çünkü göğe çıkması da bu planın bir parçası ve çarmıha gerilerek öldürülmek istenmesi de bu komplonun bir kısmıydı. Nitekim onun lanetlenmediği ve üç gün için de olsa cehenneme girmediği ve çarmıha gerilerek asla ölmediği ispatlanınca, bu planın ikinci kısmı olan İsa'nın göğe çıkmasının da asılsız olduğu kendiliğinden ortaya çıkmış oldu. Bu konu üzerine İncil'e dayanarak aşağıdaki satırlarda yazacağımız birçok delil daha vardır.

İsa'nın ağzından çıkan şöyle bir söz de vardır, "Ben dirildikten sonra sizden önce Galil'e varacağım," (Bkz. Matta, Bölüm 26, ayet 23) Bu ayetten de anlaşıldığı gibi, İsa Mesih mezardan çıktıktan sonra göğe değil, Galil'e gitmişti. Sonra İsa Mesih'in "Ben dirildikten sonra," demesi, öldükten sonra dirilmek manasına gelmez. Aslında İsa Mesih ileride yahudilere ve öteki insanlara göre çarmıha gerilerek ölmüş bilinecekti. Onun için İsa Mesih daha önceden, onların ileride edinecekleri görüşlere göre bu gibi sözleri kullanmıştır. Doğrusu, böyle bir adam çarmıha gerildikten sonra, el ve ayaklarına çiviler çakılır ve çektiği bu acıdan dolayı baygınlık geçirerek bir ölü gibi olursa ve böyle bir şokun etkisinden kurtulup ayılarak kendine geldiğinde "Ben tekrar dirildim" demesi mübalağa değildir. Şüphesiz İsa Mesih'in bu kadar korkunç bir hâdiseden sağ olarak kurtulması, bir mucizeden başka birşey değildir. Fakat onun çarmıh üzerinde öldüğünü söylemek yanlıştır. Gerçi İncillerde bu gibi sözler mevcuttur, fakat bu da, İncil yazarlarının öteki nice tarihî olayların anlatımında yaptıkları hata gibi bir hatadır. İncilleri tefsir eden araştırmacılara göre İnciller aşağıdaki iki kısma ayrılır:

1. Havarilerin doğrudan doğruya Hz. İsa'dan öğrendikleri dinî talimattır. Bu bölüm İncil'in özüdür.

2. Tarihî olaylardır. Örneğin Hz. İsa’nın soyağacı, onun yakalanması, hırpalanıp dövülmesi ve yine İsa’nın zamanında mucizeler gösteren bir havuzun bulunması vs. Bu gibi şeyleri İncil yazarları kendi taraflarından yazdılar. Bu sözler İlahî ilham değildir.

Bunları, İncil’i yazanlar kendi görüşlerine göre yazdılar. Birçok yerlerde olayları abartarak yazdılar. Nitekim bir yerde, “İsa Mesih’in yaptığı işler ve gösterdiği mucizeler kitaplarda yazılsaydı, bu kitaplar yeryüzüne sığmazdı,” deniliyor. Bu ne kadar abartıdır.

Bir de İsa Mesih’in başından geçen bu olayı ölümle tabir etmek yanlış bir deyim değildir. Her millette hemen hemen bu gibi deyimler bulunur. Adamın biri öldürücü bir hâdiseye yakalandıktan sonra kurtulursa ona, “yeniden dirildi,” denir. Bu gibi sözler herhangi bir millet veyahut ülkedeki konuşmalarda yavan bir deyim sayılmaz.

Bu gibi delillerden aşağıdaki durum da dikkate şayandır.

Londra kütüphanelerinde de bulunan *Barnabas İncili*’nde Hz. İsa’nın çarmıha gerilerek ölmediği yazılıdır. Biz bundan aşağıdaki sonuca varabiliriz. Bu eser öteki İncillerden sayılmayıp kesin bir karar verilmeksizin reddedilmiştir. Fakat çok eski bir eser olup, yazıldığı çağ da öteki İncillerin kaleme alındığı çağa rastlar. Bu eski eseri, eski çağların bir tarih kitabı olarak telakki edip tarih kitapları seviyesine koyarak bundan istifade etmeye hakkımız yok mu? Veyahut hiç olmazsa bu kitabı okuduktan sonra, İsa Mesih’in çarmıha gerilerek öldürülmek istendiği zamandaki bütün insanlar Hz. İsa’nın çarmıh üzerinde öldüğüne inanmıyorlardı, diye bir sonuç ortaya çıkmıyor mu? Bir de bu dört İncil’de birtakım istiareler vardır. Örneğin, ölmüş kişiye “ölmedi, uyuyor,” deniliyorsa, baygın bir kişiye “ölüdür” denilmesi uzak bir ihtimal mi? Yukarıda yazdığımız gibi, bir peygamberin sözlerinde yalanın yeri yoktur. İsa Mesih, kendisinin üç gün mezarlıkta kalmasını Yunus peygamberin balina balığının karnında üç gün kalmasına benzetir. Bundan da anlaşıldığı gibi, nasıl Yunus peygamber balık karnında üç gün sağ olarak kaldıysa tıpkı onun gibi

İsa Mesih de mezarlıkta üç gün sağ olarak kaldı. O zamanki yahudilerin kabirleri günümüzdeki kabirlere benzemezdi. O zamanki kabirler, içi geniş küçük bir odaya benzerdi. Bir tarafında küçük bir pencere de bulunurdu. Bu pencere büyük bir taşla kapatılırdı. Yeri gelince ilerideki sayfalarda zamanımızda Keşmir'in *Sirinagar* şehrinde ortaya çıkarılan Hz. İsa'nın kabrinden söz edeceğimiz kabir de Hz. İsa'nın baygın olarak yatırıldığı kabrin aynısıdır.

Yukarıdaki satırlarda İncil'in bir ayetine dayanarak Hz. İsa'nın kabirden çıktıktan sonra Galil'e doğru gittiğini yazdık. Markus İncil'inde ise, "O, kabirden çıktıktan sonra Galil'e doğru giderken yolda göründü. Nihayet kendisi onbir havariyle görüştü. Onlar o zaman yemek yiyorlardı. El ve ayaklarındaki yaraları onlara gösterdi. Onlar onu bir hortlak sandılar. O da onlara, "bana dokunun ve bakın, ruhun bedeni, kemiği olmaz. Fakat bende bunların hepsini görüyorsunuz," dedi. Daha sonra onlardan bir parça kızartılmış balık ve bal peteği alıp gözleri önünde yedi." (Bkz. Markos, bölüm:16, ayet:14, Luka bölüm:24, ayet: 39,40,41,42) Bu ayetlerden de anlaşıldığı gibi, İsa Mesih asla göğe çıkmadı. Kabirden çıktıktan sonra Galil'e gitti. İnsanlar gibi normal beden ile normal giysiler giymişti. Eğer öldükten sonra dirilmiş olsaydı, o zaman bir hortlakta çarmıhtan aldığı yaraların izi nasıl kalabilirdi? Bu hortlağın ekmek yemesine de ihtiyaç yoktu. Eğer o durumda ekmeğe ihtiyacı vardıysa o zaman şimdi de ekmeğe ihtiyacı vardır demektir. Sayın okuyucuların hiç aldanmamaları gerekir. Eski yahudilerin çarmıhıyla, kurtulması imkânsız olan bugünkü idam sehpası birbirine hiç benzemez. Eski zamanlardaki çarmıhta idam edilen kişinin boynuna ip geçirilmezdi. Ayaklarının altından sehpa çekilerek asılmazdı. Sadece çarmıha gerilen kişinin el ve ayaklarına çivi çakılırdı. Böyle bir kimsenin kurtulması da mümkündü. Şöyle ki, idama mahkûm olan kişi çarmıha gerilir, çiviler çakılır. Bir iki gün içerisinde bağışlanmasına karar verilirse, çektiği eziyetle yetinilir, kemikleri kırılmadan çarmıhtan sağ olarak indirilirdi. Kesin olarak idam edilmek istenen kişi en azından üç gün çarmıhta böylece gerilmiş olarak bırakılırdı. Su, ekmek gibi şeyler

yanına yaklaştırılmazdı. Üç gün için güneşte öylece bırakılırdı. Daha sonra kemikleri kırılırdı ve nihayet bunca eziyetleri çektikten sonra adam ölürdü. Fakat Cenab-ı Hakk'ın lütfu, Hz. İsa'yı hayata son verecek derecede olan eziyetten korudu. İncilleri dikkatle okuduğunuz zaman anlayacaksınız ki, Hz. İsa çarmıhta ne üç gün kalmış, ne üç gün boyunca açlık ve susuzluk çekmiş ne de onun kemikleri kırılmıştır. Sadece yaklaşık iki saat kadar çarmıhta kalmıştır. Cenab-ı Hakk'ın lütfu ve rahmeti Hz. İsa için öylesine bir vesile ve tedbir sağlamıştı ki, kendisinin Cuma gününün son saatlerinde çarmıha gerilmesine karar verildi. Günün batmasına çok az zaman kalmıştı. Ertesi gün cumartesi günü olup yahudilerin *fısıh* bayramıydı. Birinin cumartesi gecesi veyahut cumartesi günü çarmıh üzerinde gerili kalması yahudilerce haram ve ceza gerektiren bir suç sayılırdı. Müslümanlar gibi yahudiler de ay hesabına göre takvimi uygularlardı. Güne nazaran geceye öncelik tanınırdı. Bir yandan onun kurtuluşu için yeryüzünde bu gibi tedbirler ortaya çıktı. Diğer yandan Cenab-ı Hak bir takım semavî tedbirleri de şöyle meydana getirdi: "(Öğleden sonra) saat altıya doğru bir kasırga koptu. Bunun sonucu ortalığa bir karanlık çöktü. Bu karanlık üç saat devam etti." (Bkz. Markos, bölüm 15, ayet 33) Adı geçen "saat altı" kelimesi, öğleden sonra, öğleyin saat onikiden sonra akşamleyin olan saat altı demektir. Yahudiler ortalığı kaplayan bu korkunç karanlık yüzünden telaşa kapıldılar. "Aman cumartesi gecesi başlamak üzeredir. Cumartesi gecesinde suçlu olup bir cezaya uğramayalım" diye kaygıya düştüler. Onun için onlar hemen İsa Mesih'i de, onunla birlikte çarmıha gerilen iki hırsızı da çarmıhtan indirdiler. Bununla birlikte semavî bir vesile daha ortaya çıktı. Mahkeme sandalyesini işgal eden Pilatus'un karısı, kendisine, "bu dosdoğru insana karşı sakın yanlış bir tavır takınma. (Onu öldürmeye çalışma) çünkü ben bu gece rüyamda bunun yüzünden pek üzüldüm," diye haber salar. (Bkz. Matta, bölüm 27, ayet 19) Pilatus'un karısına rüyada bir melaike gösterildi. Bu rüyadan biz de, adalet sahibi herkes de, Cenab-ı Hakk'ın İsa Mesih'in çarmıhta ölmesini hiç istemediğini anlar. Dünya oldu olalı hiç böyle bir şey olmamış ve görülmemiştir ki, Cenab-ı Hak bir şeyin olacağını bir kimseye rüyasında belirtsin ve

o iş olmasın. Örneğin, İncil'in Matta bölümünde şöyle yazılıdır: Cenab-ı Hak'ın bir meleği, Yusuf'un rüyasına girer ve ona "haydi kalk, bu oğlanla annesini alıp Mısır'a doğru kaç. Ben sana başka bir haber verinceye kadar oradan ayrılma sakın, çünkü Herüdüs bu oğlanı bulup öldürecektir," der. (Bkz. Matta:2, ayet:13) Şimdi İsa Mesih'in Mısıra varıp öldürülebileceğini söyleyebilir misiniz? Asla! Tıpkı bunun gibi Cenab-ı Hak tarafından İsa Mesih için bu da bir tedbir idi. Pilatus'un karısı isa Mesih hakkında bir rüya gördü. Bu tedbirin gerçekleşmemesi imkânsızdı. Nasıl ki, İsa'nın Mısır'da öldürülebilmesi düşüncesi bir kuruntudan öte bir şey değildir; böyle bir düşünce Yüce Allah'ın verdiği söze ve belirttiği bir kanuna ters düşer; bunun gibi burada da Yüce Allah'ın bir meleğinin Pilatus'un karısına rüyasında görünmesi, onun "İsa Mesih çarmıhta ölürse sizin için fena olur," diye uyarması hiç boşa çıkar mı? Bütün bunlara rağmen İsa Mesih'in çarmıhta ölmesi mümkün mü? Dünyada buna benzer hiçbir örnek var mı? Asla! Aklı başında olan her insanın sağduyusu, Pilatus'un karısının gördüğü rüya hakkında bilgi edineceği zaman, bu rüyanın asıl gayesinin Hz. İsa'nın kurtulması için bir tedbir olduğunu içinde mutlaka hissedecektir. Gerçi herkes dünyada dinî bağnazlığından dolayı apaçık ve aşikâr bir gerçeği kabul etmeyip reddedebilir. Fakat adaletle düşünecek olursak, Pilatus'un karısının İsa Mesih hakkında görmüş olduğu rüyanın, İsa'nın çarmıhtan kurtulacağına dair büyük bir tanıklık olduğunu kabul etmemek mümkün değildir. Birinci derecedeki İncil sayılan Matta da bu tanıklığı yazıp muhafaza etmiştir. Gerçi elimizdeki bu eserde, bu gibi keskin tanıklıkları öylesine kuvvetle yazacağım ki, İsa'nın tanrılığı ve keffâre meselesi birden toz olacaktır. Fakat doğruluk ve gerçekçilik gereğince, hakkı kabul etmek için, millet, soy sop ve öteden beri devam edegelen sathî inançlara aldırış etmemek lazım. İnsanoğlu dünyaya geldi geleli kötü görüşleri yüzünden binlerce eşyayı tanrı edinmiştir. Hatta kedi köpek ve yılanlara bile tapmıştır. Fakat yine de aklı başında olan nice kimseler, Yüce Allah'ın verdiği güçle bu gibi müşrikâne inançlardan uzak kalmışlardır.

İsa Mesih’in çarmıh ölümünden kurtulmasına dair İncil’den bulduğumuz tanıklıklardan biri de onun kabirden çıkıp Galil’e doğru uzun yolculuğuna çıkmasıdır. Nitekim Pazar günü sabahleyin ilk önce Meryem Megdelini ile görüştü. Meryem hemen havarilere onun sağ olduğunu haber verdi. Fakat onlar inanmadılar. Daha sonra iki havari kıra giderken İsa’yı gördü. Nihayet onbir havariyle, onlar yemekteyken görüşüp onların imansızlık ve katı yüreklilikleri yüzünden kendilerine çıkışıp ayıpladı. (Bkz. Markos:16, ayet 3-14)

Yine İsa Mesih, *Emaus* köyüne gitmekte olan havarilerle görüştü. Bu köy *Jerusalem*’den on kilometre uzaklıktadır.[11] Bu havariler adı geçen köye yaklaşınca, İsa Mesih bunlardan ayrılıp yola devam etmek istediyse de, gece beraber olalım diye bunlar ona mani oldular. İsa Mesih o gece *Emaus* köyünde onlarla beraber olup yemek yedi. (Bkz. Luka:24, 13-31)

Şimdi bu zannedildiği gibi, çarmıh üzerinde öldükten sonra kendisine verilen manevi beden asla olamaz. İsa Mesih’in bu fani bedenle hal ve harekette bulunması, sözde manevi bedenle yiyip içmesi, Jerusalem’den 189 kilometre uzaklıkta olan Galil’e doğru uzak bir yolculuğa çıkması imkânsız ve saçmalık olur. Bu gibi düşünce eğilimleri yüzünden İncillerde yer alan hikâyelerde olağanüstü bir değişme meydana gelmiştir. Buna rağmen İsa Mesih’in başından geçen olay ve ondan sonraki ahvâlini anlatan bütün kelimeler, İsa Mesih’in normal bir fani vücutla yaşadığını açık bir şekilde ortaya koyar. Kendisi bu fani vücutla havarilerle görüştü. Yine bu maddi vücutla yaya olarak Galil’e doğru uzun bir yolculuğa çıktı. Havarilere yaralarını gösterdi. Gece onların yanında yemek yiyip uyudu. Daha ilerdeki satırlarda onun yaralarının tedavisi için bir merhem kullandığını da ispatlayacağız.

Şimdi burada biraz düşünün! Manevî, ebedî ve fani olmayan vücut, artık yemek içmekten kurtulup Yüce Tanrı’nın sağ tarafında oturmaya layık değil miydi? Her türlü leke, her türlü eziyet ve

---

[11] Metinde *Koos* kelimesi geçer. Bu bir mesafe ölçeğidir. Bir *koos* 2,7 kilometre eder. Bkz. Firuz’ul-lugât (çevirmen)

acı çekmekten ve noksanlıktan uzak olmalı. Ezelî ve ebedî olan Tanrı'nın celalinden az da olsa bir renk çalmalıydı. Fakat burada durum bambaşkadır. Hâlâ bu vücutta eksiklik mevcuttur. İsa Mesih'in vücudunda çarmıh ve çakılan çivilerin sonucu meydana gelen taze yaralar daha mevcuttu. Bu yaralardan kan dahi akardı. İçinde acı ve sancı da vardı. Bu acının dinmesi için bir merhem bile hazırlanmıştı. Manevî ve fani olmayan vücut böyle mi olur? Oysa manevi ve fani olmayan vücut ebediyete kadar sağ salim, eksiksiz, mükemmel ve hiç değişmez bir şekilde kalmalıydı. Oysa İsa'nın vücudu nice eksikliklerle doluydu. Örneğin, havarilere etini de kemiklerini de gösterdi. Bununla kalmayıp bu vücutta fani ve ölümlü vücudun gerektirdikleri nice şeyler vardı. Örneğin açlık ve susuzluk acısı v.s. Eğer İsa'nın vücudu manevî ve ölümsüz olsaydı, o zaman Galil'e doğru yolculuk yapması, yiyip içmesi, uyuyup dinlenmesi bir saçmalık olurdu doğrusu. Buna hiç ihtiyacı yoktu. Hiç şüphesiz bu âlemde açlık ve susuzluk da bir derttir. Bu derdin aşırısı insanı ölüme bile götürebilir. Doğrusu ve hiç şüphesiz İsa Mesih ne çarmıhta öldü, ne de yeni ve manevî bir vücut kendisine verildi. Sadece ölüme benzer bir baygınlık geçirmişti. Sonra Allah'ın lütfuyla İsa Mesih baygınken öyle bir kabire konuldu ki, bu kabir bizim ülkemizdeki kabirlere hiç benzemez. Havası bol olup küçük bir penceresi bulunan bir odacık gibi olurdu. O devirdeki yahudilerin bir geleneğiydi bu. Mezarı, havası bol olup küçücük bir penceresi bulunan bir odacık yaparlardı. Bu gibi mezarlar önceden hazır bulunurdu. İhtiyaç duyulduğu zaman naaşlar oraya konulurdu. Nitekim İncillerde bunun tanıklığı mevcuttur. Luka İncilinde, "Kadınlar Pazar sabahı erken saatlerde alaca karanlıkta, önceden hazırladıkları birtakım esansları alıp mezara geldiler. Onlarla birlikte daha başka kadınlar da vardı. Onlar büyük taşı mezardan biraz kaydırılmış olarak buldular. İçeri girince (bu sözleri biraz düşünün ve dikkat edin) İsa Mesih'in naaşını orada bulamadılar. (Bkz. Luka 24, ayet 2,3) Şimdi buradaki "içeri girince" kelimelerine dikkat edin. Anlaşılıyor ki, insanoğlu ancak küçük bir odaya benzer ve küçücük bir penceresi olan mezara girebilirdi.

Elinizdeki bu eserde ileride yeri gelince Keşmir’in *Sirinagar* şehrinde ortaya çıkartılan Hz. İsa (a.s.)’ın kabrinden bahsedeceğiz. Onun da yukarıda sözettiğimiz kabir gibi küçücük bir penceresi bulunmaktadır. Doğrusu bu büyük bir ipucudur. Bunu dikkate alan araştırıcılar muazzam bir sonuca varabilirler.

İncil’de bulduğumuz şâhitliklerden biri de Markos İncil’inde yer alan Pilatus’un şu sözleridir: “Cumartesi gününden önceki hazırlık günü akşam olunca ünlü bir danışman olan, Tanrı saltanatını dört gözle bekleyen Yusuf Ermita yiğitçe Pilatus’a gidip Yesu’nun naaşını ister. Bunun üzerine Pilatus, Yesu’nun ne çabuk öldüğünü duyunca şaşkına döner ve bundan şüphe eder.” (Bkz. Markos bab 6, ayet 42-44)[12] Bundan da anlaşıldığı gibi, İsa Mesih daha çarmıh üzerindeyken tam o saatte Pilatus onun ölmesinden şüpheye düşer. Bu şüphe eden kişi de bu hususta tecrübe sahibi olup bir insanın çarmıhta kaç saatte ölebileceğini bilen biriydi.

İncil’de bulduğumuz bu husustaki tanıklıklardan biri de aşağıda yazdığımız sözlerdir. “Daha sonra yahudiler, naaşlar cumartesi günü çarmıh üzerinde kalmasın diye –çünkü o gün hazırlık günü olup büyük cumartesi gününe girmek üzereydiler- Pilatus’a gidip çarmıh üzerinde bulunanların bacaklarının kırılmasını ve naaşlarının aşağı indirilmesini istediler. Nitekim askerler gelip önce birinci ve ikinci şahsın bacaklarını kırdılar. Bunlar İsa Mesih ile birlikte çarmıha gerildiler. Fakat sıra İsa Mesih’e gelince, bir de ne görsünler, Mesih ölmüştür. Bu yüzden onun bacaklarını kırmadılar. Askerlerden biri elindeki bıçağı İsa Mesih’in kaburga kemiğine batırınca içinden hemen kan ve su aktı.” (Bkz. Yuhanna 19, 31-34) Bu ayetlerden açıkça anlaşılıyor ki, çarmıha gerilen kişinin hayatına son vermek için kural ve kanun böyleydi. Yani çarmıha gerilen kişi günlerce çarmıh üzerinde bırakılır, sonra kemikleri kırılırdı. Fakat İsa Mesih’in kemikleri bilerek kırılmadı. Kendisi o iki hırsız gibi çarmıhtan kesinlikle sağ olarak indirildi. Sağ olduğu için kaburga kemiği sıyrılınca içinden kan aktı. Oysa ölünün kanı donar. Aynı zamanda bunun gizli bir plan olduğu da

[12] Doğrusu Markos bab 15’tir (çevirmen)

aşikârdır. Pilatus, Tanrı korkusu olan efendi bir adamdı. Fakat açıkça kolaylık göstermekte kraldan korkardı. Çünkü yahudiler Hz. İsa'yı isyancı olarak telakki ederlerdi. Fakat Pilatus talihli bir kimsedir ki, Hz. İsa'yı bizzat görmüştü. Kral ise bu nimete nail olamadı. Pilatus sadece görüşmekle kalmayıp Hz. İsa'ya birçok kolaylıklar sağlamıştı. O, İsa Mesih'in çarmıha gerilmesini hiç istemezdi. Nitekim İncilleri okuduğumuz zaman anlaşılıyor ki, Pilatus, Hz. İsa'yı bırakmaya birkaç kez teşebbüs etmiş, fakat Yahudiler "Eğer sen bu adamı bırakırsan, sen krala sadık değilsin demektir. Bu adam isyancıdır. Kendisi kral olmak istiyor," dediler. (Bkz. Yuhanna 19, ayet 12)

Pilatus'un karısının görmüş olduğu rüya da İsa'nın çarmıh ölümünden kurtulmasında büyük rol oynadı. Yoksa o ülke halkı mahvolacaktı. Fakat yahudi milleti haylaz bir millettir. Pilatus'un aleyhinde, kralın huzuruna gidip şikâyet etmekten hiç şaşmazlardı. Bu yüzden Pilatus, İsa Mesih'i kurtarmak için gizli bir plan hazırladı. Bir kere İsa'nın çarmıha gerilmesini cuma gününe denk getirdi ve bu iş için gün batımına birkaç saat kala bir zaman seçti. Büyük cumartesi gecesi de yaklaşmıştı. Pilatus, yahudilerin şeriat ahkâmına göre İsa'yı çarmıh üzerinde ancak akşama kadar tutabileceklerini gayet iyi biliyordu. Akşam olur olmaz onların *Sebt* (cumartesi) günü başlar. Sebt gününde, bir kimsenin çarmıhta gerilmiş olarak kalması yasaktı. Nitekim aynen böyle oldu da. İsa Mesih daha akşam olmadan çarmıhtan indirildi. İsa ile birlikte çarmıha gerilen iki hırsız sağmış da İsa Mesih sadece iki saatlik bir zaman içinde ölmüş diye bir fikir yürütmek yanlıştır. Bu, İsa'nın kemiklerinin kırılmaması için bir bahaneydi. Aklı başında olan bir kimse için bu büyük bir delildir. Doğrusu her iki hırsız çarmıhtan sağ olarak indirildi. Alışılagelmiş ve daima uygulanan kaide de buydu. İnsanlar çarmıhtan sağ olarak indirilirlerdi. Daha sonra ancak kemikleri kırıldıktan sonra ölürlerdi. Fakat İsa Mesih bu durumların hiçbiriyle karşılaşmadı. Ne birkaç gün aç susuz çarmıhta bırakıldı, ne de kemikleri kırıldı. "İsa Mesih öldü!" diyerek yahudiler gaflete düşürülüp dikkatleri başka tarafa çevrildi. Fakat hırsızların kemikleri hemen kırılıp hayatlarına son verildi.

Eğer bu iki hırsızdan biri hakkında, "Bu adam öldü, kemiklerinin kırılmasına ihtiyaç yoktur," denilseydi o zaman iş değişirdi. Bir de Yusuf adında Pilatus'un saygıdeğer bir arkadaşı vardı. O yörenin ileri gelenlerinden olup İsa Mesih'in gizli öğrencilerindendi. O da tam zamanında yetişti. Anladığım kadarıyla o da Pilatus'un imasıyla çağrılmıştı. İsa Mesih artık bir ölü olarak telakki edilip kendisine havale edildi. Çünkü o, memleketin eşrafındandı. Yahudiler ona karşı koyamazlardı. O, oraya geldiğinde İsa Mesih baygındı. Fakat İsa'yı bir ölü telakki ederek aldı. Oralarda, o zamanın adetlerine uygun bir şekilde, mezar olarak kullanılan genişçe bir oda vardı. Onun bir penceresi de vardı. Bu oda, Yahudilerin bulunduğu yerden biraz uzakça bir yerdeydi. İşte Pilatus'un imasıyla İsa Mesih oraya konuldu.

Bu hâdise, Hz. Musa'nın ölümünden sonra ki 14. asırda İsa'nın başına geldi. İsa Mesih, Beni İsrail şeriatına yeni baştan hayat ve çekidüzen veren 14. asrın müceddidi idi. Yahudiler de bu 14. asırda bir Vâdedilen Mesih'i bekliyorlardı. Geçmiş peygamberlerin bu hususta önceden vermiş olduğu haberler de buna şâhitti. Fakat ne yazık ki yahudilerin münasebetsiz mollaları ne o zamanı tanıyabildiler, ne de o mevsimi. O çağın Vâdedilen Mesih'ini yalanladılar. Bu kadarla kalmayıp daha da ileri gittiler, ona kâfir dediler, dinsiz dediler. Ve nihayet idamı için fetva da verdiler. Onu mahkemelere sürüklediler. Buradan anlaşılıyor ki, Cenab-ı Hak 14. asıra garip bir etki saklayıp koymuştur. Bunun sonucu milletin kalpleri kaskatı, hocalar dünya-perest, kör ve hakka düşman kesilir. Burada Hz. Musa'nın 14. asrıyla, onun benzeri olan Yüce Peygamber (s.a.v.)'in 14. asrı arasında karşılaştırma yapacak olursak şu gerçeği göreceğiz: Bu her iki 14. asırda iki kişi Vâdedilen Mesih olduklarını iddia ederler. İkisinin iddiası doğrudur ve Cenab-ı Hak'tandır. Bunun yanısıra şu gerçeği de görürüz: Milletlerinin âlimleri her ikisine kâfir derler. Onlara mülhit ve deccal ismini takarlar. İkisinin idamı için ahkam kesilir, fetvalar verilir. Her ikisi de mahkemelere sürüklenir. Bu mahkemelerden biri Roma devleti mahkemesidir, öteki ise İngiliz mahkemesidir. Her iki mahkemeden de alınlarının akı ile kurtulurlar. Her iki tara-

fın mollaları, yahudi mollalar da, müslüman mollalar da hüsrana uğrarlar. Cenab-ı Hak, her iki Mesih'i de koskocaman bir cemaat yapacağına ve her ikisinin düşmanlarını hüsrana uğratacağına karar vermiştir. Kısaca, Hz. Musa'nın 14.asrıyla Yüce Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in 14. asrı, kendi Mesihleri için pek ağır ama sonuç itibarıyla pek hayırlıdır.

Hz. İsa'nın çarmıh ölümünden kurtulmasıyla ilgili İncillerde bulduğumuz şâhitliklerden biri de Matta İncilinde yer alan şu yazıdır: (Matta, 26, 34-46) Bu yazıda şöyle deniliyor: "Hz. İsa (a.s.) yakalanacağına dair Cenab-ı Hak'tan önceden vahiy alınca geceyi Allah'ın huzurunda ağlayıp sızlayarak, secdeye kapanıp dua ederek geçirdi." O denli tevazu ve yakarışla edilen dua mutlaka kabul edilmeliydi. Çünkü böyle bir dua için Hz. İsa'ya, Cenab-ı Hak tarafından bir hayli de vakit verildi. Allah katında makbul olan bir zatın sıkıntılı bir anda ettiği dua asla geri çevrilmez. Peki neden İsa Mesih'in gece boyunca ettiği dualar, dertli gönlün duaları, zulme uğramış bir kişinin duaları reddedildi? Oysa İsa Mesih, "Gökteki baba benim dualarımı kabul eder," diye iddia eder. Peki Cenab-ı Hak onun dualarını kabul ederdi diye nasıl inanalım? Hele bu gibi sıkıntılı bir andaki duaları kabul edilmeyince! Aynı zamanda İncilden de anlaşılıyor ki, Hz. İsa, duasının kabul olduğuna kesin olarak içten inanırdı. Bu duaya çok da güvenirdi. Herhalde onun içindir ki, İsa yakalanarak çarmıha gerilince ve görünen belirtilerin ümitlerine ters gittiğini görünce , "*İlî İlî lemâ sebaktanî,*" "Ey Allah'ım! Ey Allah'ım! Sen beni neden bıraktın?"[13] sözleri ağzından çıktı. Adeta "böyle bir âkıbete uğrayacağımı ve çarmıhta öleceğimi hiç beklemiyordum. Senin, dualarımı kabul edeceğine inanıyordum," der. İncil'in bu her iki yerinden de anlaşıldığı gibi İsa Mesih, dualarının mutlaka kabul olunacağına, gece boyunca ağlayıp yalvarmalarının boşa gitmeyeceğine içten inanıyordu. Hatta Cenab-ı Hak'tan bilgi alarak öğrencilerine, "Dua ederseniz kabul olunur," diye öğütlerde bulunmuştu. Örnek olarak, ne halktan, ne Tanrı'dan, hiç kimseden korkmayan bir kadının hikâyesini de anlatır. Bu hikâyeyi anlatmaktaki gayesi havarilerin Yüce Al-

---

[13] Matta 27, ayet:46

lah'ın duaları kabul ettiğine inanmalarını sağlamaktı. Gerçi İsa Mesih, büyük bir belaya uğrayacağına dair Yüce Allah tarafından haberdâr edilmişti. Fakat o arifler gibi, Allah katında hiçbir şeyin imkânsız olmadığına, her türlü ölüm kalımın ancak O'nun elinde olduğuna inanarak dua etmişti. Fakat İsa Mesih'in duası kabul edilmedi (Hâşâ!) şeklinde ortaya çıkacak bir durum İsa'nın öğrencilerine son derece kötü bir etki bırakacaktı. Neredeyse böyle kötü bir örnek, havarileri imandan ederdi. Onlar İsa gibi büyük bir peygamberin gece boyunca acıklı bir şekilde ettiği duaların boşa gittiğini gözleriyle görseydiler bu durum onlara kötü örnek olurdu. Bunun sonucu imanları zedelenip büyük bir sınava girerlerdi. Onun için Allah'ın rahmeti, bu duanın kabul edilmesini gerektiriyordu. Hiç şüphesiz, *Getsemani* adlı yerde edilen bu dua kesinlikle kabul edilmişti.

Burada dikkate değer başka bir husus daha vardır. Nasıl ki, İsa'nın öldürülmesi için danışmalar yapıldıysa; bu gaye için milletin ileri gelenleri ve nice saygın mollalar, *"kayafa"* adlı başkahinin evinde İsa Mesih'i nasıl öldürelim diye danışma meclisi düzenlemişlerse, tıpkı onun gibi Hz. Musa'nın öldürülmesi için danışmalar yapıldı. Aynı danışmalar Yüce Peygamber Efendimizin öldürülmesi için de Mekke'de *"Dâr'ün-nedve"* adlı yerde yapıldı. Her türlü güce sahip olan Allah adı geçen her iki büyük Peygamberi bu çirkin danışmaların kötü sonuçlarından korudu. Hz. İsa'ya karşı yapılan danışma ise, adı geçen her iki danışmanın ortasına denk gelir. Nasıl olur da Hz. İsa kurtulmasın? Oysa Hz. İsa, kurtuluş için adı geçen o iki peygamberden daha fazla Tanrı'ya yalvarıp dua etti. Hâlbuki Yüce Allah sevdiği kulları mutlaka dinler. Fena insanların danışmalarını yok eder. Nasıl olur da İsa Mesih'in duası kabul edilmesin? Sıkıntılı ve zulme uğramış bir durumdayken edilen dua mutlaka kabul edilir. Bu her sâdık insanın denediği bir gerçektir. Hatta sâdık için, belanın indiği vakit, keramet gösterme zamanıdır. Nitekim ben kendim bu hususta tecrübe sahibiyim. Gayet iyi hatırlıyorum, iki sene önce Pencap eyaletinin *Amritsar* şehrinde ikamet eden *Dr. Martin Klark* adında bir hıristiyan, *Gurdaspur*'un il mahkemesinde adam öldürtmek suç-

lamasıyla bana karşı sahte bir dava açtı. Davacı yazdığı dilekçede, sanki kendisini öldürtmek için Abdulhamit adlı birini bizzat benim gönderdiğimi beyan etmiş. Bir tesadüf olarak bu davada üç milletten, yani hıristiyan, hindu ve müslümanlardan bir takım düzenbaz kimseler bana karşı anlaştılar. Onlar benim için adam öldürtmek suçu ispatlansın diye ellerinden geleni yaptılar. Hıristiyanlar bana karşı neden cephe aldılar? Çünkü ben, onların İsa Mesih hakkındaki yanlış düşüncelerinden, Allah'ın kullarını kurtarma çabasında idim ve hâlâ da aynı çaba içindeyim diye bana karşı kızgındılar. Hindular bana karşı neden öfkeliydiler? Çünkü ben, onların *Lekrâm* adlı bir din adamı hakkında, onun istemesi üzerine Cenab-ı Hak'tan vahiy alarak önceden ölümüyle ilgili haber vermiştim. Bu haber önceden belirtilen süre içinde gerçekleşti. Bu da Cenab-ı Hakk'ın heybetli bir nişanı idi. Bunun gibi müslüman mollalar da bana karşı kızgındılar. Çünkü ben, onların bekledikleri kanlı Mehdi ve Mesih inancına da, onların cihat anlayışına da karşı olduğum için bana düşman kesildiler. Nitekim bu üç milletin bazı ileri gelenleri birbirleriyle danışıp ne yapıp edip bu öldürme suçunu bana yüklemeye ve bunu ispatlamaya çalıştılar. Benim öldürülmem veya hapse atılmam için çok uğraştılar. Tabii bu düşünceleriyle onlar Allah katında zalimdiler. Bu gizli planları gerçekleşmeden önce Cenab-ı Hak bana bildirdi. Sonunda alnımın akıyla beraat edeceğimi de önceden müjdeledi. Allah'ın bu yüce vahyi daha önceden yüzlerce insana duyuruldu. Bu hususta ilk olarak, "Ey Yüce Mevlam! Bu belayı başımdan sav," diye dua ettiğim zaman Cenab-ı Hak bana, "Ben bu belayı senden uzaklaştıracağım ve bu davada seni beraat ettireceğim," diye vahyetti. Bu vahiy nice kimselere önceden duyuruldu. Onlardan üç yüz kişiye yakın insan hâlâ sağdırlar.

Bu olay şöyle cereyan etti. Benim düşmanlarım, bir takım sahte şâhitler hazırlayıp mahkemeye sundular. Bu düzmece davayı ispatlamaya çalıştılar. Adı geçen üç milletten de insanlar bana karşı tanıklık ettiler. Davaya bakan hâkim *Kaptan w. Douglas* olup, aynı zamanda *Gurdaspur* ilinin vali yardımcısıydı. Cenab-ı Hak kendisine çeşitli yollardan bu davanın içyüzü ve aslını aşikâre

etti. Nihayet bu hâkim, kendi insaf ve adalet severliği gereğince, hem doktor hem papaz olarak çalışan davacının mevkisini hiçe sayarak bu davayı reddetti. Bilindiği gibi, bu korkunç durumlardan alnımın akıyla beraat edeceğime dair Cenab-ı Hak'tan önceden aldığım vahyi toplantılarda yüzlerce insana beyan etmiştim. Tıpkı anlattığım gibi sonuç meydana çıktı. Bu haber nice kimselerin imanını takviye etti, güç verdi. Sadece bu kadar değil, buna benzer iftiralar, müthiş suçlamalar adı geçen sebeplerden dolayı bana yüklenmek istendi. Mahkemelerde nice davalar açıldı. Fakat ben daha mahkemeye çağrılmadan önce Cenab-ı Hak kendi vahyi ile davanın mahiyetini bildirdi. Yine Cenab-ı Hak bana her türlü korkunç davada beraat edeceğimi önceden müjdelemiştir.

Bu açıklamadan gayemiz, hiç şüphesiz Cenab-ı Hakk'ın duaları her zaman işittiğini vurgulamaktır. Hele zulme uğramış kimseler olarak O'nun eşiğine kapanarak feryat edenlerin imdadına yetişir. Şaşırtıcı bir şekilde onlara yardım eder. Biz buna şâhitken, sıkıntılı bir anda İsa Mesih'in ettiği dualar neden kabul edilmedi? Hâşâ! Onun duaları mutlaka kabul edildi. Cenab-ı Hak onu kurtardı. Onun kurtulması için yerden de, gökten de nice vesileler meydana getirdi. Yuhanna yani Yahya peygambere, Cenab-ı Hak dua etmek için süre tanımadı. Çünkü onun zamanı dolmuştu. Fakat İsa Mesih'e dua etmesi için bütün gece zaman verildi. Kendisi bütün geceyi Allah'ın huzurunda durarak ve secdeye kapanarak geçirdi. Onun ıstırapla feryat etmesini Cenab-ı Hak istedi. Yüce katında imkânsız hiçbir şey olmayan Allah, kurtuluşu için feryat etmesini istedi. Nitekim Cenab-ı Hak, ezeli kanununa göre onun duasını kabul etti. Yahudiler, Hz. İsa'yı çarmıha gerip, "Bu adam Tanrı'ya çok güveniyordu. Acaba Tanrı onu neden kurtarmadı?" diye iğneleyip alay ederek yalan söylüyorlardı. Çünkü Cenab-ı Hak Yahudilerin bütün planlarını suya düşürdü ve sevgili peygamberi İsa Mesih'i çarmıh ölümünden ve onun lanetinden korudu. Yahudiler ise hüsrâna uğradılar.

İncillerde bulduğumuz şâhitliklerden biri de aşağıda yazdığımız Matta İncilinin şu ayetidir: "Doğru bir insan olan Habil'in kanından, heykel ile kurbangah arasında öldürdüğünüz

Berbiya’nın oğlu Zekeriya’nın kanına kadar öldürülen kimselerin cezasını bu çağdaki insanların çekeceğini söylüyorum size,” (Bkz. Matta 23, 35-36)

Bu ayetler dikkatle okunduğu zaman anlaşılıyor ki, Hz. İsa (a.s.), “Yahudilerin kanına girdikleri peygamberlerin serisi Hz. Zekeriya’da son bulur. Bundan sonra hiçbir peygamberi öldürmeye güçleri yetmeyecektir,” diye açıkça vurgulamak istiyor. Bu, aslında peşinen verilen büyük bir haberdir. Bu da apaçık olarak şu sonucu ortaya koyar: Hz. İsa (a.s.) çarmıhta öldürülmedi. Aksine çarmıhtan kurtuldu ve nihayet doğal olarak vefat etti. Eğer Hz. İsa’nın Zekeriya gibi yahudilerin elinden öldürüleceği doğru olsaydı yukarıda anlatılan ayetlerde Hz. İsa kendisinin de öldürüleceğine mutlaka işaret ederdi. Eğer siz, “İsa (a.s.) da yahudilerin elinden öldürüldü, ama yahudilerin onu öldürmesi bir suç teşkil etmez çünkü İsa Mesih bir keffâre olarak öldürüldü,” derseniz de yanlıştır. Çünkü İncil’in Yuhanna bölümünde İsa Mesih, yahudilerin kendisini öldürmek istemelerinden ötürü son derece günahkâr olduklarını açıkça söyler. (Bkz. Yuhanna 19, 11) Bu gerçeğe benzer işaretler İncil’in birçok yerinde mevcuttur. Nitekim İncil’in birçok yerinde yahudilerin İsa Mesih’e karşı işledikleri suçtan dolayı Allah katında cezayı hak ettikleri açıkça yazılıdır. (Bkz. Matta 26, 24)

İncillerde bulduğumuz tanıklıklardan biri de Matta İncilinin aşağıdaki yazısıdır. İsa Mesih, “Ben size gerçeği söylüyorum ki, burada bulunanlardan bazıları Âdemoğlunun kendi saltanatıyla geldiğini görmedikçe ölümü tatmayacaklar,” der. (Bkz. Matta, 26/28) Bir de Yuhanna incilinin şöyle bir yazısı vardır: Yesû, Yuhanna havari için, “Eğer istersem, ben dönüp gelene dek (Yuhanna havari) burada yani *Jerusalem’de* kalır,” der. (Bkz. Yuhanna, 21, 22) “Yani istesem, ben tekrar gelene kadar *Yuhanna* ölmez.” Bu ayetlerden açıkça anlaşılıyor ki, İsa Mesih, bazı kimseler daha sağken dönüp tekrar geleceğine söz vermişti. Bu sağ kalacak olanlardan birinin *Yuhanna* olduğunu belirtmişti. Onun için verilen bu sözün yerine gelmesi şarttı. Nitekim hıristiyanlar da, Yesu Mesih’in, onun zamanındaki bazı insanlar daha sağken

dönüp geleceğine inanıyorlar. Onun önceden verdiği haberin gerçekleşmesi de ancak buna bağlıydı. Bundan dolayı papazlar, Yesu Mesih'in verdiği söze uyarak "Jerusalem'in mahvolduğu bir zamanda gelmiş ve Yuhanna onu görmüştü. Çünkü Yuhanna o zaman daha sağ idi," derler. Fakat bilindiği gibi hıristiyanlar, İsa Mesih'in önceden verdiği haberler ve belirtiler doğrultusunda gökten gerçek manada indiğine inanmazlar. Onlara göre Yuhanna havari, İsa Mesih'i bir keşif içinde görmüştü. Böylece önceden verdiği haber ve söz yerine gelmiş oldu. (Matta, 16/28) Fakat bence peşinen verilen haber böyle gerçekleşemez. Bu pek zayıf bir tevil yoludur. Bu âdeta, eleştirileri baştan güç bela savmak demektir. Böyle bir mana, öylesine yanlış ve çürüktür ki, artık onu reddetmeye bile gerek görmüyoruz. Mademki İsa Mesih birine böyle rüya veya keşif ile görünecekti, o zaman onun peşinen verdiği haber elbette gülünç bir şey olur.[14] Ona bakarsanız, İsa Mesih daha önce Pavlos'a da görünmüştü. Anlaşılıyor ki, Matta 16/28'de yer alan gaybî haber papazları pek kaygılandırmıştır. Buna, inançlarına uygun bir anlam verememişlerdir. Onların, "Jerusalem yıkılıp mahvolduğu zaman İsa Mesih manevî ve celalî olarak gökten inmişti. Nasıl ki şimşek çaktığı zaman gökyüzünde herkese görünür, tıpkı onun gibi herkes İsa'yı gördü," demeleri imkânsızdı. Bunun gibi, İncil'de geçen aşağıdaki sözleri görmezden gelmeleri de pek kolay değildi. "Şu anda burada bulunanlardan bazıları, Âdemoğlunun (İsa Mesih'in) saltanatıyla birlikte geri döndüğünü görmeden ölmeyecekler!" Önceden verilen bu haberin manası zoraki bir şekilde bir nevi keşf olarak telakki edilmişse de yanlıştır. Allah'ın ermiş kulları O'nun nice seçkin kullarına keşfen daima görünür. Bunun için ille de rüyada görünmeleri de şart değil-

---

[14] Ben, bazı kitapları okurken şöyle bir şeye de rastladım. Hatta bu çağın mollaları Matta 26/28 deki yazının manasını öylesine tuhaf olarak ortaya koyarlar ki, bu hususta Hıristiyanları bile geride bırakmışlardır. Onlara göre İsa Mesih, kendisinin tekrar geleceğine dair birçok şart ve alamet belirtmişti. Örneğin onun daha önce bulunduğu dönemden kalma bazı kimseler daha sağ olacaktı. Hatta havarinin biri daha sağ olacaktı. Eğer İsa'nın geri gelmesi bekleniyorsa, böyle bir havarinin de şimdiye kadar sağ olması şarttır. İsa Mesih hâlâ gelmedi. Onlara göre böyle bir havari dağın birine gizlenmiş, hâlâ İsa Mesih'i bekliyormuş! (yazar)

dir, uyanıklıkta da görünürler. Bu hususta ben kendim bile tecrübe sahibiyim. Ben, birkaç kere İsa Mesih'i keşifte gördüm. Peygamberlerden bazılarıyla tam uyanıkken görüştüm. Sevgili Yüce Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'i birkaç kez tam uyanıkken gördüm ve kendisiyle konuştum. Kendisiyle net ve aydın bir uyanıklıkta görüştüm. Bunda rüya ya da dalgınlık asla sözkonusu değildir. Buna ilaveten daha önce ölmüş nice kimselerle kabirleri başında veyahut başka yerlerde tam uyanıklıkta görüştüm, onlarla konuştum. Bunu gayet iyi biliyorum. Geçmiş kimselerle tam uyanıklıkta görüşmek mümkündür, sadece görüşmek değil, konuşup tokalaşma bile oluyor. Bu gibi uyanıklık ile hayatımızdaki normal günlük uyanıklık arasında hissi olarak da hiçbir fark yoktur. Bazen görüyoruz ki, biz aynı âlemdeyiz. Aynı göz, aynı kulak ve aynı dilimiz var. Fakat derinden düşündüğümüzde anlıyoruz ki o başka bir âlemdir. Dünya bu uyanıklıktan habersizdir, çünkü o hep gaflet içindedir. Doğrusu bu uyanıklık gökten gelir ve ancak kendisine yeni hisler ihsan edilene verilir. Bu bir gerçektir ve gerçek olaylardandır. Bunun gibi İsa Mesih *Jerusalem* yıkılıp yerle bir olduğu zaman Yuhanna'ya göründüyse, görünmesi uyanıklıkta da olsa, onunla konuşup tokalaşmışsa bile bu olayın önceden verilen o haberle hiçbir alakası yoktur. Yukarıda anlattığımız gibi olaylar, dünyada daima olagelmiştir ve olmaktadır. **Biz, bugün bile teveccüh etsek, Allah'ın lütfuyla İsa Mesih veyahut başka bir peygamber ile tam bir uyanıklıkta görüşebiliriz.** Fakat bu gibi bir görüşmeyle, Matta 16/28'de zikredilen gaybî haber yerine gelmez.

Doğrusu İsa Mesih çarmıh olayından kurtulup başka bir ülkeye göç edeceğini biliyordu. Yine kendisi, "Yüce Allah beni ne öldürecek ne de Yahudilerin mahvolmalarını gözümle görmeden beni dünyadan kaldıracak. Seçkin kimseler için gökyüzünde hazırlanmış saltanatın sonuçlarını görmeden asla ölmeyeceğim," diyebiliyordu. Onun için İsa Mesih önceden haber verdi ve talebelerine, "Yakında benim bir mucizemi göreceksiniz. Bana kılıç kaldıranlar ben sağken gözümün önünde yine kılıçla öldürülecekler," diye teselli etti. İspatlamak önemli bir şeyse, o zaman Hıristiyan-

lar için bundan daha büyük bir ispat ne olabilir? Çünkü İsa Mesih kendi ağzıyla, "İçinizden bazı kimseler daha sağken ben tekrar geleceğim," diye önceden haber verir.

İyi biliniz ki, İncil'de İsa Mesih'in tekrar geleceğiyle ilgili gaybî haberler iki türlüdür:

1. Son zamanda geleceğiyle ilgili vaat: Böyle bir vaat aslında manevidir. Bu şekilde gelmesi tıpkı İlyâ peygamberin, İsa Mesih'in sağlığında tekrar gelmesi gibidir. Eğer durum böyleyse, o zaman İsa Mesih de manevi olarak tıpkı İlyâ peygamber gibi, çağımızda gelmiştir. O da şu satırları yazan benim! Ben, insanlığa hizmet eden, Vâdedilen Mesih olarak İsa Mesih'in yerine geldim. İsa Mesih'in hatırı için benim hakkımda doğruluk ve adaletle düşünene ve hiç tökezlenmeyene ne mutlu!

2. İsa Mesih'in tekrar geleceğiyle ilgili İncillerde yer alan gaybî haberlerse, aslında çarmıh olayından sonra Allah'ın lütfuyla hiç kesilmeyip devam eden hayatı hakkında bir nevi ispat mahiyetinde anlatılmıştır.

Cenab-ı Hak, seçkin kulu olan İsa Mesih'i çarmıh üzerinde ölmekten korudu. Demin yukarıda anlatılan gaybî haber de bununla ilgilidir. Hıristiyanlar bu gaybî haberlerin her iki kısmını yanlışlıkla birbiriyle karıştırırlar. Bundan dolayı büyük bir kaygı ve türlü türlü zorluklarla karşılaşırlar. Kısacası Matta 16. bölümde yer alan bu ayet, İsa Mesih'in çarmıh ölümünden kurtulması için büyük bir kanıttır.

Araştırıp bulduğumuz İncil'deki şâhitliklerden biri de aşağıda yer alan Matta İncil'inin şu yazısıdır: "O zaman İnsanoğlu'nun mucizesi gökyüzünde görünecektir. O zaman yeryüzündeki bütün milletler dövünecek ve İnsanoğlu'nun büyük bir kudret ve haşmetle gökteki bulutlar üzerinde geleceğini görecekler." (Bkz. Matta 24, ayet:30) Bu ayetin gerçek anlamı şöyledir: Hz. İsa, "Öyle bir zaman gelecek ki gökten yani Allah'tan, yalnız O'nun kudretiyle türlü türlü bilimler, delil ve şâhitlikler ortaya çıkacaktır. Bun-

ların sayesinde, tanrılığı, çarmıhta ölmesi, daha sonra dirilip göğe çıkması ve tekrar geri geleceği gibi inançların batıl ve çürük olduğu meydana çıkacak," demek istiyor. İsa Mesih'in doğru bir peygamber olduğuna inanmayan yahudiler gibi onun çarmıhta ölüp lanetlenmiş bir kişi olduğuna inananların yalanlarını artık gökyüzü ortaya çıkaracaktır. Eninde sonunda onun çarmıhta aslâ ölmediği mutlaka meydana çıkacaktır. Onun için kendisi lanetlenmiş de değildir. İşte o zaman kendisine karşı ileri geri davranıp aşırılık etmiş olan bütün milletler ağıt yakacaktır. Yaptıkları yanlışlıktan dolayı son derece pişmanlık duygusunda boğulacaklar. Bu gerçek açığa çıkacağı zaman halk İsa Mesih'i manevî olarak adeta yeryüzüne inerken görecektir. Yani o günlerde İsa Mesih'in huyuna ve suyuna bürünüp gelecek olan Vâdedilen Mesih, Cenab-ı Hakk'ın kendisine ihsan ettiği semavî destekle, kudret ve haşmetle, parıldayan kanıtlarıyla ortaya çıkacak ve tanınacaktır. Bu ayetin açıklaması da şöyledir: Cenab-ı Hakk'ın çizdiği kaza ve kader gereğince Hz. İsa'nın varlığı ve onunla ilgili nice olaylarla ilgili bazı milletler çok aşırı gitmiştir. Bazı milletler ise bunun tam tersine davranmıştır. Örneğin milletin biri kendisini insanlık dairesinin dışına çıkartarak çok yükseklere çıkartmıştır. Hatta onlara göre Hz. İsa daha ölmemiştir. Kendisi hâlâ gökyüzünde sağ olarak oturuyordur! Başka bir millet de adı geçen milleti bu hususta geride bırakarak "Hz. İsa çarmıhta öldükten sonra tekrar dirilmiş ve daha sonra göğe çıkmış, tanrılıkla ilgili bütün yetkiler kendisine verilmiş, hatta o kendi başına bir tanrıdır," derler. Başka bir millet de Yahudilerdir. Onlara göre İsa Mesih çarmıhta ölüp ebediyen lanetlenmiş oldu ve Allah'ın gazabına uğradı! Hâşâ! Onlara göre Cenab-ı Hak İsa'dan bezmiş, ona gazap ve düşmanlık gözüyle bakar. O yalancı, iftiracı, kâfir ve Allah'sızın biridir. Cenab-ı Hak tarafından değildir. Hâşâ!

İşte kendisine karşı gösterilen bu gibi aşırılık ve azgınlık büsbütün bir zulümdür doğrusu. Onun için Cenab-ı Hak, dosdoğru olan peygamberini bu gibi iftiralardan temize çıkarma gereği duydu. İşte İncil'de yer alan adı geçen ayet de bu gerçeğe işaret etmektedir. Bir de adı geçen ayette, "Yeryüzündeki bütün milletler

dövünecekler," denmektedir. Bu da millet denebilecek bütün fırkalara bir işarettir. Yani o zaman bütün milletler dövünüp çırpınacak, ağlayıp sızlayacaktır. Onların yas tutmaları, korkunç olacaktır. Doğrusu hıristiyanların bu ayeti biraz dikkatle okuyup düşünmeleri gerekir. Mademki, bu ayette bütün milletlerin yas tutacakları önceden haber verilmiştir; hıristiyanlar bu matemin dışında nasıl olabilirler? Onlar bir millet değil mi? Doğrusu onlar da bu ayete göre dövünen, ağlayıp sızlayan milletlerin kapsamına dâhildirler. Durum böyleyken kurtuluşları için neden düşünmüyorlar? Adı geçen ayette gökyüzünde İsa Mesih'in mucizesi belireceği zaman yeryüzündeki bütün milletlerin dövünüp yas tutacakları açıkça belirtilmiştir. Öyleyse "Bizim milletimiz dövünmeyecektir" diyen bir kimse aslında İsa Mesih'i yalanlar. Ama sayıları az olup bir kavim ya da millet denilmeyecek bir kapasitede olan bir cemaat bu gaybî haberin gerçekleştiricisi olamaz. Bu da bizim fırkamızdır. Ancak bu fırka adı geçen gaybî haberin etkisi ve iması dışındadır. Çünkü bu fırkanın sayısı az olup henüz millet denilecek bir çapta değildir. İsa Mesih, Cenab-ı Hak'tan vahiy alarak, "Gökyüzünde bir mucize ortaya çıkacağı zaman, sayıları millet denilebilecek çoğunlukta olan bütün topluluklar dövünecekler. Ancak sayıları az olup bir millet denilmeyecek kadar az kapasitede olanlar bunun dışında olacaklar. Fakat ne hıristiyanlar, ne bu zamandaki müslümanlar, ne yahudiler ne de başka bir yalanlayıcı bu gaybî haberin dairesi dışında olabilir. Ancak bizim cemaatimiz bu kapsamın dışındadır. Çünkü Cenab-ı Hak onu bir tohum gibi ekti. Doğrusu bir peygamberin sözleri asla yalan olamaz. Adı geçen Mesih'in sözlerinde "Yeryüzünde bulunan her millet dövünecektir," diye açık bir işaret mevcuttur. Öyleyse hangi millet bu sözlerin kapsamı dışında olabilir? Çünkü adı geçen ayetteki Mesih'in sözlerinde hiçbir millet ayrı tutulmamıştır. Ancak henüz bir millet denilmeyecek çapta olan bir cemaat bunun dışındadır. O da bizim cemaatimizdir elbette. Doğrusu önceden verilen bu haber çağımızda bütün açıklığıyla gerçekleşmiştir. Hz. İsa Mesih ile ilgili hakikat ve doğruluk çağımızda ortaya çıktı. Bu da hiç şüphesiz adı geçen milletlerin yas tutmalarına neden oldu. Çünkü bu durumda bütün milletlerin hatası ve foyası meydana çıktı. Hıristi-

yanların İsa Mesih'i tanrı yapmak için kopardıkları yaygara artık hasretli hıçkırıklara dönüşmektedir. Müslümanların da "İsa Mesih sağ olarak göğe çıktı" diye gece gündüz ettikleri inat artık ağlayıp sızlamalarına neden olmaktadır. Yahudilerinse hiçbir şeyi kalmamıştır.

Burada şu noktaya değinmek, açıklamaya değer sanırım. Hani adı geçen ayette "o zaman yeryüzündeki bütün milletler ağlayıp dövünecektir," diye geçen "yeryüzü" kelimesi Şam ülkesi[15] ve toprakları demektir. Adı geçen milletlerin üçü de bu bölgeyle ilgilidir. Yahudilerin başlangıcı ve kaynağı burasıdır, tapınakları da oradadır. İsa Mesih bu ülkeden çıktığı için burası hıristiyanları ilgilendirir. Hıristiyanlık dininin ilk cemaati burada meydana geldi. Müslümanlar ise kıyamete dek bu ülkenin vârisi oldukları için burası kendilerini elbette ilgilendirir. Eğer "yeryüzü" kelimesinin anlamı, her yer ve her toprak ise yine de bir sakınca yoktur. Çünkü gerçek açığa çıktığında her yalanlayıcı pişman olacaktır.

İncil'de bulduğumuz şâhitliklerden biri de aşağıda yazdığımız Matta İncil'inin şu yazısıdır: "Kabirler açıldı. Dinlenmekte olan nice kutsal kimselerin ölüleri ayağa kalktı. O dirilerek ayağa kalkınca (İsa Mesih dirilerek kalkınca) onlar da kabirlerinden çıkıp kutsal şehre vardılar. Orada birçok kimselere göründüler." (Bkz. İncil, Matta 27, ayet 52)

Hiç şüphesiz İncil'de geçen bu hikâye, İsa Mesih'in ayağa kalktıktan sonra nice kutsal kimselerin dirilip başkalarına göründükleriyle ilgilidir. Bu geçmişte meydana gelen tarihi bir olay değildir. Eğer öyle olsaydı o zaman çoktan kıyamet kopardı. Dünyadan gizli tutulan doğruluk ve iman meselesi artık herkese büsbütün açılırdı. İman, iman olmaktan çıkardı. İster mümin, ister kâfir, öbür âlemin gerçeği herkesin gözü önüne apaçık olarak serilirdi. Tıpkı ay ile güneş, gece ile gündüz gibi her şey aşikâr olarak görünürdü. Eğer öyle olsaydı o zaman iman, neticesinde ecir ve sevap beklenen, paha biçilmez değerli bir şey olmaktan çıkardı. Eğer halk ve sayıları yüzbinlere ulaşan İsrailoğullarının peygam-

[15] Suriye ve çevresindeki bölgeler demektir. (Çevirmen)

berleri çarmıh olayı sırasında gerçekten dirilip şehre inmiş olsalardı, İsa Mesih'in doğruluğu ve tanrılığını ispatlamak için bu mucize gösterilip yüzlerce peygamber ile yüzbinlerce kutsal kimse ansızın diriltilmiş olsaydı, o zaman yahudilerin eline güzel bir fırsat geçmiş olurdu. Onlar, henüz yeni diriltilmiş peygamberleriyle öteki kutsal şahsiyetlere, daha önce ölmüş olan atalarına İsa Mesih hakkında, "tanrılık iddia eden bu adam gerçekten doğru mu, yoksa iddiasında yalancı mı?" diye sorabilirlerdi. Umarım onlar bu fırsatı ellerinden kaçırmamışlardır. Onlar onun niteliğini mutlaka sormuşlardır. Çünkü Yahudiler, bu gibi sorular sorup araştırmak için ölülerin tekrar dirilip dünyaya gelmesine pek meraklı ve hırslıydılar. Peki, eğer yüzbinlerce ölü dirilip şehre varmış ve her mahalleye binlerce ölü girmişse, bu gibi fırsatı Yahudiler ellerinden nasıl kaçırabilirler? Onlar mutlaka bir iki değil binlerce ölüye bu soruyu sormuşlardır. Sonra bu ölüler kendi evlerine girdiğinde, hele yüzbinlerce ölü tekrar dünyaya geri geldiklerinde ev ev amansız bir gürültü kopmuştur. Her evde aynı meşgale, aynı zikir ve fikir başlamıştır. Halk ölülere, "söyleyin bakalım, şu Yesu Mesih denilen adam, size göre de gerçekten bir tanrı mıdır?" diye sormuşlardır herhalde. Fakat bilindiği gibi ölülerin bu şahitliğinden sonra Yahudiler beklendiği gibi, ne İsa Mesih'e inandılar ne de az da olsa yumuşadılar. Tam tersine, kalpleri daha da katılaştı. Anlaşılan ölüler iyi bir şahitlikte bulunmamışlar galiba. Onlar hiç tereddütsüz, "bu adam tanrılık iddiasında tamamen yalancıdır. Yüce Allah'a karşı iftira ediyor" diye cevaplandırmış olacaklar. Bundan ötürü Yahudiler, yüzbinlerce insanın hatta peygamberlerin dirilmelerinden sonra bile haylazlıklarından vazgeçmemişlerdir. Onlar, İsa Mesih'i öldürdükten sonra yine öldürmek için başkalarının peşine düştüler.

Doğrusu yüzbinlerce kutsal insanın, tâ Hz. Âdem'den Hz. Yahya'ya kadar o kutsal toprakların kabirlerinde yatmakta olan bütün insanların dirilmeleri hiç akla sığar mı? Sonra vaaz vermek üzere şehre inmeleri, sonra herkesin ayağa kalkıp binlerce insanın önünde, "Yesu Mesih gerçekten sadece Tanrı'nın oğlu değil, kendi başına bir tanrıdır. Ona tapacaksınız. Önceki görüş ve inançla-

rınızdan vazgeçin yoksa cehennemi boylarsınız. Bu cehennemi biz gözümüzle görüp geldik ha!" diye şâhitlik etmeleri hiç akıl kârı değildir. Sonra bu kadar muazzam bir şahitlik ve görgü tanıklığına rağmen, hele yüzbinlerce kutsal ölünün ağzıyla verdiği şahâdete rağmen yahudiler inkârlarından aslâ vazgeçmediler! Bizim vicdanımız bunu kabul etmiyor doğrusu. Eğer gerçekten yüzbinlerce kutsal kimseyle daha önce ölmüş nebi ve peygamberler yeniden dirilerek şâhitlik için şehre gelmişlerse, ters bir şâhitlik ettiklerinden hiç şüphe yoktur. Hz. İsa'nın tanrılığını da asla tasdik etmemişlerdir. Onun için Yahudiler bunca ölülerin şahitliklerini dinleyip kâfirlikleri üzerinde direnerek katılaştılar. Hz. İsa onlara kendi tanrılığını kabul ettirmek istiyordu. Fakat Yahudiler bu tanıklıktan sonra onun peygamberliğini dahi inkâr ettiler

Doğrusu böyle inançlar son derece zararlı ve kötü etkiler bırakır. Yüzbinlerce ölü dirilmiş veyahut daha önceleri İsa Mesih herhangi bir ölüyü diriltmiş diye inanmaktan kötülük meydana gelir. Çünkü bu ölüler dirildikten sonra hiçbir hayırlı sonuç çıkmamıştır doğrusu. Bu da insanın tabiatıdır; örneğin, biri pek uzak bir ülkeye gider, birkaç yıl sonra kendi şehrine geri gelir, tabiatıyla gittiği ülkenin harika ve tuhaf şeylerini hemşehrilerine büyük bir coşkuyla anlatmak ister. O diyârın hayranlık verici olayları hakkında bilgi vermek ister. Yoksa uzun bir ayrılıktan sonra tekrar halkıyla görüştüğü zaman dilini mi yutar? Dilsizler gibi karşılarında put mu kesilir? Bu gibi bir durumda halk da tabii bir coşkuyla böyle bir kimseye koşarak gelir. O ülkenin ahvalini, orada olup bitenleri kendisine sorar. Üstelik bir rastlantı sonucu, halkın oturduğu memlekete gariban, zavallı, üstü başı perişan biri çıkagelse, "Bunların, başkentini görüp gezdikleri ülkenin padişahıyım. Filan padişahtan da azâmet ve haşmet bakımından daha üstün bir derecedeyim," diye iddia ederse, halk memleketlerine gelen turistlere, "memleketimizde bugünlerde bulunan, sizin geldiğiniz ülkenin padişahı olduğunu iddia eden adam gerçekten de oranın padişahı mı? diye sorup araştırır. Bunun üzerine onlar da gerçeği söylerler. Böyle bir durumda, yukarıda belirttiğim gibi, Hz. İsa'nın eliyle diriltilen ölülerin diriltilmesi ancak, tabii olarak kendilerinden

istenilen şâhitlik yararlı sonuçlar vermişse takdire şayandır. Fakat maalesef durum böyle değildir. Nitekim çaresiz olarak ölülerin diriltilmesini varsaymakla birlikte yine bu ölülerin Hz. İsa hakkında yararlı ve doğruluğunu ispatlayan bir şâhitlikte bulunduklarını da varsaymak zorundayız ama onların şâhitlikleriyle fitne daha da artmış olacak. Keşke insanlar yerine hayvanların diriltilmesinden söz edilseydi. Örneğin, "Hz. İsa binlerce öküzü diriltti," denseydi biraz akıllıca hareket sayılırdı. Birileri itiraz ettiği zaman ya da adı geçen itiraz yapıldığında veyahut "bu ölülerin şahitliklerinden ne gibi sonuç meydana çıktı," denildiğinde biz de hemen, "onlar öküz, dilsiz birer hayvandırlar. İyi veya kötü şahitlik edecek dilleri yoktu ki!" deriz. Fakat onlara göre Hz. İsa yüzbinlerce basbayağı ölüleri diriltmişti. Örneğin bugün birkaç Hindu'yu çağırıp, "sizin daha önce ölmüş atalarınızdan onbeş-yirmi kişi dirilip dünyaya geri gelse ve filanca dinin doğru olduğuna tanıklık etse, sizin o dinin doğruluğu hakkında hiçbir şüpheniz kalır mı?" diye sorarsanız, onlar asla olumsuz cevap vermeyecekler. Doğrusu bu kadar açıklık ve aydınlık gördükten sonra kâfirlik ve inkâr üzerinde direten hiç kimse olamaz.

Ne yazık ki, ülkemizdeki Sih'ler bile bu gibi hikâyeler uydurmakta hıristiyanlardan daha iyi, daha atik ve daha uyanıktırlar. Örneğin onlar şöyle anlatırlar; bir kere onların mürşidi Guru Baba Nanak ölü bir fili diriltmişti. Şimdi böyle bir mucizeye karşı adı geçen itiraz ile sonuçları gibi bir şey söylenemez. Çünkü bu itiraz gibi Sih'lere karşı birisi itiraz ederse onlar, "filin konuşacak dili yok ki Baba Nanak'ı tasdik etsin yahut yalanlasın," diye hemen cevap verebiliyorlar. Avam tabakası, kısa akıllarınca bu gibi mucizelere sevinir. Ama aklı başında olan kimseler yabancıların itirazlarıyla karşılaşınca canları sıkılır, kalpleri incinir. Herhangi bir toplantıda böyle saçma sapan hikâyelerden sözedilirse onlar utanç duyarlar.

Biz Hz. İsa (a.s.)'ı can-ü gönülden severiz, tıpkı hıristiyanların kendisini sevdiği gibi, hatta onlardan da fazla severiz. Çünkü onlar kimi övdüklerini bilmezler. Ama biz kimi övdüğümüzü gayet iyi biliyoruz. **Çünkü biz kendisini gördük!**

Şimdi biz İncillerde, "çarmıh hâdisesinden sonra, önceden ölmüş bütün kutsal kimseler dirilerek şehre geldiler," diye yazılı olan inancın gerçeğini açıklamak istiyoruz.

Doğrusu bu bir keşifti. Çarmıh hâdisesinden sonra kalbi tertemiz olan bazı kimseler bunu rüya gibi gördüler. Sanki ölmüş kutsal kimseler dirilip şehre gelmiş halk ile görüşüyorlar. Nasıl ki, Cenab-ı Hakk'ın kutsal kitaplarında rüyaların tabiri yapılmışsa; mesela Hz. Yusuf'un rüyasının tabiri yapıldı; onun gibi adı geçen rüyanın da bir tabiri vardı. O tabir şöyleydi: İsa Mesih çarmıhta ölmedi. Cenab-ı Hak onu çarmıh ölümünden kurtardı. Eğer bize, "bunun tabirinin böyle olduğunu nereden öğrendiniz," diye sorulursa, biz de, "yorum tekniğinin önde gelen bilginleri de aynı şekilde yazmışlardır. Bütün yorum bilginleri kendi tecrübelerine dayanarak buna tanıklık etmişlerdir," diye cevap veririz. Nitekim biz eski zamanda geçmiş, tabir ilminin büyük bir imamının eseri olan "*Tatir'ül-en'am*"dan bir yorumu esas metniyle aşağıya yazıyoruz:

"Birisi rüyasında veya keşifte ölülerin kabirlerinden çıkıp evlerine döndüklerini görürse, onun tabiri şöyledir: "Esirin biri hapisten çıkıp zalimlerin elinden kurtulacaktır". (Bkz: Kutbuzzaman Şeyh Abdulgani Ennablusî-"*Tatir'ül-en'am fi tabir'il-menam*" s.289) adı geçen yazının üslûbu ve anlatış tarzından da anlaşılıyor ki, bu esir şan ve yücelik sahibi bir kimse olacaktır. Görüyor musunuz, bu tabir Hz. İsa (a.s.)'a tam tamına uyar. Bu yorumdan hemen anlaşılıyor ki, bir ipucunu açığa çıkarmak ve aklı başında olanların İsa Mesih'in çarmıh ölümünden kurtulduğunu anlayabilmeleri için kendilerine, ölmüş kutsal kimselerin şehre girdikleri rüyada göründü. Yine bunun gibi, İncillerin birçok yerlerinden Hz. İsa'nın çarmıhta ölmediği, kurtularak başka bir ülkeye geçtiği anlaşılmaktadır. Fakat sanırım buraya kadar anlattıklarım adaletli kimselerin anlamaları için yeterlidir.

Bazı kimselerin kalplerine, "İncillerde sık sık Hz. İsa'nın çarmıhta öldüğü, daha sonra dirilerek göğe çıktığı yazılıdır," diye bir itirazın gelmesi mümkündür. Bu gibi itirazların cevabını daha

önce biraz özetle vermiş bulunuyorum. Buradaysa şu kadar anlatmak uygun olacak sanırım: Hz. İsa (a.s.) çarmıh hâdisesinden sonra havarilerle görüştü. Galil'e kadar yolculuk etti. Ekmekle kebap yedi. Yaralarını gösterdi. *Amlus* adlı yerde havarilerle birlikte bir gece konakladı. Gizlice Pilatus'un bölgesinden uzaklaştı. Peygamberlerin töresine uygun olarak o ülkeden göç etti ve korkarak yola çıktı. Bu gibi olayların tümü onun çarmıhta ölmediğini gösterir. Fanî vücudunun tüm gereklilikleri onunla birlikteydi. Kendisinde hiçbir yeni değişiklik meydana gelmedi. Göğe çıktığını anlatan hiçbir görgü tanıklığı İncil'de yoktur.[16] Eğer böyle bir tanıklık olsaydı bile yine de güvenilmeye layık değildi. Çünkü İncil yazarları pireyi deve yapmaya alışmışlardır. Hardal tanesini abarta abarta dağa çevirirler. Örneğin İncil yazarlarından birinin ağzından "İsa Mesih Tanrı'nın oğludur," diye bir ifade çıkıverirse, ikinci İncil yazarı hemen onu büsbütün tanrı yapmaya koyulur. Üçüncüsü ise yer ve göğün bütün yetkilerini kendisine mal etmeye girişir. Dördüncüsü ise, "hep odur, ondan başka tanrı yoktur" diye apaçık ifade eder. Böylece meseleyi çeke çeke nereden nereye götürürler. Daha önce temas ettiğimiz o rüyayı ele alalım. Bu rüyaya göre birtakım ölüler kabirlerinden çıkıp şehre inmişler. Doğrusu bu bir rüyaydı. Buna zahiri anlam vererek "gerçekten ölüler kabirlerinden çıkıp Jerusalem şehrine gelmişler, oranın ahalisiyle görüşmeler yapmışlar," diye anlatmışlar. Hani derler ya, adamın biri tek kanatlı bir karga yapıp uçurmuş. Daha sonra gelenler "hayır efendim tek bir karga değil, bu gibi yüzbinlerce karga uçuruldu," diye eklemişler. Bir yerde abartmanın durumu buysa orada gerçekler nasıl tanınacak? Şu İncillerdeki Tanrı'nın kitapları denilen bölümlerde yer alan korkunç acayip abartmalı sözler dikkate şayandır. Örneğin, "İsa Mesih'in becerdiği işlerin tümünü kaleme almak mümkün olsaydı bu işlerden sözeden kitaplar dünyaya sığmazdı," diye abartılmıştır. Peki, bu gibi abartma, doğruluk ve adalete sığar mı? Mademki İsa Mesih'in yaptığı işler ucu bucağı olmayan çok engin işlerdi, peki neden bunların hepsi yalnız üç yıl

[16] Hiç kimse, "kendisi gözümün önünde göğe çıktı ve ben buna görgü tanığıyım," demez. (Yazar)

gibi bir müddete sığdı? Bu doğru değil mi? Bu İncillerin bir kötülüğü de daha önceki kitapların referanslarını yanlış olarak vermesidir. İsa Mesih’in soyağacını bile doğru dürüst yazamamışlardır. İncillerden de anlaşıldığı gibi, bunların yazarları pek kalın kafalı kimselerdi. Hatta bunlardan bazıları İsa Mesih’i bir hortlak zannediyorlardı. Yine bu İnciller eskiden beri, dürüstlüğü üzerinde durmamakla da suçlanır. Daha başka nice kitaplar İncil adına kaleme alındı. Neden öteki kitapların içeriğinin hepsini reddedip bu İncillerde yazılı olan her şeyi kabul edelim? Bu hususta elimizde hiçbir sağlam delil yoktur doğrusu. Öteki İncillerde, bu dört İncil’de olduğu kadar aslı astarı olmayan abartmalar yoktur.

Ne tuhaftır ki, bu kitaplarda bir yandan İsa Mesih’in tertemiz ve kusursuz bir karakteri olduğundan sözedilmiştir. Diğer taraftan herhangi kutsal birinin şanına yakışmayacak suçlamalarla suçlanmıştır. Örneğin Tevrat’ın emirleri gereğince birçok İsrailî peygamberler, tertemiz insanların nesli çoğalsın diye yüzlerce kadını eş edinmişlerdi. Fakat bunun yanısıra siz bir peygamberin böylesine umursamazlık sergilediğini herhalde hiç işitmemişsinizdir. Sözgelimi gidip, pis, ahlaksız, şehrin tanınmış bir kahpesini görsün, o da pis elleriyle kendisine dokunsun, haram kazancıyla almış olduğu yağı onun başına sürsün, saçlarıyla onun ayaklarını temizlesin. O pis düşünceli yosmanın bu gibi hareketler yapmasına müsaade etsin ve buna hiç engel olmasın. Doğrusu bu gibi bir yerde ve bu gibi bir manzara karşısında tabii olarak insanın içinde doğan kuşkulardan ancak iyi niyet sayesinde kurtulunabilir. Her ne olursa olsun başkaları için bu iyi bir örnek değildir. Kısacası, bu İnciller bu gibi tuhaf görüşlerle dopdoludur. Bu da bunların artık çığrından çıktığını veyahut bu İncillerin, havariler ve öğrencileri dışında başka kimseler tarafından yazıldığını gösterir. Örneğin Matta İncilinin şu sözlerini ele alalım, “Bu söz bugüne kadar yahudiler arasında yaygındır.” Bu sözün yazarının Matta olduğunu söylemek doğru ve yerinde mi? Bu cümleyi okuduktan sonra “Matta İncilinin yazarı bizzat Matta değil, onun ölümünden sonra başka biri tarafından kaleme alınmıştır,” diye bir sonuç ortaya çıkmıyor mu? Yine Matta İncili, 28. bölüm, ayet 12-13’te şöyle

bir yazı yer almaktadır. "Yahudiler, bazı ileri gelenlerle bir araya gelip danıştılar ve bekçilere çok para vererek; "biz geceleyin uykudayken onun öğrencileri, yani İsa'nın öğrencileri gelip onu çaldılar," deyin diye tembihte bulundular. Şimdi bakın, bunlar ne çiğ ve yakışıksız sözlerdir. Bu artık ne demektir? Acaba Yahudiler, Yesu Mesih'in öldükten sonra dirildiğini gizlemek için ve bu olağanüstü mucizenin millet içinde yayılmasına engel olmak için bekçilere rüşvet mi verdiler? Ne demektir bu? Bir kere bu mucizeyi Yahudiler arasında yaymak bizzat Yesu Mesih'in göreviydi. Fakat size göre kendisi de onu gizledi ve başkalarını da bunu söylememelerini sıkı sıkıya tembihledi. Eğer siz, "İsa Mesih yakalanmaktan korktuğu için bunu yaptı," derseniz, o zaman ben de, "Bir kere Allah'ın takdiri kendisi üzerine inmiş, artık öldükten sonra yine manevi vücuduyla dirilmişti. Şimdi Yahudilerden neden korkuyormuş? Çünkü artık Yahudilerin gücü kendisine karşı asla yetmezdi. Şimdi artık bu fani hayattan yükselerek kurtulmuştur," derim.

Ne yazık ki, bir yandan İsa Mesih'in manevî vücut alarak dirilmesi, havarileriyle görüşmesi Galil'e doğru yolculuk etmesi ve daha sonra da göğe çıkması anlatılır, diğer yandan her adım başında manevî ve celalî vücut sahibi olduğu halde yahudilerin korkusu peşini bırakmıyor. Yine yahudinin biri kendisini görmesin diye memleketinden gizlice kaçar. Kendini korumak için can havliyle Galil'e doğru 189 kilometrelik yolu alır. Havarilere bu hadiseyi hiç kimseye anlatmamalarını sıkı sıkıya tembihler. Manevî ve celalî vücudun hokkabazlığı ve belirtileri bunlar mı?

Aslâ! Bu, İsa Mesih'in ne celâlî ne de yeni bir vücuduydu. Aynı vücuttu. Yara bere içinde olan bir vücut. Fakat can vermekten ve can çekişmekten kurtarılmıştı. Ama yine de Yahudilerden korkusu vardı. Onun için İsa Mesih zâhirî tedbirlere riayet ederek ülkeyi terk etti. Buna karşı söylenen sözlerin hepsi saçma sapan ve çiğ görüşlerdir. Neymiş efendim, Yahudiler bekçilere rüşvet vermişler ve onlara, "birileri sorarsa, uyuya kaldığınızı, İsa Mesih'in naaşını da öğrencilerinin kaçırdıklarını söyleyin," diye tembih etmişler. Mademki onlar uyuyorlarmış, İsa'nın naaşını öğrencile-

rinin kaçırdıklarını nasıl anlamışlar? diye soru sorulmaz mı? Sonra yalnız İsa Mesih'in mezarında bulunmamasından dolayı, aklı başında olan bir kimse onun göğe çıktığına mı inanacak? Dünyada başka nedenlerden dolayı mezarlar bomboş kalmaz mı?

Bunun ispatı da aslında İsa Mesih'e düşerdi. Göğe çıkmadan önce gidip iki-üç yüz Yahudi ve Pilatus ile görüşmesi lazımdı. Sonra çıplak gözle görünmeyen vücuduyla, yani celâlî vücuduyla hiç kimseden korkmaması lazımdı. Fakat İsa Mesih bunu yapmadı. Kendisine karşı olanlara hiçbir ispatta bulunmadı. Tam tersine, can havliyle Galil'e doğru kaçtı. Biz kesin olarak, küçücük bir penceresi olup bir odacığa benzer mezardan çıktığına inanıyoruz. Onun havarileriyle gizlice görüşmesi de doğrudur. Fakat kendisine çıplak gözle görülmeyen celâlî bir vücut verilmişti diye iddia etmek büsbütün yanlıştır. Vücut aynı vücuttu. Yara bere de aynıydı. Fakat aman yahudiler tekrar yakalamasınlar diye ödü kopuyordu. İncil'in 28. bölümü ayet 7, 8, 9, 10'u dikkatle okuyun. Bu ayetlerde açıkça, "İsa Mesih'in sağ olduğunu ve Galil'e doğru yola çıktığını öğrenen bazı kadınlar bu haber üzerine çok sevinmişlerdi. Haber getiren adam kendilerine "gizlice gidip onun öğrencilerine de haber verin" demişti. Fakat adı geçen kadınlar büyük bir korku ile yola çıktılar. Haylaz bir yahudi'nin, İsa Mesih'i yine yakalamasından kaygı duyuyorlardı," diye anlatılmaktadır. Adı geçen İncil'in dokuzuncu ayetinde ise, "kadınlar, öğrencilere haber vermeye giderken yolda Yesu ile karşılaştılar. Kendisi onlara, "Selam" dedi." Onuncu ayette ise şöyle yazılıdır, "Yesu o kadınlara, "korkmayın, yani benim yakalanmamdan tasalanmayın. Ama kardeşlerime Galil'e gitmelerini söyleyin. Onlar orada beni görecekler," dedi."[17] Yani ben artık buralarda duramam çünkü düşman korkusu vardır. Doğrusu, İsa Mesih öldükten sonra, gözle görülmez, elle tutulmaz celâlî bir vücutla dirilmiş olsaydı, bu gibi

---

[17] Burada İsa Mesih kadınlara, "Şimdi ben gözle görülmez, elle tutulmaz celâlî bir vücut ile tekrar dirildim. Artık bana hiç kimse elini uzatamaz," diye teselli vermiyor. Kadınları zayıf bilip, onlara biraz teselli veriyor. Erkekler daima kadınlara böyle teselli verirler. Gözle görülmez soyut bir vücut için hiçbir ispatta bulunmadı. Tam tersine, kendi eti ve kemiklerini gösterip normal bir vücut olduğunu kanıtladı. (Yazar)

bir hayatı Yahudilere ispatlamak kendisine düşerdi. Fakat bize göre İsa Mesih bu görevin hakkını vermedi. Bunun ispatı onun boynunda kaldı. Eğer biz, İsa Mesih'in tekrar dirilmesiyle ilgili ispata Yahudiler engel olmuşlardır diye Yahudileri suçlarsak, bu düpedüz bir saçmalık olur. Tam tersine bizzat İsa Mesih, kendisinin tekrar dirilmesiyle ilgili hiçbir ispat, hiçbir delil vermedi. Buna karşı, onun sağa sola kaçması, gizlenmesi, yemek yemesi, uyuması ve yaralarını göstermesi onun çarmıhta ölmediğini gösteren büyük bir ispattır.

İKİNCİ BÖLÜM

İsa Mesih’in çarmıh ölümünden kurtulduğuna dair, Kur’ân-ı Kerîm ve sahih hadislerde bulduğumuz tanıklıklar

Bu bölümde yazacağımız delilleri görüp birinin aklına, "Hıristiyanlara karşı bu gibi açıklamalarda bulunmak fayda sağlamaz. Çünkü onlar Kur'ân-ı Kerîm'i ve hadisi kendileri için, karşısında boyun eğecekleri bir delil olarak saymazlar," diye bir düşünce gelebilir. Bizim bu delilleri yazmaktan gayemiz, Hıristiyanların Kuran-ı Kerim ile Yüce Peygamber Efendimizin bir mucizesini öğrenebilmeleridir. Yani yüzyıllardan beri gizli olup çağımızda ortaya çıkan gerçekleri Kuran-ı Kerim ile Yüce Peygamber Efendimizin ilk baştan beri anlattığını bilmeleri için bu delilleri kaleme aldım. Nitekim bunlardan birkaçını aşağıda yazıyorum. Cenab-ı Hak Kuran-ı Kerim'de şöyle der:

وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ .... وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا.[18]

Yani yahudiler Hz. İsa'yı ne gerçekten öldürebildiler, ne de çarmıh ile canını alabildiler. Sanki Hz. İsa çarmıhta ölmüş gibi onlar şüpheye düştüler. Gönülleri rahatlasın diye ve İsa Mesih'in gerçekten çarmıh üzerinde öldüğüne dair ellerinde delil de yoktur.

Adı geçen ayetlerde Cenab-ı Hak bunu anlatıyor ve doğrusu da budur. İsa Mesih çarmıha gerilerek öldürülmek istendi. Yahudilerle hıristiyanlar, İsa Mesih'in gerçekten çarmıhta öldüğüne inandılar. Fakat bu bir aldatmacadır doğrusu. Cenab-ı Hak bazı sebepler meydana getirdi. İsa Mesih o sebepler sayesinde çarmıh ölümünden kurtuldu. Burada biraz adaletli olarak düşünün. Kur'ân-ı Kerîm'in yahudilerle hıristiyanlara karşı söylediklerinin hepsi eninde sonunda gerçek olarak ortaya çıkmadı mı? Çağımızdaki en ileri derecedeki araştırmalar sonucu İsa Mesih'in çarmıh ölümünden kurtulduğu kesin olarak ispatlanmıştır. Kitaplara baktığımızda yahudiler, "Nasıl olur da İsa (a.s.), kemikleri kırılmadığı halde iki-üç saatte öldü," sorusuna hiçbir zaman cevap veremezler. Bundan dolayı bazı yahudiler, "Biz İsa'yı kılıçla öldürdük" diye başka bir uydurmada bulunurlar. Oysa yahudilerin eski tarihlerine göre İsa Mesih'in kılıçla öldürülmesi vâki değildir. İsa Me-

[18] Nisa Suresi 158

sih'i kurtarmak için bu da Cenab-ı Hakk'ın bir tecellisidir. Ortalığa bir karanlık çöker. Yer sarsıntısı meydana gelir. Pilatus'un karısı bir rüya görür. O s*ebt* günüdür. Gece çabuk kararır. Kanunlarına göre sebt akşamı çarmıhta asılı bulunan herkes yere indirilir. Hükümdarın kalbi karısının görmüş olduğu korkunç rüyadan etkilenip İsa Mesih'i kurtarmaya koyulur. Bu vakaların hepsini Cenab-ı Hak İsa Mesih'i kurtarmak için aynı zamanda meydana getirdi. Aynı zamanda herkes onu ölü sansın diye Cenab-ı Hak ona baygınlık verdi. Yüce Allah müthiş bir yer sarsıntısı meydana getirerek yahudilerin kalplerine korku, korkaklık ve bir azap kaygısı saldı. Bir de sebt gecesinde çarmıh üzerinde herhangi bir ölü kalmasın diye aşırı endişeleri vardı. Hem ortalık karanlık, hem yer sarsıntısı, büyük bir telaş meydana geldi. Onlar bu esnada evlerini de düşünüyorlardı. Bu karanlıkta yer sarsıntısı sonucu çoluk çocuğun başına gelenleri de düşünüyorlardı elbette. Bir de, "Bizim düşündüğümüz gibi bu şahıs yalancı ve kâfir ise, ona eziyet verdiğimizde, daha önce hiç görülmemiş heybetli alametler neden ortaya çıktı?" diye bir dehşet kalplerini sarmıştı. Gönülleri son derece huzursuz ve tedirgin olduğundan ötürü, artık İsa'nın gerçekten ölüp ölmediğini inceleyecek halleri yoktu. Fakat bunların hepsi aslında İsa Mesih'i kurtarmak için İlâhi tedbirlerdi.

وَلٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ [19]

Bu ayet-i kerime de adı geçen gerçeğe işaret eder. Yani yahudiler İsa Mesih'i öldüremediler. Cenab-ı Hak onları şüpheye düşürdü. Onlar İsa'yı öldürdüklerini sandılar, fakat gerçekte öldüremediler. Ermiş kişilerin umutları, Allah'ın lütuflarını görünce daha da artar. Doğrusu Cenab-ı Hak kullarını ne zaman ve nasıl korumak isterse elbette korur.

Yine Kur'ân-ı Kerîm'de İsa Mesih hakkında şöyle bir ayet vardır:

---

[19] Nisa sûresi: 158

وَجِيهًا فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ [20]

Tercümesi de şöyledir: İsa Mesih bu dünya hayatında da halkın gözünde büyük şan, şeref, azamet ve yüceliğe nail olacaktır, ahirette de.

Fakat bilindiği gibi İsa Mesih, Hirodos ve Pilatus'un ülkesinde hiç saygınlık görmedi. Tam tersine, son derece hırpalanıp aşağılandı. İsa Mesih, tekrar dünyaya geleceği zaman büyük şan ve şerefe nail olacak diye düşünmek ise, asılsız bir kuruntudan öte bir şey değildir. Böyle bir düşünce sadece Cenab-ı Hakk'ın kitaplarının anlayışına karşı değil, aynı zamanda eski tabiat kanunlarına da aykırı ve taban tabana ters düşer. Sonra hiç ispatı olmayan bir düşünceden öte bir şey değildir. En doğrusu ve gerçek olan şudur ki, Hz. İsa (a.s.) o bahtsız milletin elinden kurtulup Pencap ülkesine şeref verdiği zaman, Cenab-ı Hak bu ülkede kendisine büyük bir saygınlık ve yücelik ihsan etti. İsrailoğullarının o zamana kadar kayıp olan on boyu (*kabilesi*) bu ülkede kendisiyle karşılaştı. Öyle anlaşılıyor ki, İsrailoğulları bu ülkeye geldikten sonra çoğu Buda dinine geçtiler. Bazıları ise putperestlik gibi aşağılık şeylere kapıldılar. Fakat bunlardan çoğu Hz. İsa (a.s.)ın bu ülkeye gelmesiyle doğru yola geldiler. Çünkü Hz. İsa vaazlarında gelecek olan Yüce Peygamberi kabul etmeleri için tavsiyelerde bulunduğu için, bu ülkeye gelip Afgan ve Keşmirli denilen o on fırka halkın hemen hemen hepsi eninde sonunda İslamiyet'e geçtiler. Kısacası, Hz. İsa bu ülkede büyük şan ve şerefe nail olmuştur. Bugünlerde, Pencap bölgesinde Hz. İsa (a.s.)ın döneminden kalma madeni bir para bulunmuştur. Üstünde *Pali* yazısıyla Hz. İsa'nın adı yazılıdır. Bundan da kesin olarak anlaşılıyor ki Hz. İsa (a.s.) bu ülkeye geldikten sonra şahane bir makama nail olmuştur. Belki de bu madeni para Hz. İsa'ya inanmış olan bir padişah tarafından çıkarılmıştır. Yine bugünlerde başka bir madeni para bulunmuştur. Onun üstünde İsrailî bir erkek resmi bulunuyor. Öteden beri ortaya çı-

---

[20] Al-i İmran sûresi: 46

kan yakın belirtilerden de anlaşılıyor ki, bu, Hz. İsa'nın resmi olsa gerek. Kuran-ı Kerim'de Cenab-ı Hak, İsa Mesih'e uğurluk ve bereket ihsan etmiştir. Onun için "nereye giderse uğurlu ve kutlu olacaktır" diye bir ayet de vardır.[21] Nitekim bu madeni paralar da İsa Mesih'in Cenab-ı Hak'tan muazzam bir berekete nail olduğunu gösterir. Kendisi yüce bir şan ve şerefe kavuşuncaya kadar da ölmedi. Yine Kuran-ı Kerim'de

وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا [22]

Yani, "Ey İsa! Sana isnât edilen iftira ve suçlamalardan seni temize çıkaracağım. Senin tertemiz olduğunu ortaya koyacağım. Yahudilerle hıristiyanların sana yükledikleri iftiraları yok edeceğim," diye de bir ayet vardır.

Aslında bu, önceden verilen büyük bir haberdi. Bunun özeti de şöyledir. Yahudiler Hz. İsa'ya karşı büyük bir iftirada bulundular. Onlara göre Hz. İsa çarmıh üzerinde ölüp lanetlenmiş, Tanrı sevgisi kalbinden tamamen silinip yok olmuş, lanet sözcüğünün kavramı gereğince adeta onun gönlü Tanrı'dan uzaklaşmış, bıkıp bezmiş. Karanlığın uçsuz bucaksız fırtınalarına gömülmüş. Kötülükleri sevip iyiliklere düşman kesilmiş. Tanrı ile tüm ilişkilerini koparıp şeytanın egemenliği altına girmiş. Tanrı ile kendisi arasında gerçekten düşmanlık başlamış (Hâşâ) Hıristiyanlar da yine kendisine karşı aynı "lanetlenmiş" iftirasında bulundular. Fakat Hıristiyanlar akılsızlıklarından dolayı birbirine ters düşen iki karşıtı bir arada tutmaya çalıştılar. Onlar bir yandan İsa Mesih'i Tanrı'nın oğlu olarak kabul ederler, diğer yandan kendisini "lanetlenmiş kişi" olarak telakki ederler. Oysa onlar da "lanetlenmiş kişi"nin karanlık ve şeytanın evladı olduğunu, hatta bizzat şeytanın kendisi olduğunu biliyorlar. Kısacası, İsa Mesih'e karşı bu gibi çirkin iftiralarda bulunuldu. Fakat "*mütahhirüke*" kelimesindeki haberde şu işaret bulunmaktadır. Gün gelecek Cenab-ı Hak

---

[21] وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنتُ Meryem sûresi: 32 (çevirmen)

[22] Al-i İmran sûresi: 56

Hz. İsa'yı bu gibi bütün iftiralardan temize çıkaracaktır. O da işte bu çağdır.

Gerçi Hz. İsa (a.s.)'ın tertemiz olması, aklı başında olan kimselerce, Yüce Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in tanıklığıyla ispatlanmıştır. Çünkü Yüce Peygamber Efendimiz ve Kuran-ı Kerim'in tanıklığına göre Hz. İsa'ya isnat edilen suçlamaların hepsi yalan ve düzmecedir. Fakat halkın gözünde bu tanıklık bir inanç olup ince bir meseleydi. Onun için Cenab-ı Hakk'ın adaleti de böyle istedi. Nasıl ki, İsa (a.s.)'ın çarmıha gerilmesi herkesçe bilinen bir şeydi, apaçık, gözle görülen ve hissedilen şeylerdendi. Dolayısıyla onun tertemiz olduğunun ispatlanması ve aklanması da gözle görülen ve hissedilen işlerden olmalıydı. Nitekim çağımızda bu mesele aynen meydana çıktı. Yani İsa'nın aklanması sadece bir inanç olarak kalmayıp, artık hissedilir bir şekil almıştır. Yüzbinlerce insan çıplak gözüyle İsa'nın kabrini Keşmir-*Sirinagar'*da görmüştür. Nasıl ki, İsa (a.s.) *Gilgit* yani *Siri* adlı yerde çarmıha gerilmişti; tıpkı onun gibi kabrinin de *Siri* adlı yerde, yani *Sirinagar*'da bulunduğu ispatlanmıştır.[23] Ne tuhaftır ki, *Siri* kelimesi her iki yerde de mevcuttur. Sözün kısası, Hz. İsa (a.s.)'ın çarmıha gerildiği yerin adı da *Gilgit* yani *Siri*'dir. Anlaşılıyor ki, Keşmir bölgesinde bulunan *Gilgit* şehri de adı geçen *Siri* sözcüğüne işaret etmektedir. Herhalde manası *Siri* olan *Gilgit* şehri de İsa (a.s.)'ın zamanında inşa edilip çarmıh olayının hatırası olarak, buralarda da kurulmuştur. *Lassa* şehri de öyledir. Bu sözcük İbrani dilinden olup "Tanrı'nın Şehri" anlamına gelir. Bu şehir de Hz. İsa zamanında kurulmuştur.

Hadislerde, güvenilir rivayetlere göre Yüce peygamber Efendimiz, Hz. İsa'nın ömrünün 125 yıl olduğunu söylemiştir. İslamiyet'in bütün fırkalarınca başka hiçbir peygamberde bulunmayan şu iki şey yalnız İsa peygamberde bulunmaktadır.

---

[23] *Sirinagar* kelimesi iki sözcüğün birleşimi ile meydana gelmiştir. Yani *Siri* kelle demektir, *nagar* yer, mekân demektir. Başka bir ifadeyle *Sirinagar* "kelle yeri" anlamına gelir. İsa Mesih'in çarmıha gerildiği yerin adı da "kelle yeri" idi. Bkz. Matta 27,33, Markos 15/22, Luka 23/33, Yuhanna 19/17 (çevirmen)

1. En olgun yaşa erişip 125 yaşına kadar yaşamıştır.
2. Kendisi dünyanın birçok ülkesini gezmiştir. Bundan dolayı ona *Seyyah peygamber* denir.

Eğer Hz. İsa yalnız 33 yaşındayken göğe kaldırılmışsa o zaman "kendisi 125 yaşında vefat etti" diye anlatılan rivayet doğru olamaz. Aynı zamanda daha yaşı çok gençken, 33 yaşındayken onca ülkeleri nasıl gezip yolculuk yapabilirdi? Bu gibi rivayetler sadece eski güvenilir hadis kitaplarında değil, aynı zamanda bütün müslüman fırkalarda, düşünülemeyecek derecede yaygındır. Büyük hadis kitabı olan *Kenz'ül-ümmâl*'de Ebu Hüreyre'nin rivayetiyle şöyle bir hadis yazılıdır;

"Yüce Allah, İsa (a.s.)'a "Ey İsa! Hiç kimseler tarafından tanınıp eziyet edilmeyesin diye bir yerden başka bir yere, ülkeden ülkeye dolaş, gez," diye vahiy etti."

Yine aynı eserde Hz. Cabir'in rivayetiyle şu hadis yer almaktadır.

"Hz. İsa (a.s.) daima seyahat eder, ülkeden ülkeye geçer gezerdi. Akşamleyin orman sebzelerinden bir şeyler yer, tatlı su içerdi."[24]

Yine aynı eserde Abdullah bin Ömer'in bir rivayeti de şöyle yazılıdır.

"Yüce Peygamber Efendimiz, "Allah'ın en sevgili kulları gariban kimselerdir," der. Gariban kimlerdir Efendim, diye sorulur. O da, "onlar, Meryemoğlu İsa gibi dinini alıp ülkesinden kaçan kimselerdir" der."[25]

---

[24] Metinde *yeşribü* diye geçer. Oysa asıl kitapta *şeribe* diye geçer.
[25] Kenz'ül-ümmal, Dairetü'l-müarif Nizamiye matbaası, Haydarabad, Hindistan H.1313

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tıp kitaplarından alınan tanıklıklar.

Hz. İsa’nın çarmıhtan kurtulduğunu gösteren çok büyük bir tanıklık daha elimize geçmiştir. Onu kabul etmekten başka çare yoktur doğrusu. O bir reçetedir. Adı “İsa Merhemi”dir. Bu reçete yüzlerce tıp kitabında yazılıdır. Bu eserlerin bazıları hıristiyanlar tarafından yazılmıştır. Bazılarının yazarları mecusi ve yahudilerdir. Bazıları ise müslümanlar tarafından kaleme alınmıştır. Bu eserlerin çoğu pek eski zamandan kalmadır. Araştırmalara göre, çok önceleri bu reçete dilden dile dolaşarak yüzbinlerce insan arasında ün kazanmıştır. Daha sonraları bu reçeteyi kaleme aldılar. İlk önce, Hz. İsa’nın zamanında çarmıh hâdisesinden hemen sonra eczacılıkla ilgili bir eser Latincede telif edildi. Bu eserde adı geçen reçete de yer aldı. “Bu reçete Hz. İsa’nın yaraları için hazırlanmıştı,” diye sözedildi. Sonra o eczacılıkla ilgili eser değişik dillere çevrildi. Hatta Mâmun Reşit döneminde bu eser Arapçaya çevrildi. Ne tecellidir ki, herhangi bir dine inanan her bilge hekim, ister hıristiyan olsun ister yahudi, ister mecusi olsun ister müslüman, herkes kendi eserinde bu reçeteyi yazdıktan sonra “Bu reçeteyi İsa Mesih için onun havarileri hazırladı,” diye açıklamada bulundu.

İlaçların özelliklerini anlatan eserlerden de anlaşıldığı gibi, bu reçete herhangi bir vurma veya düşme sonucu meydana gelen ezikliklerin iyileşmesi için pek yararlıdır. Bu ezikliklerden akan kanı da çok çabuk dindirir. Bu reçete içinde *Mürr*[26] de vardır. Onun için yaralar mikrop bulaşmasından da korunur. Bu ilaç veba hastalığına da iyi gelir. Her türlü sivilce ve çıban için de faydalıdır. Acaba İsa (a.s.) çarmıh hâdisesinden aldığı yaralardan sonra vahiy yoluyla mı bu ilacı önermiş yahut başka bir hekimin tavsiyesi üzerine mi bu ilaç hazırlatılmış, bilinmiyor. Bu reçetedeki bazı ilaçlar mutlak tesirli ve birebirdir. Özellikle *Mürr’den* Tevrat’ta da söz edilmiştir. Kısacası bu ilacı kullandıktan sonra Hz. İsa (a.s.)’ın yaraları birkaç gün içinde iyileşti. Kendisi öylesine toparlanıp güçlendi ki, üç gün içinde Jerusalem’den Galil’e doğru 192 kilometre gibi bir mesafeyi yayan olarak geçti. Her ne ise, bu

[26] *Mürr*: Lavanta yapımında kullanılan, kokulu bir çeşit sarı sakız (Redhouse Sözlüğü, s.645) (çevirmen)

ilacı bu kadar övmek yeterlidir. Doğrusu, İsa Mesih başkalarını iyileştirirdi ama bu ilaç İsa Mesih'i iyileştirdi. İçinde bu reçete yazılı olan tıp kitaplarının sayısı bini bile aşmıştır. Burada hepsinin listesini yazmak meseleyi uzatmaktan öte bir şey değildir. Çünkü bu reçete Yunan hekimleri arasında pek meşhurdur. Onun için bu eserlerin, hepsinin adlarını burada yazmaya gerek görmüyorum. Ancak burada bulunan birkaç eserin adlarını aşağıda yazıyorum:

"İsa Merhemi"nden söz eden tıp kitaplarının listesi; aynı zamanda bu eserlerde, bu merhemin İsa Mesih'in yaraları için yapıldığı da yazılıdır.

- *Kanun*: Şeyhur'reis Bu-Ali Sina c:3, s.133
- *Şerh-i Kanun*: Allame Kutbuddin Şirazi c:3
- *Kâmil'üs-Sana'a*: Ali bin Abbas El-Mecusi c:2, s.602
- *Kitab Mecmua-i Bekai*: Mahmud Muhammed İsmail Muhatab ez Hakan be-Hitab Peder Muhammed Han c:2, s:497
- *Kitab Tezkere-i Ul'ül-Elbâb*: Şeyh Daud Ad-darir En-Antâki s:303
- *Karabadin-i*[27] *Rumi*: Bu eser Hz. isa'nın zamanına yakın bir dönemde yazılmış olup Mâmun Reşit devrinde Arapçaya çevrilmiştir. Bkz. Cilt hastalıkları.
- *Kitab 'Umdet'ül-Muhtac*: Ahmed bin Hasan Er'reşidi El-Hekim. Bu eserde yer alan *İsa Merhemi* ile öteki ilaçlar yüzü aşkın hatta daha fazla eserlerden alınarak yazılmıştır. Bu kitapların hepsi Fransız dilinde yazılmıştı.
- *Kitab Karabadin-i Fârisi*: Hekim Muhammed Ekber Erzani. Bkz. Cilt hastalıkları

[27] *Karabadin*: Tıp ve eczacılıkla ilgili eserler demektir (çevirmen)

- *Kitab Şifa'ül-Askim*: Cilt 2, Sayfa 230
- *Kitab Mirât'üş-Şifa*: Hekim Nattu Şah (El yazması) Bkz. Cilt hastalıkları
- *Zahire-i Harzemşahî*: Bkz. Cilt hastalıkları
- *Şerh-i Kanun-i Gilâni*: cilt 3
- *Şerh-i Kanun-i Karşi*: cilt 3
- *Karabadin-i Alevi Han*: Bkz. Cilt hastalıkları
- *Kitab İlâcü'l-Emrâz*: Hekim Muhammed Şerif Han. s.893
- *Karabadin-i Yunani*: Bkz. Cilt hastalıkları
- *Tuhfet'ül-Mü'minin*: Mahznü'l-Edviye hâşiyesi, s:713
- *Kitab Muhit Fi't-Tıb*: s:367
- *Kitab İksir-i A'zam*: Hekim Muhammed Azem Han. El-Muhâteb be-Nâzim-i Cihan. c:4, S:331
- *Kitab Karabadin-i Masumi*: El-Masum bin Kerim'üd-din Eş-Şüsteri Şirazi
- *Kitab 'Acale-i Nafia*: Muhammed bin Şerif Dehlevi s:410
- *Kitab Tıbb-i Şibri*: Bu eser Levâm-i Şibriye adıyla da bilinir. Seyyid Hüseyin Şibr Kâzmi s:471
- *Kitab Mahzen-i Süleymani: İksir-i Arabî* tercümesi Çeviren: Muhammed Şemsettin Behâvelpuri s:599
- Şifâ'ül-emrâz: Çeviren: Mevlana El-Hekim Muhammed Nur Kerim s:282
- *Kitab'ut-Tıb Darâşakuhi*: Nurettin Muhammed Abdul Hekim Ayn-ül-Mülk Eş-şirazi s:360

- *Kitab Minhâc'üd-Dükan Bi-Destüril-Ayân fi âmâli ve Terkibinnâfia Li'l-Ebdân*: Eflatun-i Zamane, Reis-i Evane Eb'ül-Minna bin Ebi nasr el-Attar el-İsrailî el-Hâruni (Yahudi) s:81
- *Kitab Zübdetüttıb*: Seyyid El-İmam Ebu İbrahim İsmail bin Hasan El-Hüseyni El-Cürcâni: s:86
- *Tıbb-ı Ekber*: Muhammed Ekber Erzani s:242
- *Sedidi*: reis'ül-Mütekellimin İmam'ül-Muhakkıkin Es'sedid el-Kâzürüni: c:2, s:283
- *Kitab Hâdi Kebir*: İbn-i Zekeria, Bkz. Cilt hastalıkları
- *Karabadin İbn-i Tilmiz*: Bkz. Cilt hastalıkları
- *Karabadin İbn-i Ebi Sadık*: Bkz. Cilt hastalıkları

Ben, bu eserleri bir örnek olsun diyerek buraya yazdım. Bu eserlerin çoğunun geçmiş zamanlarda İslamiyet'in büyük medreselerinde okutulduğu bilginlerden, özellikle tıp âlimlerinden gizli değildir. Avrupa öğrencileri bunları okurdu. Her yüzyılda milyonlarca insanın bu kitapların isimlerini öğrenegeldiğini söylersek bunda hiçbir mübalağa yoktur. Bu bir gerçektir. Yüzbinlerce insan bunları başından sonuna kadar okumuştur. Yukarıda bazı muazzam eserlerin adlarını avrupa ve asya bilginlerinden bilmeyen yoktur. Bunu biz bütün gücümüzle söyleyebiliriz. *İspanya, Kesmino ve Setlerinem'in*[28] bilim ocağı olduğu çağlarda içinde İsa Merhemi reçetesi bulunan, İbni Sina'nın tıp dalındaki büyük eseri *Kanun* ile öteki fizik, astronomi ve felsefe dalında ünlü eserler olan *Şifa, İşarat* ve *Beşarat* gibi kitapları avrupalılar büyük zevk ile okurlardı. Bunun gibi Ebu Nasar Farabi, Ebu Rehân, İsrâil, Sabit bin Kurra, Hüneyn bin İshak ve İshak gibi âlimlerin eserleriyle Yunanca'dan yaptıkları tercümeler okutulurdu. Bu eserlerin tercümeleri avrupa'nın herhangi bir bölgesinde bugün dahi mutlaka bulunur. Çünkü müslüman padişahlar tıp ilmini can-ü gönülden

[28] İspanya>Endülüs, Kesmino>Kastamonia, Setlerinem>Şantrin. (Yazar)

geliştirmek istiyorlardı. Bundan dolayı Yunancadan en güzel eserleri çevirttiler. Ülke sınırlarını genişletmekten daha ziyade ilmi genişletmek isteyen padişahlarda halifelik uzun müddet devam etti. Bundan ötürü onlar sadece Yunanca eserleri Arapçaya çevirtmekle kalmayıp Hindistan'ın büyük Hindu âlimlerine büyük maaşlar vererek tıp dalında da muazzam tercümeler yaptırdılar. Onlar, Latince ve Yunanca'dan tıp eserlerini çevirtmekle hakkı arayanlara büyük iyilikte bulundular. Bu kitaplarda *İsa merheminden* bahsedilmiştir. Bu eserlerde adeta mezar taşı yazısı gibi, "Bu merhem İsa'nın yaraları için yapılmıştı," diye yazılıdır. İslamiyet döneminde Sabit bin Kurra ve Hüneyn bin İshak gibi nice bilge hekim ve âlimler tıp, fizik ve felsefeden başka Yunan dilinde de usta ve uzman kimselerdi. İçinde İsa merheminden bahseden *Karabadin* kitabını pek ustaca çevirmişlerdir. Sözgelimi, "oniki" anlamına gelip Yunanaca olan *şalıha*[29]sözcüğünü pek akıllıca çevirmişlerdir. Bu eserin Yunanca *Karabadin*'den çevirildiğine işaret etmek için adı geçen kelimeyi aynen Arapçaya geçirmişlerdir. Nitekim çevrilen bu gibi eserlerde *Şalıha* kelimesine sık sık rastlayacaksınız.

Unutulmaması gereken bir husus da vardır. Eski çağlara ait madeni paralar büyük değere şayan şeylerdir. Bazen bunlarla muazzam tarihi sırlar çözülür. Fakat her yüzyılda milyonlarca insan kitlesi arasında meşhur olagelen, büyük mekteplerde okutulan ve günümüze kadar dahi ders kitaplarına dâhil olan eserlerin değeri ve önemi eski madeni paralar ve kitabelerden binlerce kat üstündür. Çünkü kitabeler ve madeni paralarda sahtekârlık yapma ihtimali her zaman mevcuttur. Fakat başlangıcından beri milyonlarca insan arasında meşhur olagelen, her milletin koruyup himaye edegeldiği ve etmekte olduğu eserler hiç şüphesiz olağanüstü yazılı tanıklıklardır. Madeni paralar ve kitabeler bunların yanında bir hiç kalır. İbni Sina'nın "*Kanun*" adlı eseri kadar ün salmış her-

[29] Ebu-Ali Sina'nın ünlü eseri Kitab'ül-Kanun fi't-tıb c.3 bab:4'de merhemler hakkında şöyle yazılıdır. İsa Merhemine *Delşiha merhemi, Havariler Merhemi ve Peygamberler Merhemi* de denir. 12 havarilerin sayısınca bu merhem 12 cüz'den oluşur. (çevirmen)

hangi bir kitabe veya madeni paranın adını biliyor musunuz? Buna hiç imkân var mı? Kısacası *İsa merhemi* gerçeği arayanlara olağanüstü bir tanıklıktır. Eğer bu tanıklık kabul edilmezse, o zaman dünyanın bütün tarihî kanıtları itibardan düşer. Çünkü şimdiye kadar adı geçen merhemden söz eden eserlerin sayısı bini aşkındır. Fakat bu eserlerle yazarları milyonlarca insan arasında büyük bir şöhret kazanmışlardır. Bu gibi apaçık, belirgin, apaydın ve güçlü kanıtı kabul etmeyen kimse, tarih ilmine karşı düpedüz düşmandır doğrusu. Bu kadar muazzam bir ispatı göz ardı etmek zorbalıktan öte bir şey değildir. Bütün Asya ile Avrupa’yı bir daire gibi kapsayan, yahudilerle hıristiyanların, mecusilerle müslümanların ünlü filozoflarının ortaya koydukları şâhitlikleriyle meydana gelen yüklü bir kanıta karşı nasıl kötü sanıyla bakılabilir?

Şimdi ey araştırıcıların ruhları! Bu en yüce ispata doğru koşun! Ey adaleti sevenler! Bu hususta biraz düşünün! Bu gibi parıldayan bir ispata hiç dikkat etmemek reva mı? Bu doğruluk güneşinden hiç ışık almamak uygun mu? Eğer birileri “Belki de İsa (a.s.) peygamberliğinden önce yaralanmış veyahut peygamberliği döneminde yaralanmış da çarmıh üzerinde yaralanmamış, belki de başka bir sebepten dolayı elleri ve ayakları yaralanmış olabilir. Örneğin damdan düşmüş olabilir ve bu hâdise için bu merhem yapılmış olabilir,” dese de bu bir saçmalık ve boş bir kuruntudan öte bir şey değildir.

Hz. İsa’nın peygamberliğinden önce havariler yoktu. Oysa merhemin yapımında havarilerden de söz edilmiştir. Yunanca olup “oniki” anlamına gelen *şaleha* sözcüğü hâlâ adı geçen kitaplarda mevcuttur. Bir de peygamberlik döneminden önce Hz. İsa pek tanınmıyordu. Peki, daha sonraları hatırası neden bu kadar muhafaza edilsin? Sonra onun peygamberlik dönemi sadece üçbuçuk seneydi. Bu müddet esnasında çarmıh hâdisesinden başka herhangi bir vurulma veya düşme olayı Hz. İsa hakkında tarih kitaplarından ispatlanmış değildir. Eğer, “Belki de başka bir sebepten dolayı Hz. İsa yaralanmış olabilir,” diyen olursa, o zaman bunu ispatlamak da kendisine düşer. Çünkü bizim ortaya koydu-

ğumuz çarmıh hâdisesi öylesine ispatlanmış ve herkesçe bilinen bir olaydır ki, ne yahudiler bunu inkâr eder ne de hıristiyanlar. Fakat “Başka bir sebepten dolayı Hz. İsa yaralanmış olabilir,” diye bir düşünceyi ileri sürmek doğru yoldan sapmak demektir doğrusu. Çünkü böyle bir düşünce hiçbir milletin tarihinden ispatlanmamıştır. Fakat bizim ileri sürdüğümüz ispat, böyle saçma sapan özür ve bahanelerle reddedilemez. Kimi yazarların kendi elleriyle kaleme aldıkları bazı eserler hâlâ da mevcuttur. Nitekim İbni Sina’nın yazdığı *Kanun* adlı eserin aynı çağdan kalma bir el yazması bende de mevcuttur. Bütün bunlara rağmen böylesine apaydın ve belirgin ispatları yabana atmak düpedüz zulüm ve adaleti hiçe saymak demektir. Lütfen bu hususta iyice düşünün ve yine düşünün ve dikkat edin. Adı geçen olayı ihtiva eden eserler hâlâ yahudiler, mecusiler, hıristiyanlar, araplar, iranlılar, yunanlılar, almanlar ve asya ülkelerinin eski kütüphanelerinde mevcuttur. Işıklarıyla yüzlerimizi kamaştıran öylesine parlak ispatlardan yüz çevirmek reva mıdır? Adı geçen eserler sadece müslüman yazarların eserleri olup yalnız müslümanların elinde olsaydı o zaman acelecinin biri, “belki de hıristiyanlık inançlarına saldırmak için müslümanlar bu gibi yalan dolan şeyleri kitaplarında yazmışlardır,” diye düşünebilirdi. Ama daha sonra yazacağımız sebeplere ilaveten müslümanlar bu gibi sahtekârlığa asla tenezzül etmezlerdi. Çünkü müslümanlar da hıristiyanlar gibi Hz. İsa’nın çarmıh hâdisesinden hemen sonra göğe çıktığına inanırlar. Fakat müslümanlar, Hz. İsa’nın çarmıha gerildiği ve orada yaralandığına bile inanmazlar. O halde inançlarına karşı bile bile böyle bir sahtekârlığı nasıl yapabilirlerdi? Sonra dünyada İslamiyet’in adı dahi yokken *İsa Merhemi*’nden bahseden Latince ve Yunanca gibi dillerde nice *Karabadin*’ler[30] yazılıp milyonlarca insan arasında yayılmıştı. Aynı zamanda bu eserlerde *İsa Merhemi*’nden söz edildikten sonra “Bu merhem Hz. İsa’nın yaraları için onun havarileri tarafından hazırlanmıştı” diye açıklamalarda bulunulmuştur. Sonra bu milletler, yani yahudilerle hıristiyanlar, mecusilerle müslümanlar dinlerince birbirlerine düşman idiler. Buna rağmen

---

[30] *Karabadin*: Tıp ve eczacılıkla ilgili eserler demektir (çevirmen)

kendi eserlerinde bu merhemden söz etmelerinden ve dinî inançlarına dahi aldırış etmemelerinden, bu merhemin o çağlarda herkesçe bilinen ve yaygın bir olgu olduğu ortadadır. Nitekim hiçbir topluluk veya millet bunu inkâr edemedi. Vaktaki Vâdedilen Mesih'in ortaya çıkma zamanı geldi. O zamana kadar bütün bu milletlerin dikkati, "yüzlerce kitapta yer alan ve milyonlarca insan arasında yaygın olup meşhur olan bu reçeteden herhangi bir tarihî çıkar sağlayalım," diye bir düşünceye yönelmemiş. Burada biz ancak, "dünya oldu olalı haçlı inançlarını yıkıp yok edecek ışıldayan o manevi silahın ve gerçeği gösteren o apaydın delilin ancak Vâdedilen Mesih'in eliyle dünyaya zuhur etmesi mukadderdi. Ulu Tanrı'nın yüce iradesi de buydu," demekten başka bir şey söylemeyiz. Çünkü Yüce Peygamber Efendimiz "Vâdedilen Mesih dünyaya gelinceye kadar haçlı dininin ilerleyip yükselmesi ve gelişmesi ne azalır ne eksilir. Haç ancak ve ancak onun eliyle kırılacaktır," diye önceden haber vermiştir. Aynı zamanda bu haberde, "Vâdedilen Mesih'in döneminde Ulu Tanrı'nın yüce iradesiyle Haç olayının gerçeğini gösterecek araç gereçlerin ortaya çıkacağı mukadderdi," diye bir işaret vardı. İşte o zaman bu dinin sonu olacak ve bu inancın ömrü tamamlanmış olacak. Fakat ne bir savaş ile ne bir kavga ile ancak ilim ve üstün delillerle ortaya çıkacak olan semavî araç gereçlerle bu dinin foyası meydana çıkacaktır. Sahih-i Buhari ve öteki hadis kitaplarında yer alan hadisin kavramı da budur işte. Bundan dolayı gök bu tür çalışmaları, bu tür tanıklıkları ve kesin ispatları Vâdedilen Mesih dünyaya gelmedikçe asla meydana çıkarmayacaktı. Nitekim böyle oldu da. Şimdi o Vâdedilen zat ortaya çıktı. Artık her göz açılacaktır. Düşünenler artık düşünecekler. Çünkü Yüce Tanrı'nın Mesihi geldi artık! Şimdi zihinlerde ışık, kalplerde teveccüh, kalemlerde güç ve sırtlarda mutlak cesaret meydana gelecektir. Artık her saadetli kişiye anlayış ve her aklı başında olana idrak ihsan edilecektir. Çünkü gökyüzünde parıldayan her nesne yeryüzünü de aydınlatır. Bu ışıktan pay alan ne mutludur! Bu nurdan feyiz alan ne bahtiyardır! Bildiğiniz gibi her meyve ancak zamanında ortaya çıkar. Tıpkı onun gibi, nur da ancak zamanında iner. Kendisi inmedikçe onu zorla hiç kimse indiremez. Ama indikten sonra da hiç kimse onun

yolunu kapatamaz. Fakat kargaşalar ve ihtilaflar mutlaka baş gösterecektir. Ama zafer eninde sonunda gerçeğin olacaktır. Çünkü bu iş hiçbir insan veya hiçbir Âdemoğlunun elinde değildir. Bu iş, mevsimleri değiştiren, vakitleri evirip çeviren, gündüzü geceden, geceyi gündüzden çıkaran Ulu Tanrı'nın elindedir. O, karanlığı da yaratır ama aydınlığı sever. O şirkin yayılmasına da engel olmaz ama ancak tevhidi sever. O, celalinin bir başkasına verilmesine asla razı olmaz. İnsan nesli dünyaya gelip yok oluncaya dek O'nun hep şu kanunu vardır; O, daima tevhidi korur! Gönderdiği bunca peygamberler ancak bu gayeyle gelmişlerdir. İnsanlarla öteki yaratıklara karşı yapılan tapmayı kaldırıp, yerine ancak Allah'a kulluk etmeyi yerleştirmişdir. Onların en büyük hizmetleri, *Lâ İlâhe illallah*'ın mefhumunun gökyüzünde parıldadığı gibi yeryüzünde de parıldamasını sağlamaktır. Bunların en büyüğü, bu kavramı en çok parıldatan olmuştur. Peygamberlerin en büyüğü olan zat, ilk önce sahte tanrıların foyasını meydana çıkardı. Daha sonra ilim ve manevi gücüyle bunların bir hiç olduğunu ispatlayıp ortaya koydu. Bunu ispatladıktan sonra elde ettiği bu apaçık zaferin daimi hatırası olarak şu kelimeleri bıraktı:

Lâ İlâhe İllallah Muhammed'ür-Resûlüllah

Kendisi, ispatı ve delili olmayan kuru bir iddia olarak *Lâ İlâhe İllallah* demedi. Önce bunun gerçek olduğunu ispatlayıp batılın da çürüklüğünü meydana çıkararak, "Bakın bu Ulu Tanrı'dan başka hiçbir tanrı yoktur. O Tanrı bütün gücünüzü, böbürlenmenizi paramparça etti," diye insanlara yöneldi. Bu ispatlanmış üstün gerçeğin daimi hatırası olarak insanlara şu Kelime-i Tayyibe'yi öğretti:

"Lâ İlâhe İllallah Muhammed'ür-Resûlüllah"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tarihî eserlerden elde ettiğimiz tanıklıklar.

Bu bölümde yer alan tanıklıklar çok değişik ve çeşitlidir. Onun için konuya daha fazla açıklık getirmek için biz bu bölümü çeşitli kısımlara ayırdık.

Birinci Kısım:

İslamî eserlerden derlenip Hz. İsa'nın yolculuğunu ispatlayan şâhitlikler.

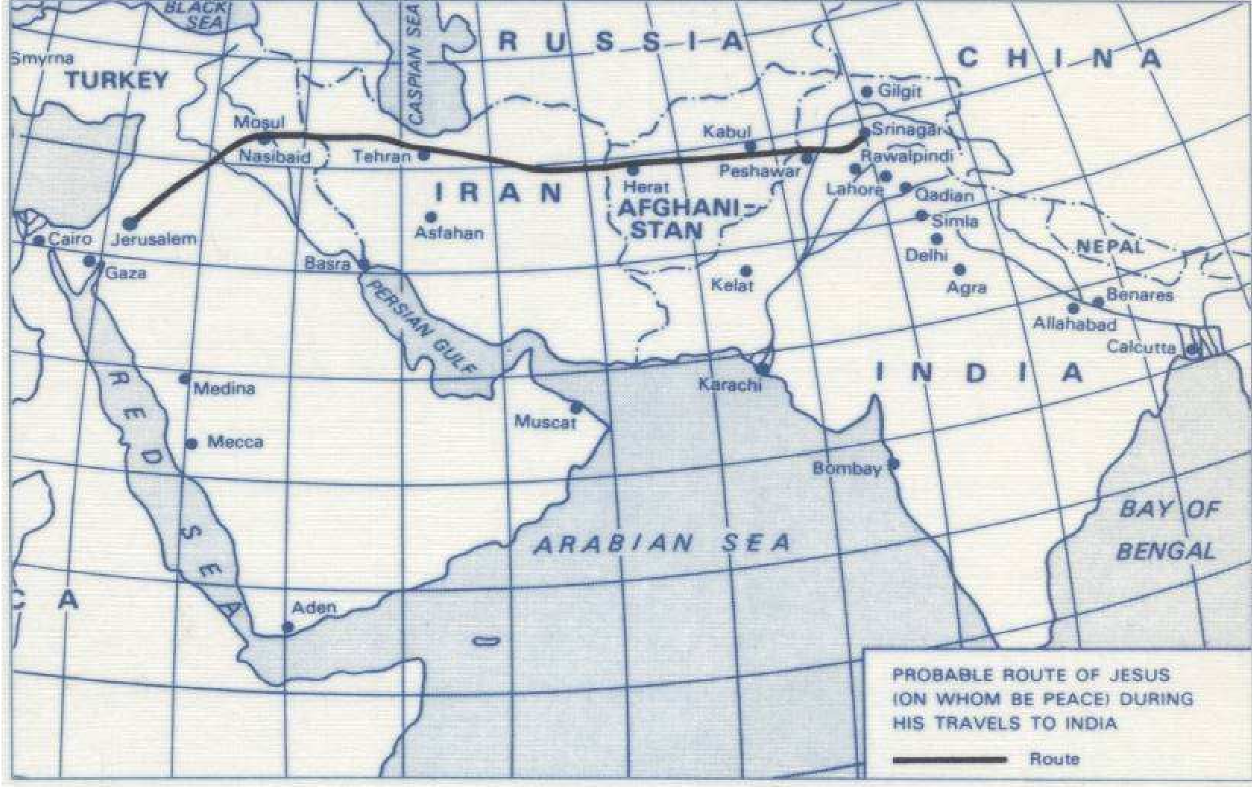
Ravzat'üs-Safa adlı eser ünlü bir tarih kitabıdır. Bu kitabın 130'dan 135. sayfaya kadar olan kısımda Farsça yazı tercümesini özetle aşağıdaki satırlara yazıyoruz.

"Hz. İsa (a.s.)'a *Mesih* adı verilmesi onun pek çok seyahat etmesinden ileri gelir. Kendisi başına yün bir takke takar ve yün bir gömlek giyerdi. Elinde baston, diyar diyar, şehir şehir gezerdi. Gece olduğu yerde konaklardı. Ormandan sebze yer, su içer hep yayan yolculuk yapardı. Bir kere yolculuk esnasında arkadaşları kendisine bir at satın aldılar. Sadece bir gün at sırtında yolculuk yaptı. Hayvanın yiyeceğini ve içeceğini temin edemeyince atı geri verdi. Kendi ülkesinden ayrılıp *Nusaybin*'e vardı. Burası onun ülkesinden birkaç yüz kilometre uzaklıktaydı. Yanında birkaç havarisi de vardı. Kendisi, havarilerini tebliğ için şehre gönderdi. Fakat şehre kendisi ve annesi hakkında yalan yanlış ve asılsız haberler ulaşmıştı. Onun için şehrin valisi havarileri yakaladı. Daha sonra Hz. İsa'yı çağırttı. Hz. İsa mucizeleriyle birtakım hastaları iyileştirdi. Bundan başka birçok mucizeler gösterdi. Bunun üzerine *Nusaybin* kralı, bütün askerleri ve ahalisiyle birlikte kendisine inandı. Kuran-ı Kerim'de geçen sofranın nazil olması olayı da yolculuğu esnasında meydana gelmişti."

İşte *Ravzat'üs-Safa* adlı tarih kitabının anlattıklarının özeti budur. Burada kitabın yazarı nice saçma sapan, boş, akıl ve mantığa sığmayan mucizeleri Hz. İsa'ya maletmiştir. Biz üzülerek bunların hepsini bırakıyoruz ve kitabımızı bu gibi yalan dolan, saçma sapan palavralardan uzak tutarak esas konuyu ele alıyoruz. Yukarıdaki iktibastan Hz. İsa'nın gezip dolaşarak *Nusaybin*'e ulaştığı anlaşılıyor. *Nusaybin*, *Musul* ile *Şam* arasında bir şehirdir.

İngilizce haritalarda bu isim *Nasibus* olarak gösterilmiştir. Şam’dan İran’a doğru yola çıktığımız zaman *Nusaybin* yolumuzun üstündedir. Bu şehir Kudüs’ten 1215 kilometre uzaklıktadır. Musul ise *Nusaybin*’e yaklaşık 77 kilometre mesafededir. Yine Musul şehri Kudüs’ten 805 kilometre uzaklıktadır. Musul’dan İran sınırına yalnız 161 kilometre kalır. Bu hesaba göre Nusaybin, İran sınırına 241 kilometre uzaklıktadır. İran’ın doğu sınırı Afganistan’ın şehri Herat’a kadardır. Başka bir ifadeyle, Herat şehri İran’a doğru Afganistan’ın batı sınırında bulunur. Bu şehir İran’ın batı sınırından yaklaşık 1448 kilometre uzaklıktadır. Herat ile Hayber geçidi arasındaki mesafe ise hemen hemen 805 kilometredir. Haritaya bakınız![31]

[31] Londra’da ikamet eden Heinmer adlı bir zat U.C.B.S. (Creed of Eusebeus) kilise tarihini 1650 yılında Yunanca’dan İngilizce’ye çevirmişti. Bu eserin birinci bölümünün 14.kısmında bir mektup da yer almaktadır. Bu mektuptan anlaşılıyor ki, Abgerus adlı bir kral, Fırat Nehrinin ötesinden Hz. İsa’yı kendisine davet etmişti. Abgerus’un Hz. İsa’ya gönderdiği mektup ve onun cevabı son derece yalan dolan ve abartmalarla doludur. Fakat şu kadar bir gerçek olduğu anlaşılıyor ki kral, yahudilerin zulmünü duymuş ve Hz. İsa’nın kendisine gelerek sığınmasını istemiş ve onu davet etmişti. Çünkü kral, Hz. İsa’nın doğru bir peygamber olduğunu düşünüyordu. (Yazar)

Smyrna
TURKEY
BLACK SEA
CASPIAN SEA
RUSSIA
CHINA
Mosul
Nasibaid
Tehran
Kabul
Gilgit
Srinagar
Rawalpindi
Peshawar
Herat
Lahore
Qadian
Simla
IRAN
AFGHANISTAN
Asfahan
Cairo
Jerusalem
Gaza
Basra
PERSIAN GULF
Kelat
Delhi
Agra
NEPAL
Benares
Allahabad
Calcutta
INDIA
Karachi
Medina
Mecca
Muscat
RED SEA
Bombay
BAY OF BENGAL
ARABIAN SEA
A
Aden
PROBABLE ROUTE OF JESUS (ON WHOM BE PEACE) DURING HIS TRAVELS TO INDIA
Route

Bu, Hz. İsa'nın Keşmir'e doğru gelirken yolda geçtiği ülkelerle şehirleri gösteren haritadır. Hz. İsa'nın bu yolculuktan gayesi, kral Selmenzer'in yakalayıp Medya ülkesine götürdüğü İsrailoğulları ile görüşmekti. Biliniz ki, hıristiyanların yayınladığı haritada Medya ülkesi Hazar denizinin güneyinde gösterilmiştir. Burada bugünlerde İran ülkesi bulunmaktadır. Bundan, hiç olmazsa bir zamanlar bugünkü İran'ın, Medya ülkesinin bir parçası olduğu anlaşılmaktadır. Bilindiği gibi İran'ın doğu sınırı Afganistan ile birleşir. İran'ın güneyinde deniz, batısında da Türkiye bulunmaktadır. Her neyse, eğer *Ravzat'üs-Safa* adlı eserin rivayetine güvenilirse, Hz. İsa'nın Nusaybin'e doğru yola çıkmasının esas gayesinin, İran üzerinden Afganistan'a gelerek kaybolan yahudileri Hak dinine davet etmek olduğu anlaşılmaktadır. Bu yahudiler daha sonraları Afgan adıyla meşhur oldular. *Afgan* adının, İbranice olduğu anlaşılmaktadır. Bu kelime birleşik olup yiğit anlamına gelir.[32] Anlaşılıyor ki, onlar büyük zaferler elde ettikleri zaman bu yiğit lakabını kendileri için edinmişlerdi.

Kısacası, Hz. İsa (a.s.) Afganistan'dan geçerek Pencab'a geldi. Pencap ve Hindistan'ı görerek Keşmir'e doğru çıkalım diye bu yolu takip etti. Bilindiği gibi, Afganistan ve Keşmir'in sınırları Çitral ve Pencab'a kadar uzanmıştır. Eğer Afganistan'dan yola çıkıp Pencab'ı geçerek Keşmir'e girmek istersek, hemen hemen 219 kilometrelik bir mesafe katetmek zorundayız. Çitral yoluyla bu mesafe 274 kilometredir. Fakat İsrailoğullarının kaybolan koyunlarının feyiz alabilmeleri için Hz. İsa pek akıllılıkla Afganistan yolunu seçti. Keşmir'in doğu sınırı Tibet ile birleşir. Öyleyse Keşmir'e geldikten sonra Tibet'e gidebilirdi. Keşmir ve Tibet'e gelmeden önce Pencap'a girip Hindistan'ın çeşitli yerlerini görüp gezmek kendisi için pek zor değildi. Bu ülkenin tarihinin belirttiği gibi, Hz. İsa'nın Nepal ve Benares gibi yerleri görüp gezmesi pek

---

[32] Tevrat'ta İsrailoğullarına, "Ahir zaman peygamberine inanırsanız nice sıkıntılardan sonra yine devlet ve padişahlığa kavuşursunuz," diye söz verilmişti. Nitekim İsrailoğullarından on oymak İslamiyet'i kabul etti. Dolayısıyla Afganlı ve Keşmirlilerden büyük padişahlar oldu ve böylece adı geçen vaat yerine gelmiş oldu.

muhtemeldir. Daha sonra Cemmun veya Ravalpindi yoluyla Keşmir'e gitmiş olacak. Kendisi, iklimi soğuk olan bir ülkenin adamı olduğundan dolayı adı geçen bölgelerde ancak kışın kalabilmiştir. Mart'ın sonu veyahut Nisan'ın başında Keşmir'e doğru mutlaka yola çıkmıştır. Burası Şam ülkesine benzediği için temelli burada kalmıştır. Ömrünün bir bölümünü Afganistan'da da geçirmiş olabilir. Belki de orada evlenmiştir. Afganlılardan bir aşirete *İsaheyl* denir.[33] Belki de bunlar Hz. İsa'nın evladıdır. Ne yazık ki, Afgan milletinin tarihi pek karışık ve dağınıktır. Onun için milli arşivlerinden herhangi bir gerçeğe ulaşmak pek güçtür. Fakat Afgan milletinin İsrailoğullarından olduğuna hiç kuşku yoktur. Aynı zamanda Keşmirliler de İsrailoğullarındandır. Eserlerinde bu görüşe karşı olduklarını yazanlar elbette aldanmış ve hiç dikkat etmemişlerdi. Afganlar, kendilerinin Kays'ın evladı olduğunu söylerler. Kays ise İsrailoğullarındandır. Burada artık bu konuyu daha fazla uzatmaya hiç gerek yoktur. Ben bu konuyu eserlerimden birinde ayrıntılı olarak yazmış bulunuyorum. Burada ise Hz. İsa'nın önce Nusaybin daha sonra Afganistan ve Pencap'ı geçerek Keşmir ve Tibet'e kadar uzanan yolculuğundan söz etmek istiyoruz. Bu uzun yolculuğundan dolayı kendisine *seyyah peygamber* hatta seyyahların önderi denir. Nitekim Müslüman bir âlim, erdemli ve bilge bir zat olan Ebu Bekir Muhammed bin Muhammed el-Velid el-Fahri, et-Tartuşi el-Mâliki adında olup erdemlilik ve yüceliğinde büyük bir üne sahiptir. Kendisi, Mısır'da Hayriye basımevinde 1306 Hicri yılında basılmış olan Sir'ac'ül-Mülûk adlı eserinin altıncı sayfasında Hz. İsa hakkında, "*Ruhullah*" ve "*Kelimetullah*" diyerek, "zâhitlerin başbuğu ve seyyahların önderi olan İsa hani nerede?" der. Yani kendisi vefat etmiştir. Bu gibi insanlar bile dünyada kalmadı. Bakın bu yazıda adı geçen bilge zat Hz. İsa hakkında sadece bir seyyah değil, aynı zamanda seyyahların önderi diye yazar. Bir de *Lisan'ül-Arab* adlı eserin 431. sayfasında, "İsa'ya neden *Mesih* derler? Çünkü kendisi yeryüzünde hep seyahat ederdi. Hiçbir yerde durmazdı," diye yazılıdır. Yine aynı konu *Kamûs*'un şerhi olan *Tacü'l-urûs* adlı eserde de, "Kendisine hayır-

[33] Bu aşiretin ismi belki de İsa'nın ismi ile konulmuştur. (Çevirmen)

lı ve uğurlu el değmiş olan kimse," diye geçer. Yani mayasına hayır ve uğur konulan kimse demektir. Hatta onun dokunduğu her şey hayır ve uğur getirir. Bu isim Hz. İsa'ya verildi. Cenab-ı Hak kime isterse bu ismi ihsan eder. Buna karşın kendisine kötülük ve lanetli el değen bir kimseye de *Mesih* denir. Başka bir ifadeyle özünde kötülük ve lanetlilik yaratılmış olan kimse demektir. Hatta onun dokunması dahi kötülük, lanet ve sapıklık meydana getirir. Bu ad, *Mesih-i Deccal* ve aynı huyu taşıyan herkese verilir. Bu her iki isim birbirine karşıt değildir. Yani seyahat eden Mesih ile "kendisine uğurlu el değmiş" anlamına gelen Mesih kelimesi birbiriyle çelişmiyor. Birbirine ters düşmüyor. Cenab-ı Hakk'ın yüce töresi bazen böyle de olur. Birçok anlam taşıyan bir ismi birine verir ve bütün anlamlar da ona uyar. Kısacası, Hz. İsa'nın seyyah olması İslam tarihinden pek açık ve belirgin bir şekilde ispatlanmıştır. Bu eserlerden konu ile ilgili yazıları toplayacak olursak konunun uzunluğundan ötürü kalın bir kitap oluşur. Şimdilik bu kadarla yetinilir.

İkinci Kısım:

Budizm eserlerindeki tarih kitaplarından alınan tanıklıklar

Buda diniyle ilgili eserlerden çeşitli tanıklıkları elde etmiş bulunuyoruz. Bunların hepsine şöyle bir göz atacak olursak Hz. İsa'nın Pencap ve Keşmir ülkesine mutlaka geldiğini kesin olarak anlarız. Bu şahadetleri aşağıdaki satırlara yazıyoruz. Adaleti seven herkes bunu başından sonuna kadar okusun. Sonra kalbinde kendine göre bunların hepsini sıralasın. Böylece adı geçen neticeye kendiliğinden varmış olur. Bu şahadetler şöyledir.

İlk önce, Buda'ya verilen lakaplarla İsa Mesih'e verilen lakaplar birbirine benzer. Bunun gibi, Buda'nın karşılaştığı olaylarla İsa Mesih'in başından geçen olaylar da birbirine benzer. Fakat burada Buda dini dediğimiz zaman, Tibet ülkesi sınırları içinde bulunan, yani *Leh*, *Lassa*, *Gilgit* ve *Hams* bölgelerine yayılmış olan Buda dinini kastediyoruz. Hz. İsa'nın bu yerleri görüp gezdiği ispatlanmıştır. Lakaplara gelince, örneğin Hz. İsa, talimatında kendisine *Nur* der. *Gotem*'in adı *Buda*'dır. Sanskrit dilinde Buda nur anlamına gelir. Yine İncil'de Hz. İsa'ya üstat (hoca) denmektedir. Buda'nın diğer adı da Sâsta'dır. Bu da üstat anlamına gelir. İncil'de İsa'nın bir ismi de kutludur. Buda'nın bir ismi de *Sügt*'tür. Bu da kutlu demektir. İsa'nın bir ismi şehzadedir. Buda'nın da bir ismi şehzadedir. Yine İsa'nın bir ismi İncil'de kendi gelişinin gayesini yerine getiren ve gerçekleştiren diyerek de geçer. Buda'nın da bir ismi Budizm edebiyatında *Sedartha* diye geçer. Bu da gelişinin maksadını gerçekleştiren manasına gelir. Yine İncil'de Hz. İsa'nın bir adı da "yorgun argınları barındıran" diye de geçer. Buda'nın da bir adı Budizm edebiyatında *Esern sern* yani "kimsesizleri himayesine alan" diye geçer. İncil'de Hz. İsa'ya padişah da denilmektedir. Gerçi bunu "semavi padişahlık" diye tevil etmiştir. Bunun gibi Buda'ya da padişah denildi. İsa ile Buda'nın karşılaştıkları olayların birbirine benzemesi hakkındaki ispatları da şöyle sıralayabiliriz. Örneğin "Hz. İsa şeytan tarafın-

dan sınandı" ve şeytan kendisine, "bana secde edersen dünyanın bütün malı mülkü ve saltanatı senin olur," der diye İncil'de yazılıdır. Buda da bu şekilde sınandı. Nitekim şeytan kendisine de "Benim emrime boyun eğerek bu gibi fakirane işlerden vazgeçip evine dönersen ben sana padişahlığın ihtişamı ve azametini ihsan edeceğim," der. Fakat İsa gibi, o da şeytana boyun eğmedi, diye yazılıdır.[34] Bakınız: T.W. Rhys Davids-*Budizm*. Monier Williams-*Budizm*.[35]

Anlaşıldığı gibi, Hz. İsa, İncil'de birçok unvan ve lakapları kendisine edinmiştir. Tıpkı bunun gibi, Buda'dan yıllarca sonra yazılan Budizm eserlerinde aynı isim ve lakaplar da kendisine mal edilmiştir. Nasıl ki, Hz. İsa şeytan tarafından sınandı, bunun gibi Budizm eserlerinde de Buda'nın daha fazlasıyla şeytan tarafından sınandığı iddia edilmiştir. Yine, "şeytan, Buda'ya servet ve saltanat vaadiyle kendisine tamahta bulunduğu zaman Buda da, neden eve dönmeyelim diye aklından geçirmiş. Fakat bu düşünceye hiç uymamıştır," diye yazılıdır. Sonra belli bir gecede aynı şeytan kendisine karşı çıkagelmiş. Bütün evladını yanına almış, dehşet verici şekillere girerek kendisini korkutmuş. Bu şeytanlar Buda'ya ağzından alevler çıkan yılanlar gibi görünmüş. Bu yılanlar kendisine karşı zehir ve ateş püskürtürmüş. Ancak bu zehir hemencecik çiçek oluverirmiş. Ateş ise onun etrafına bir hale yapıverirmiş. Nihayet şeytan bununla başaramayınca 16 kızını çağırmış ve onlara "güzelliğinizi Buda'ya gösterin," demiş. Fakat Buda'nın kalbini çelememiş. Böylece şeytan isteklerinde başarısızlığa uğramış. Daha başka nice dolaplar çevirmişse de Buda'nın sebatına karşı hepsi boşa çıktı. Buda en yüce zirveden zirveye tırmanmaya devam etti. Nihayet uzun bir geceden sonra, yani çetin sınavların ardından düşmanı olan şeytanı bozguna uğrattı. Böylece kendisine gerçek ilmin ışığı aşikâre oldu. Sabah olunca, yani sınavlardan başarıyla geçince bütün her şeyin bilgisini elde etti. Bu büyük savaşın sona erdiği sabah aslında Buda dininin doğum günüydü. O

[34] Kitabın sonundaki ilave no 1, 2, 3, 4, 5'e bakınız. (Çevirmen)

[35] Yine bakınız: Edkins-Çin'deki Budizm. Oldenberg-Buda, W.Hoey çevirisi. Buda'nın hayatı Rackhill tarafından çevrilmiştir.

gün *Gotem* 35 yaşına bastı. İşte o zaman kendisine *Buda* yani nur ve ışık lakabı verildi.[36] Altında oturduğu ağaca bile daha sonraları *nur ağacı* denilmeye başladı.

Şimdi biraz İncil'i açıp bakın, şeytan tarafından Buda'nın sınanmasıyla İsa'nın sınanması birbirine çok benzer. Bu sınav zamanında her ikisinin yaşları bile aynıydı.

Budizm eserlerinden anlaşıldığı gibi, şeytan insan şekline girip herkesin gözü önünde, herkesin görebildiği bir şekilde Buda'ya gelmemişti. Bu özel bir görüntü olup ancak Buda'nın gözü bunu gördü ve kendine özgü bir manzara idi. Şeytanın konuşması da şeytanî bir ilhamdı. Yani şeytan görünüp Buda'nın kalbine "bu yolu terk etmelisin, benim emrime uyarsan dünyanın bütün servetini, malını, mülkünü sana veririm," diye ilham etti. Bunun gibi, Hıristiyan araştırmacılara göre de şeytan, Hz. İsa'ya Yahudilerin gözü önünde, somut bir şekilde onların sokaklarından geçerek bayağı bir insan gibi gelmemişti. Orada bulunanların işitebildiği bir şekilde insanlar gibi konuşmamıştı. Tam tersine, bu keşif halinde bir görüşmeydi ve bu manzara ancak Hz. İsa'nın gözlerine kadar mahduttu. Yalnız ona özgüydü. Konuşmaları da bir ilham şeklindeydi. Şeytan her zaman olduğu gibi istek ve arzularını Hz. İsa'nın kalbine bir takım kuruntular halinde soktuysa da Hz. İsa'nın kalbi bunu kabul etmedi. Tıpkı Buda gibi bunların hepsini reddetti.

Şimdi biraz düşünmek lazım! Buda ile İsa arasında bu kadar yakın benzerlik neden meydana geldi? Arya'lar, "İsa Mesih, Hindistan'ı ziyareti sırasında Buda dinini araştırmış, Buda'nın karşılaştığı olayları öteden beriden dinlemiş, sonra vatanına döndüğünde buralardan duyduklarına uygun olarak bir İncil uydurmuş, yazmış. Kendisinin yazdıklarının hepsi Buda'nın ahlaki talimatından bir çalıntıdır. Tıpkı Buda gibi, o da kendisine *Nur*, *Bilge* gibi lakapların hepsini edinmişti. Hatta Buda'nın başından geçen şeytanla ilgili olaylarda, nasıl Buda, şeytan tarafından sınandı vesaire, bu hikâyenin hepsini İsa Mesih kendisine mal etti," derler. Hâşâ!

---

[36] Bkz. Kitabın sonundaki ilave no:2 (çevirmen)

Fakat bu Arya milletinin hatası ve hainliğidir. Onların, "İsa Mesih'in çarmıh hâdisesinden önce Hindistan'a geldiğini söylemeleri tamamen asılsız ve yanlıştır. Çünkü o zaman böyle bir yolculuğa hiç ihtiyacı yoktu. Böyle bir ihtiyaç, Şam ülkesinin Yahudilerinin Hz. İsa'yı kabul etmeyip kendilerince onu çarmıhta öldürdükleri zaman ortaya çıktı. Oysa Cenab-ı Hak kendisini ince bir hikmetiyle korudu. İşte o zaman bu ülkenin Yahudilerine karşı duyduğu tebliğ hakkı ve sempati artık sona erdi. Yahudilerin kalpleri yaptıkları kötülük ve fenalıktan ötürü öylesine katılaşmıştı ki, artık gerçeği kabul etmez oldular. İşte o zaman İsa Mesih, Yahudilerin kaybolan on oymağının Hindistan'da olduğuna dair Cenab-ı Hak'tan bilgi alır ve bu ülkelere yolculuğa çıkmayı aklına koyar. Çünkü birtakım Yahudiler Buda dinine de girmişti. Bundan dolayı, o doğru peygamberin, Buda dinine inananlara da yönelmesi şarttı. O zaman Buda dininin bilginleri bir *Buda Mesih*'in çıkmasını bekliyorlardı. Onlar Hz. İsa'yı görünce, onun isim ve lakaplarını işitince, onun "Düşmanını bile sev," "Kötülüğe karşılık verme!" gibi ahlak talimatını duyunca, hele İsa'yı beyaz tenli biri olarak görünce, ona hemen *Buda* demişlerdir. Çünkü daha önceden Gotem Buda aynı şekilde haber vermişti. Belki de aynı dönemde İsa Mesih'e ait olan birtakım olayları, lakapları, talimatları bilerek veya bilmeyerek Buda'ya mal etmeleri de mümkündür. Çünkü tarihçilikte Hinduların daima ham oldukları malumdur. Ayrıca Buda'nın başından geçenler İsa'nın zamanına kadar henüz kaleme alınmış değildi. Onun için Buda dininin bilginleri için bu bir fırsattı. İstedikleri her şeyi Buda'ya mal edebilirlerdi. Nitekim onlar büyük bir ihtimalle, Hz. İsa'nın başından geçen olaylarla onun ahlakî talimatını duyup buna biraz daha ekleyerek bu olayların hepsini Buda'ya mal etmiş olabilirler.[37] Nitekim biz ilerideki sayfalarda, Budizm eserlerindeki İncil'e tıpatıp uyan ve benzeyen ahlaki talimatla ilgili bölümlerin daha sonradan ilave edildiğini ispatlayacağız. Örneğin, *Nur* ve ona benzer lakap ve isimlerle şey-

[37] Not: Eskiden beri Buda dininin bir bölümünde ahlakî talimatın bulunduğunu inkâr etmeyiz. Bununla birlikte biz, bu talimatın tıpatıp İncil talimatı, misalleri ve yazısının İncil'in ta kendisi olduğunu ve bu bölümünün Hz. İsa'nın bu ülkeye gelmesinden sonra Budizm eserlerine ilave edildiğini de söyleriz.

tan tarafından sınanması vesaire hep İsa Mesih'e ilişkin şeylerdir. Fakat bunların hepsinin Buda ile ilgili olduğu da Budizm eserlerinde yazılıdır. Doğrusu bu gibi şeyler Hz. İsa'nın çarmıh olayından sonra bu ülkeye (Hindistan'a) ayak bastıktan sonra Buda'ya mal edilmiştir.

Buda'nın Hz. İsa'ya başka bir benzerliği de şöyledir. Budizm eserlerinde, "Buda, şeytan tarafından sınandığı günler zarfında oruçluydu ve daha kırk gün oruç tuttu," diye yazılıdır. İncil'i okuyanlar, Hz. İsa'nın da kırk gün oruç tuttuğunu bilirler.

Demin anlattığım gibi, Buda ile İsa'nın ahlakî talimatı arasında son derece benzerlik ve uygunluk vardır. Her iki talimattan haberdar olan herkes buna şaşıp kalacaktır. Örneğin İncillerde, "Kötülüğe karşılık vermeyeceksin, düşmanını bile seveceksin, alçakgönüllülükle hayatını geçireceksin, böbürlenmek, yalan söylemek ve açıkgözlülükten uzak kalacaksın," diye yazılıdır. Buda'nın talimatı da tıpatıp aynıdır. Hatta bu hususta daha da ağır basar. Sadece her türlü hayvanı öldürmek değil, böcekleri dahi öldürmeyi günah sayar. Buda'nın talimatında en çok şu hususlara ağırlık verilmiştir: "Bütün dünyanın üzüntülerini bağrına basacaksın. Herkese karşı sempatik olacaksın. Bütün insanlarla hayvanlar için iyi temenniler besleyeceksin. Onların hayrı için çalışacaksın. Kendi aranızda uyum ve sevgi ile geçinin" İncil'in talimatı da aynısıdır. Sonra Hz. İsa öğrencilerini çeşitli ülkelere gönderdiği gibi kendisi de ülkenin birine yolculuk yaptı. Buna benzer birçok şeyler Buda'nın hayatında da meydana geldi. Nitekim Sir *Monier Williams* tarafından yazılan "*Buddhizm*" adlı eserde,[38] "Buda, öğrencilerini tebliğ için dünyanın çeşitli yerlerine gönderdi ve onlara, "yurt dışına çıkın ve her tarafa dağılın. Dünyanın üzüntülerini paylaşın. Tanrılarla insanların hayrı için tek tek değişik şekillere girerek gidin ve yollara düşün. En iyi ve efendi insan olun, temiz yürekli olun, yalnız ve bekâr kalmaya alışın," diye herkesi davet edin," diyerek bir konuşma yaptı," der. Yine Buda, "Ben de aynı meseleye dünyayı davet etmek için yola çıkıyorum," dedi ve

[38] Bkz. Kitabın sonundaki ilave No:2 (Çevirmen)

Benâris'e doğru yola çıktı. Orada birçok mucize gösterdi. Sonra bir tepeye çıkıp pek etkileyici bir vaazda bulundu. Tıpkı İsa Mesih'in tepeye çıkıp vaaz vermesi gibi. Yine adı geçen eserde, "Buda misaller vererek vaaz ederdi. Maddi şeylerden örnekler vererek manevi meseleleri açıklardı," diye yazar.

Dikkat buyurun, bu gibi ahlakî talimatla vaaz şekli, yani misaller vererek açıklamalarda bulunması tamamen Hz. İsa'nın üslubudur. Başka ipuçlarını da göz önünde bulundurarak bu gibi ahlakı talimatıyla öğretme tekniğine şöyle bir göz attığımız zaman, bunların hepsinin Hz. İsa'nın talimatının taklidi olduğu hemen aklımızdan geçer. Öyle ki, Hz. İsa Hindistan ülkesine gelerek yer yer vaaz ettiği zaman Buda dinine mensup kişilerle de temas etti. Onlar kendisiyle görüşünce onu uğurlu ve ermiş bir kişi olarak buldular. Onun konuşmalarını kendi eserlerine yazdılar. Hatta ona "*Buda*" dediler. İsa'nın tabiatı da böyledir. Nerede iyi bir şey bulursa onu elde etmeye çalışır. Hatta herhangi bir toplantıda birinden ince bir söz dahi işitse onu aklında tutmaya çalışır. Durum böyleyse, Buda dinine inananlar büyük bir ihtimalle kendi eserlerinde İncillerin tıpatıp kopyasını yapmış olabilirler. Örneğin, İsa Mesih kırk gün oruç tutmuş, Buda da kırk gün oruç tutmuş. İsa Mesih, şeytan tarafından sınandı. Buda da şeytan tarafından sınandı. Nasıl ki İsa Mesih babasızdı, Buda da babasızdı. Tıpkı İsa Mesih'in ortaya koyduğu ahlaki talimat gibi, Buda da aynı talimatı anlatırdı. İsa Mesih kendisi için *Nur* dedi, Buda da. İsa Mesih kendisi için *üstat*, havarileri için *öğrenci* dedi, Buda da. İsa Mesih Matta İncili, bölüm 8, ayet 8-9'da öğrencilerine, "Ne altın, ne gümüş, ne de bakır, yanınızda bulundurmayın," der. Tıpkı onun gibi, Buda da öğrencilerine aynı şeyi söyler.[39] Nasıl ki İncil'de bekâr kalmaya ikna edilmiştir. Buda'nın talimatında da aynı ikna bulunur. İsa Mesih çarmıha gerildiği zaman deprem oldu, onun gibi Buda öldüğü zaman da deprem oldu.[40] Kısacası bu her iki dinin bu kadar yakınlığı ve benzerliğinin temeli de budur doğrusu. Yani

[39] Bkz. Kitabın sonundaki ilave no:2 (Çevirmen)

[40] Not: Hıristiyanlarda *son akşam yemeği* ayini bulunduğu gibi, Buda dininde de vardır. (yazar) Bkz.: Kitabın sonundaki ilave no: 1,2,3,4

Buda dinine inananların bahtı yaver gitti de İsa Mesih Hindistan'a geldi. Uzun süre Buda dinine inananlar arasında kaldı. Böylece onlar İsa Mesih'in hayatı ve yüce talimatını inceleme fırsatını buldular. Onun için bu talimatın ve bununla ilgili bazı örf ve adetlerin Buda dinine inananlara geçmesi kaçınılmazdı. Çünkü İsa Mesih onlarca saygınlık gördü ve kendisine Buda demişlerdir. Dolayısıyla onun konuşmalarına eserlerinde yer verip Gotem Buda'ya mal etmişlerdir. Buda'nın tıpkı İsa Mesih gibi misaller vererek öğrencileriyle konuşması, hele İncil'de geçen misalleri kullanması şaşırtıcıdır doğrusu. Nitekim Buda şöyle bir misal vererek, "Çiftçi tohum eker, ama bugün veya yarın yerden bitip yeşereceğini hemen söyleyemez. Müridin durumu da buna benzer. Yani tohum için daha şimdiden büyüyüp gelişeceğini söyleyemeyiz. Veyahut taşlı toprağa ekilip kuruyan tohum gibi mi olacak?" diye konuşmalarda bulundu. Bu misal tıpkı İncil'de bugün dahi mevcut olan bir misalin ta kendisidir. Yine Buda başka bir misal vererek, "Ceylanların bir sürüsü ormanda mutlu bir hayat yaşar. Adamın biri gelir hileyle bir yol açar. Bu yol, hayvanların ölüm yoludur. Onları ölüm tuzağına düşürmeye çalışır. Bunun yanında başka bir adam gelir. O iyi bir yol açar. Bir tarla açar. Hayvanların otlaması için bir ekin eker. Su içip rahat etmeleri için bir kanal açar. İnsanların durumu da buna benzer. Onların rahatlık ve bolluk içinde yaşadıkları bir zamanda şeytan gelir. Bunların mahvolmaları için sekiz kötü yol açar. Bundan sonra efendi ve aklıbaşında biri gelir. Bu insanların korunabilmeleri için hak, gerçek bilgi ve esenlikle dolu sekiz yol açar onlara," der. Buda talimatına göre takva çalınmaz bir hazinedir. Hatta ölümden sonra bile insanla birlikte gidecek olan tek bir hazinedir. Bütün ilimler ve yüce işler bu hazinenin servetinden doğar.

Bakın bunların hepsi İncil'in talimatıdır. Bu talimat, İsa Mesih ile çağdaş olan eski Budizm eserlerinde bulunmaktadır. Her ikisinin zamanı birbirine denk düşer. Yine aynı eserin 135. sayfasında Buda, "Bana hiç kimse hiçbir leke süremez. İşte ben böyle bir kimseyim," der.[41] Bu cümle İsa Mesih'in bir sözüne çok ben-

[41] Bkz. Kitabın sonundaki ilave No:2

zer. *Budizm* adlı eserin 45. sayfasında, "Buda ile İsa Mesih'in ahlaki talimatı birbirine çok benzer," denilmektedir. Ben buna inanıyorum. Ben, bu her iki talimatın, "Dünyayı hiç sevmeyin, hele mal mülkü asla! Düşmana karşı kin bağlamayın. Kötü ve çirkin işler sakın işlemeyin. Kötülüğü iyilikle yenmeye çalışın. Kendinize davranılmasını beklediğiniz gibi başkasına davranın," dediğine inanıyorum. İncil'in talimatıyla Buda'nın talimatı birbirine öylesine benziyor ki, artık daha fazla ayrıntılara girmeye gerek yoktur.

Budizm eserlerinden anlaşıldığı gibi *Gotem Buda* gelecekte *Mettiya* adlı başka bir Buda'nın geleceğini de önceden haber vermişti. Bu önceden verilen haber Buda'nın *Laggavati Sütteta* adlı eserinde yer almaktadır. *Oldenberg*'in yazdığı eserin 142. sayfasında da *Mettiya* yüzbinlerin önderi olacak. Nasıl ki, ben bugün yüzlerce insanın önderiyim," diye geçer. Biliniz ki, İbrani dilinde *Meşiha* olarak geçen sözcük Pali dilinde *Mettiya* olarak geçer. Bu normal bir kuraldır. Sözcüğün biri, bir dilden başka bir dile geçtiğinde birtakım değişikliklere uğrar. İngilizce bir sözcük de başka bir dile geçtiğinde değişikliğe uğrar. Örneğin, Max Müller, *Sacred Books of the East* adlı eserin 11. cildinin 318. sayfasındaki bir fihristte, "İngilizce *th* harfi *thi* sesi verip Farsça ve Arapçaya girince ts (ث) oluverir. Yani ts (ث) veya S (س) sesini verir," der. Nitekim bu gibi değişikliklere dikkat eden herkes *Mesiha* kelimesinin Pali diline geçince *Mettiya* oluverdiğini hemen anlar. Doğrusu Buda'nın Mettiya adlı birinin geleceğinden haber verdiği adam aslında Mesih'den başka bir kimse değildir. Bu görüşe en sağlam destek de onun temelini attığı dinin yeryüzünde beş yüz yıldan fazla dayanamayacağını, bu dinin talimat ve ilkeleri yıkılmaya yüz tutunca Mettiya'nın bu ülkeye gelerek, onu tekrar temelleri üzerine oturtacağını önceden haber vermesidir. Şimdi görüyoruz ki, Hz. İsa Buda'dan beşyüz yıl sonra dünyaya geldi. Buda'nın getirdiği din, onun önceden belirttiği çağda yıkılıp çökmüştü. Hz. İsa da tam o dönemde çarmıh hâdisesinden kurtulup bu ülkeye çıkıp geldi. Buraya gelince Buda dinine inananlar kendisini tanıdılar, sevip saydılar. Hiç şüphesiz Buda'nın ortaya koyduğu ahlakî ve manevî metodlar bir kere daha Hz. İsa'nın talimatı sayesinde

meydana getirildi. Hıristiyan tarih yazarlarına göre de İncil'de geçen *Tepe Vaazı* ile onun ahlakî talimatının hemen hepsi tıpkı Hz. İsa'dan beş yüz yıl önce gelmiş Buda'nın dünyaya yaydığı talimatın ta kendisidir. Onlar, "Buda sadece bazı ahlakla ilgili talimatları öğreten biri değil, aynı zamanda daha başka nice ulu ve yüce gerçekleri öğreten biriydi," derler. Onlara göre Buda'ya *Asya'nın Nur'u adı* verilmesi pek yerindeydi. Şimdi Buda'nın daha önceden belirttiği gibi Hz. İsa kendisinden beşyüz yıl sonra dünyaya geldi. Hıristiyan bilginlerince de Hz. İsa'nın ortaya koyduğu talimatın tıpatıp aynısıydı. Öyleyse Hz. İsa'nın bu ülkede bir Buda gibi ortaya çıkmasından hiç şüphe edilemez. Oldenberg'in kitabında Buda'nın *Laggavati Sütteta* eserine dayanarak, "Buda'ya inananlar geleceğe umutla bakar, günün birinde *Mettiya*'nın öğrencileri olup kurtulma mutluluğuna mutlaka kavuşacaklarına inandıkları ve kendi kendilerini teselli ettikleri," yazılıdır. Başka bir ifadeyle, onlar *Mettiya*'nın mutlaka geleceğine ve onun sayesinde kurtuluşa kavuşacaklarına inanıyorlardı. Buda'nın *Mettiya*'nın geleceğiyle ilgili kullandığı kelimelere baktıkları zaman onun öğrencileri *Mettiya*'ya mutlaka kavuşacaklarına inanıyorlardı. Adı geçen eserin anlattıklarına bakıldığı zaman gönül şu gerçeğe kesin olarak inanır: Cenab-ı Hak, onların doğru yola kavuşabilmeleri için her iki taraftan da nice araç ve sebepler meydana getirdi. Nice hidayet yolları açtı. Onlardan biri Hz. İsa'nın bir ismi olan *Âsif* ile ilişkiliydi. Bu isim Tekvin, bab 3, ayet 10'da zikredilmiştir.[42] Bu sözcük, "toplumu, cemaati bir araya getiren kimse" anlamına gelir. Dolayısıyla, Yahudilerin gelip yerleştikleri ülkeye Hz. İsa'nın gelmesi şarttı. Diğer yandan Buda'nın Hz. İsa hakkında verdiği haberler doğrultusunda onun öğrencilerinin Hz. İsa'yı görüp ondan feyiz almaları da şarttı. Bu her iki gerçeği birleştirip düşündüğümüz zaman Hz. İsa'nın mutlaka Tibet'e gittiğini hemen anlarız. Aynı zamanda Tibet'teki Budizm'in, ta içine kadar hıristiyanlık talimatıyla hıristiyan örf ve adetlerinin girip karışmış olması Hz. İsa'nın oranın halkıyla mutlaka görüştüğünü gösterir. Buda dinine bağlı ve faal müritleri İsa Mesih ile görüş-

[42] Doğrusu "Tekvin 49/10" diye Tevratta geçer. (çevirmen)

mek umuduyla hep bekleyiş içindeydiler. Budizm eserlerinde de yazılı olduğu gibi, bu sonsuz bekleyişin Hz. İsa'nın bu ülkeye gelmesine neden olduğunu bağıra bağıra duyurmaktadır doğrusu. Adı geçen her iki gerçeği bildikten sonra adaletli bir kimse, Hz. İsa'nın Tibet ülkesine geldiğini yazan Budist eserlerini aramaz bile. Çünkü Buda bu hususta çok önceden gaybî haber vermiş ve bu bekleyiş artık son haddini bulmuştu. Adı geçen gaybî haberin çekiciliği Hz. İsa'yı Tibet diyarına mutlaka çekmiş olacaktır. Biliniz ki, Budist eserlerinde sık sık geçen *Mettiya* ismi hiç şüphesiz Mesiha'nın ta kendisidir. H.T.Prinsep'in yazdığı *Tibet, Tatary, Mongolia* adlı eserin 14. sayfasında, aslında Mesiha olan *Mettiya* Buda'dan bahsederek, "ilk misyonerler (hıristiyan vaizleri) Tibet'e gidip oranın ahvalini kendi gözleriyle görmüş, kulaklarıyla işitip inceleyerek Lamaların eski eserlerinde hıristiyanlık izlerinin bulunduğuna kanaat getirmişlerdir," der. Yine aynı sayfada, "hiç şüphesiz eski bilginlere göre, İsa Mesih'in havarileri, kendisi daha sağken hıristiyanlığın bu ülkede yayılması için çalışmalar başlamıştı," der. Yine 171. sayfasında, "hiç şüphesiz o zaman öteden beri büyük bir kurtarıcının gelmesi şiddetle bekleniyordu. *Tacitus* da bu bekleyişten şöyle söz eder: "Bu bekleyiş sadece yahudilere dayanmıyordu, bizzat Buda dini bunun dayanağıydı," diye yazılıdır. Yani bu ülkeye *Mettiya*'nın geleceğini önceden haber vermişti. Daha sonra İngilizce olan bu eser üzerine yazar, "*Pitakkatayan* ve *Atha Katha* adlı eserlerde başka bir Buda'nın geleceğine dair gaybî bir haber açıkça zikredilmektedir. Bu zatın *Gotem* veya *Sakhiya Müni*'den bin yıl sonra geleceği bildirilmiştir. Gotema ise, kendisinin 25. Buda olduğunu söyler. *Bagva Mettiya* ise daha sonra gelecektir," diye bir not yazar. Yani kendisi benden sonra bu ülkeye gelecektir. Adı Mettiya olacak. Beyaz tenli bir kimse olacaktır. Yine adı geçen İngiliz yazar, "Mettiya adı Mesih kelimesine şaşılacak bir şekilde benzer doğrusu," der. Kısacası, Gotem Buda önceden verdiği bu haberde, ülkesinde, milleti ve kendisine inananlar arasında bir Mesiha'nın mutlaka geleceğini anlatır. Bundan dolayı Buda dinine inananlar ülkelerine bir Mesiha'nın geleceğini hep beklediler. Bir de Buda verdiği bu haberde gelecek Buda'ya *Bagva Mettiya* ismini verir. Çünkü Sans-

krit dilinde *Bagva* beyaz demektir. Hz. İsa Şam ülkesinden olduğundan dolayı *Bagva* yani beyaz tenli bir kimseydi. Bu haberin çıktığı memleket *Magdh* ülkesidir. Raca Greha da burada idi. Buranın halkı siyah tenli kimselerdir. Gotem Buda'nın kendisi de siyah tenli bir kimseydi. Bundan ötürü Buda, müritlerine, "Gelecek olan *Bagva* (beyaz tenli) olacak. Bir de *Mettiya* olacak," diye iki kesin alameti belirtti. Yani gelecek olan zat çok seyahat eden biri olacak ve dışarıdan gelmiş olacaktır. Nitekim onlar Hz. İsa'yı görünceye kadar daima bu alametleri taşıyan bir kimseyi beklemişlerdir. Buda dinine bağlı herkes Buda'dan beş yüz yıl sonra *Bagva Mettiya*'nın ülkelerine geldiğine inanmalıdırlar.[43] Bu inanca dayanarak Budizm'le ilgili bazı eserlerde *Mettiya* yani Mesiha'nın ülkelerine gelmesi ve böylece çok önceden verilen bu haber artık yerine gelmiştir diye yazılı olması şaşılacak bir şey değildir doğrusu. Farzedelim böyle bir şey yazılı değildir. Ama yine de Buda'nın, Cenab-ı Hak'tan vahiy alarak *Bagva Mettiya* ülkelerine gelecek diye öğrencilerine ümitler vermesi bir gerçektir. Bundan dolayı Buda dinine bağlı olup bu haber hakkında bilgisi olan bir kimse, *Bagva Mettiya*'nın, öteki ismi Mesiha olanın bu ülkeye geldiğini asla inkâr edemez. Çünkü önceden verilen gaybî haberin yanlış çıkması dinin de batıl olduğunu ortaya koyar, hele süresi belli olan bir haber ise. Gotem Buda bu gaybî haberi müritlerine sık sık anlatmıştır. Eğer bu haber zamanında yerine gelmemiş olsa, Buda'nın cemaati Buda'nın doğruluğu hakkında şüpheye düşer. Dahası, bu haber yerine gelmedi diye kitaplarda yazılı olurdu. Yine bu haberin yerine geldiğine dair başka bir delil de elimize geçti. Tibet ülkesinde, miladi yedinci yüzyıldan bazı kitaplar ortaya çıkarıldı. Bunlarda *Meşih* kelimesi mevcuttur. Yani Hz. İsa (a.s.)'ın adı dahi yazılıdır. Bu kelime Mi-şi-hu diye telaffuz edilir. İçinde Mi-Şi-Hu kelimesi bulunan listeyi hazırlayan zat bir Budist'tir. Bakınız: *A record of the Buddhist Religion* Bu eser İ. Tsing tarafından yazılmış olup G. Takakusu tarafından tercüme edilmiştir. İ. Tising Çinli bir turisttir. Bunun yazdığı eserin dipnotu ve sonunda bulunan ilavesinde Takakusu, "Eski bir

[43] Bin yıl veya beş bin yıl müddetle ilgili görüşler yanlıştır. (Yazar)

kitapta Mi-Şi-Hu (Mesih)'in adı yazılıdır. Bu eser aşağı yukarı yedinci yüzyıla aittir," der.[44] Demin dediğim gibi bu eser zamanımızda Japon bir müellif G. Takakusu tarafından çevrilmiş olup "Clarendon Basımevi Oxford" tarafından yayımlanmıştır.[45] Kısacası bu kitapta *Meşih* kelimesi mevcuttur. Buna dayanarak biz, bu kelimenin Budizm'e dışarıdan gelmeyip Buda'nın verdiği haberlerden alındığını söyleyebiliriz. Onlar bunu kimi zaman *Meşih* olarak, kimi zaman ise *Bagva Mettiya* olarak yazdılar.

Buda dinine ait eserlerde bulduğumuz şâhitliklerden biri de şöyledir: Sir Monier Williams'ın yazdığı *Budizm* adlı eserin 45. sayfasında, "Buda'nın bir müridi vardı. Adı *Yesa* idi,"[46] diye yazılıdır. Bu kelime *Yesu* sözcüğünün kısaltılmış şekli gibi görünüyor doğrusu. Çünkü Hz. İsa (a.s.), Buda'nın ölümünden beş yüz yıl geçtikten sonra altıncı yüzyılda dünyaya geldi. Onun için kendisine altıncı mürit denildi. Biliniz ki, Prof. Max Müller Ekim 1894 yılında yayınlanan *The Nineteenth Century* adlı mecmuasının 517. sayfasında adı geçen görüşü destekleyerek, "Herkes tarafından sevilip sayılan yazarlara göre Budizm prensipleri İsa Mesih'i çok etkilemişti," der. Yine kendisi, "Buda dininin İsa Mesih'in döneminde Filistin'e nasıl ulaştığını bildiren gerçek bir tarihî yolu ne yapıp edip bulmamız gerekir. Bugün dahi bu kör düğümün çözülmesi için çalışmalar devam etmektedir," der.[47]

Yukarıdaki yazı, Budizm eserlerinden "Yesa adında Buda'nın bir müridi de vardı," diyenleri doğrulamaktadır. Çünkü Profesör Max Müller gibi Hıristiyanların ileri gelenleri Budizm prensiplerinin, Hz. İsa'nın kalbini çok etkilediğini söylerse, bu da başka bir ifadeyle mürit olmak anlamına gelir. Fakat biz böyle bir ifadeyi Hz. İsa'nın şanına karşı bir küstahlık ve edepsizlik sayarız. Budizm eserlerinde, "Yesu, Buda'nın müridi ve öğrencisiydi," diye yazılı olması bu milletin bilginlerinin eski bir alışkanlığıdır doğrusu. Bunlar bazen daha sonraları gelen yüce bir kişiyi çok

---

[44] Bkz. Aynı eser s. 169 ve 223 (Yazar)
[45] Bkz. Kitabın sonundaki ilave no:7
[46] Bkz. Kitabın sonundaki ilave no:2
[47] Bkz. Kitabın sonundaki ilave no:8

önceden gelmiş geçmiş yüce bir kişinin müridi telakki ederler. Daha önce değindiğimiz gibi Buda’nın talimatıyla İsa Mesih’in talimatı birbirine çok benzer. Buda, Hz. İsa’dan önce geçmiştir. Bundan dolayı, Buda ile İsa Mesih arasında pîrlik müritlik gibi bir bağ kurmak yersiz de değildir. Gerçi edep ve saygınlığa aykırıdır. Fakat biz Avrupalı araştırıcıların inceleme tekniğini hiç sevmeyiz. Onlar ne yapar eder Buda dininin İsa Mesih döneminde Filistin’e nasıl ulaştığını ortaya çıkarmaya koyulmuşlardır. Buda dininin eski eserlerinde Hz. İsa’nın ismi ve zikri mevcutken neden bu araştırıcılar eğri bir yolu izleyip Filistin’de Buda dininin izlerini aramaya kalkarlar? Buna çok üzülürüm doğrusu. Onlar neden Hz. İsa’nın uğurlu ayak izlerini Nepal, Tibet ve Keşmir dağlarında aramıyorlar? Fakat ben, bu kadar büyük ve yüce bir gerçeği zifiri karanlık perdelerinden çıkarıp ortaya koymanın onların haddinde olmadığını biliyorum. Bu Allah’ın işiydi. Cenab-ı Hak gökten, mahlûka tapmanın aşırı derecede yeryüzünde yayıldığını, haç perestliğin ve bir insanın uyduruk kan perestliğinin milyonlarca insanın kalbini gerçek Tanrı’dan uzaklaştırdığını görünce O’nun hamiyeti, haça dayalı inançları paramparça etmek için kullarından birini Mesih Nâsırî adıyla dünyaya gönderdi. O, eskiden vadedildiği gibi, Vâdedilen Mesih olarak ortaya çıktı. İşte haçın kırılma zamanı gelmiştir artık. Tıpkı bir tahta parçasını tam ortadan kırıp ikiye bölercesine haçlı inançların foyasını meydana çıkarma zamanı da gelmiştir. Şimdi artık gökyüzü haçın paramparça olması için bir çığır açmıştır. Artık hakkı isteyen kimse kalkıp aramalıdır. İsa Mesih maddi vücuduyla göğe çıktı diye inanmak bir hataydı. Fakat bunda yine de bir sır vardı. Bu sır, İsa Mesih’in hayat hikayesi hakikatinin ortadan kaybolup bilinmemesiydi. Tıpkı kabirde toprağın insan vücudunu yiyip bitirmesi gibi, bu hakikat de ortadan yok olmuştu. Fakat gökyüzünde bu hakikatin bir varlığı vardı. Bu hakikat somut bir insan gibi gökyüzünde bulunuyordu. Bu hakikatin tekrar son zamanda mutlaka inmesi gerekiyordu. Kısacası bu Mesihî hakikat somut bir insan gibi şimdi artık inmiştir. Bu hakikat haçı paramparça etmiştir. Yalancılığa ve haksızlığa bağlılık gibi kötü alışkanlıkları ortadan kaldırmıştır. Yüce Peygamber Efendimiz (s.a.v.) hadiste bu kötü alışkanlıkları do-

muza benzetmiştir. Haçın kırılmasıyla bu kötü alışkanlıklar da tıpkı bir domuzun kılıçla doğranıp parçalandığı gibi paramparça olmuştur. Bu hadisi “Vâdedilen Mesih kâfirleri öldürecek, haçları hurdahaş edecek,” diye yorumlamak yanlıştır. Haçı kırmak, o dönemde gök ile yerin Tanrı’sı gizli bir hakikat ortaya çıkaracak ve haçlı bina bu hakikatin sayesinde yıkılıp yerle bir olacak demektir. Domuzları öldürmek ise ne insanları ne de domuzları yok etmek anlamına gelir. Hınzırlıkları ortadan kaldırmak demektir. Sözgelimi, yalan üzerinde ısrarla durmak, üsteleyerek sık sık onu ileri sürmek demektir. Bu da bir nevi pislik yemek demektir. Nasıl ki ölü bir domuz pislik yiyemiyorsa, bunun gibi, çirkin huyların her türlü iğrençlikten alıkonulacak zamanı gelecek, hatta geldi bile, demektir. İslam âlimleri, Peygamber Efendimizin önceden verdiği bu gaybî haberi anlamakta hataya düştüler. Haçı kırıp domuzu öldürmenin esas anlamı bizim anlattığımız gibidir. Yine Vâdedilen Mesih’in döneminde dinî savaşların son bulacağı da yazılıdır. O devirde gökten hak ile batılı birbirinden ayıran nice apaydın hakikatler ortaya çıkacaktır. **Sakın beni kılıç çeken biri sanmayın. Tam tersine ben, bütün kılıçları kınına sokmaya gönderildim! Dünya, karanlıklarda çok çirkin oyunlar oynadı. Nice kimseler, kendileri için hayırlı düşünenlere bile silah çektiler. Kendilerine dert ortağı olan dostların kalplerini incittiler. Sevdiklerini yaraladılar. Fakat şimdi karanlık artık kalmayacak. Gece çoktan geçti, artık gün doğdu. Hiç olmazsa şimdi artık mahrum kalmayana ne mutlu!**

Buda dinine ait eserlerde bulduğumuz şahadetlerden biri de Oldenberg’in kaleme aldığı *Budizm* adlı eserin 419. sayfasında bulunmaktadır. Burada aslında *Mahavaga* adlı eserin 54. sayfasının birinci bölümünde bir referans yer almaktadır. Bu da, “Buda’nın *Rahulata* adında bir halefi de vardı.[48] Çok fedakâr bir öğrencisi, belki de onun oğluydu,” diye yazılıdır. Şimdi burada biz, Budizm eserlerinde geçen *Rahulata* adının, Hz. İsa’nın ismi olan Ruhullah kelimesinin bozulmuş şekli olduğunu iddia ediyoruz. Kaldı ki, *Rahulata* Buda’nın oğluymuş. Hikâyeye göre Buda ken-

[48] Bu kelime *Rahula* olarak da yazılır. Bkz. Kitabın sonundaki ilave No:5

disini daha bebekken bırakıp yabancı bir ülkeye kaçmış. Yine, Buda, karısını uykudayken hiçbir haber vermeksizin, bir daha hiç görüşmemek ve ayrılmak niyetiyle terk edip başka bir ülkeye kaçmış derlerse de bu saçma sapan ve akılsızca bir hikâyeden öte bir şey değildir. Aynı zamanda Buda'nın şanına aykırıdır. Böylesine katı yürekli zalimin biri zavallı karısına hiç acımamış, üstelik uykudayken kendisini bırakmış, hiç teselli vermeden hırsızlar gibi sıvışıp kaçmış, karı koca haklarını da tamamen unutmuş. Ne karısını boşamış, ne de uçsuz bucaksız upuzun bir yolculuğa çıkmak için müsaadesini almış. Böyle ansızın ortalıktan kaybolup karısını şok etmiş, çok acı çektirmiş. Sonra kendisine tek bir mektup dahi yazmamış. Hatta oğlu gençliğine ayak basmış. Oğlunun bebekliğine de hiç merhamet etmemiş. Öğrencilerine öğrettiği ahlaki talimatı bizzat hiçe sayan bir kimse asla doğru bir kimse olamaz. Bizim vicdanımız bunu İncillerde geçen, İsa Mesih'in öz annesine karşı bir defa iyi davranmadığını belirten şu hikâye gibi asla kabul edemez. İncillerde geçen rivayete göre İsa Mesih bir keresinde annesinin gelip kendisini çağırmasına hiç aldırış etmemiş. Ona hiç kulak asmadığı gibi saygısızlık edici birtakım kelimeler de kullanmış. Gerçi hanım ile anneyi rencide edecek her iki hikâye bir bakıma birbirine benzer. Fakat biz genel ahlak seviyesinden bile daha aşağı olan bu hikâyeleri ne İsa Mesih'e ne de Buda'ya asla isnat edemeyiz. Diyelim ki, Buda karısını sevmezdi. Peki bu zavallı kadın ile süt emen bir bebeğe karşı merhametli de olamaz mıydı? Bu öylesine bir ahlaksızlıktır ki, bugün aradan yüzyıllarca sene geçtikten sonra bile bu geçmiş hikâyeleri dinleyince, acaba bunu neden yaptı? diye düşünüp acısını duyarız. İnsanın karısına karşı ilgisiz davranması onun fenalığını gösteren yeterli bir delildir. Ancak kadın karaktersiz ve söz dinlemez olursa veyahut dinsiz, hayırsız ve can düşmanı olursa o zaman iş değişir. Kısacası, biz böylesine çirkin davranışı Buda'ya yükleyemeyiz. Hele onun kendi öğütlerine aykırı olursa asla. Dolayısıyla bu durum, bu hikâyenin yanlış olduğunu gösterir. Aslında *Rahulata*, adı *Ruhullah* olan Hz. İsa'nın ta kendisidir. İbrani dilinde *Ruhullah* kelimesi *Rahulata*'ya çok benzer. Demin sözünü ettiğimiz gibi, *Rahulata* yani *Ruhullah*'a Buda'nın öğrencisi demişler. Çünkü Buda'dan

sonra gelen Mesih, kendisinin getirdiği talimata benzer bir talim getirdiği için, Buda dinine inananlar İsa Mesih'in getirdiği talimatın esas kaynağının Buda olduğunu söyleyip İsa Mesih'in Buda'nın öğrencisi olduğunu iddia ederler. Belki de Buda, Cenab-ı Hak'tan vahiy alarak İsa Mesih'in kendisinin oğlu olduğunu söylemiştir. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Yine bu hususta büyük bir delil adı geçen kitapta yer alan şu yazıdır. Bu kitapta, "Rahulata'yı annesinden ayırdıkları zaman, Buda'nın müritlerinden *Magdaliyana* adında bir kadın bu iş için elçilik vazifesini gördü," diye yazılıdır. Bakın şimdi buradaki *Magdaliyana* kelimesi aslında *Magdalini* adının bozulmuş şeklidir. İncil'de *Magdalini* adlı kadının sözü geçmiş olup Hz. İsa'nın müritlerindendi.

Özetle yazdığımız bunca şahitlikler adaletli olan herkesi, "Hz. İsa mutlaka bu ülkeye gelmiştir," diye bir neticeye getirir. Şu apaydın şâhitlikler şöyle dursun, dinî talimat ile örf ve adetler bakımından Buda diniyle hıristiyan dini arasındaki yakın ilişkilere, özellikle Tibet ülkesinde göze çarpan bu denli yakın münasebetlere aklıbaşında olan bir kimse dikkatsizce bakamaz. Hatta bu benzerlik öylesine şaşırtıcıdır ki, birçok hıristiyan araştırmacılara göre Buda dini doğunun hıristiyan dinidir.[49] Veyahut hıristiyan dinine batının Buda dini denebilir. Ne tuhaftır ki, nasıl İsa Mesih, "Ben nurum! Ben hidâyet yoluyum," dediyse, tıpkı bunun gibi Buda da aynı şeyi söylemiştir. İncillerde İsa Mesih'in bir adı da "*kurtarıcı*" diye geçer. Buda da kendisi için *"kurtarıcı"* der. (Bkz. Lalta Vasattera) Yine İncil'de İsa'nın babasız dünyaya geldiği yazılıdır. Buda'nın hayat hikâyesinde de onun aslında babasız doğduğu yazılıdır. Gerçi görünürde İsa'nın da Yusuf adlı bir babası olduğu gibi Buda'nın da bir babası vardı. Buda doğduğu zaman bir yıldızın doğduğu da yazılıdır. Bir de Süleyman'ın hikâyesinde, çocuğun birini ikiye ayırıp iki kadına birer parça verilmesini emretmişti. Böyle bir öykü Buda'nın hayat hikâyesinde de vardır. Anlaşılıyor ki, Hz. İsa'nın bu ülkeye gelmesinden başka buraya gelip yerleşen Yahudilerin de Buda diniyle münasebetleri vardı. Yine Budizm eserlerinde dünyanın nasıl vücuda geldiği anlatımı Tevrat'ta

[49] Bkz. İlave No:9

anlatılana çok benzer. Yine Tevrat'tan anlaşılıyor ki erkek, kadınlardan bir derece üstündür. Buda dinine göre de bir erkek rahip, kadın rahibeden üstün sayılır. Ancak Buda *tenâsüh* meselesine inanır. Fakat onun ortaya koyduğu tenasüh, İncil'in talimatıyla çelişmiyor. Ona göre *tenâsüh* üçe ayrılır:

1. Ölen kişinin yüksek azmiyle yaptığı işlerin neticesi, yeni bir vücudun meydana gelmesini gerektirir.

2. İkinci kısım, Tibetlilerin Lamaların da bulunduğuna inandıkları tenasühtür. Yani herhangi bir *Buda* veya *Buda Satva*'nın ruhu ya da ruhunun bir kısmı şimdiki Lamalarına girer. Yani Buda'nın gücü, tabiatı ve manevi özelliği şimdiki Lama'ya geçer. Onun ruhu bunda için için etkisini göstermeye başlar.

3. Tenasühün üçüncü kısmı ise şöyledir: İnsan bu dünya hayatında türlü türlü doğumlardan geçer. Nihayet günün birinde şahsi özelliğiyle gerçekten insan oluverir. İnsanın başına çeşitli zamanlar gelir geçer. Kimi zaman o bir öküz oluverir. Kimi zaman onun hırsı ve haylazlıkları çoğaldığından dolayı köpek oluverir. Varlığın birine ölüm geldiği zaman öteki varlık, birinci varlığın yaptığı işler uyarınca ortaya çıkar. Fakat bu gibi değişmeler hep dünya hayatında meydana gelir. Dolayısıyla, bu inanç da İncil'in talimatıyla çelişmiyor.

Daha önce de anlattığımız gibi Buda şeytana da inanır. Bunun gibi, cennet, cehennem, melekler ve kıyamete de inanır. Buda Tanrı'ya inanmıyor diye kendisini suçlamak kuru bir iftiradır. Buda aslında *Vedanat*'ı inkâr eder.[50] Hindu dinindeki uyduruk maddi tanrıları inkâr eder. Ama Buda *Veyd*'i çok eleştirir ve şimdiki *Veyd*'in doğru olmadığına inanır. Bunun çarpıtılmış, tahrifâta ve değişikliğe uğramış bir kitap olduğunu düşünür. Hindu dinine ve *Veyd* kitabına tâbi olduğu zamandaki doğumun çok fena bir

[50] *Vedanat* veya *Vedanta*, Hindu dininde Tanrılıktan söz eden felsefe. (Çevirmen)

doğum olduğunu söyler. Nitekim bu gibi düşüncelere işaret ederek, “Ben bir zamana kadar maymun olarak kaldım. Bir müddete kadar fil olarak kaldım. Daha sonra ceylan, ondan sonra köpek oldum. Dört kere yılan oldum. Sonra da serçe, daha sonra kurbağa, iki kere balık, on kere aslan, dört kere horoz, iki kere domuz, bir kere de tavşan oldum. Tavşanken, maymunlara, çakal ve su köpeklerine eğitim verirdim,” der. Yine kendisi, “Ben bir kere hortlak, bir kere kadın, bir kere dans eden şeytan oldum,” der. Bunların hepsi işaretlerdir. *Veyd*’e tabi olduğu sürece onun hayatı kimi zaman korkaklık kadınsı tavır ile, kimi zamansa pislik, canavarlık, vahşilik, sefahat, oburluk ve hurafelerle dolu geçtiğine işaret etmek ister. Çünkü Veyd’i terk ettikten sonra hayatında herhangi bir fenalığın bulunduğuna hiç işaret etmiyor. Hatta daha sonraları çok büyük iddialarda bulunur. Sözgelimi, Buda, Cenab-ı Hakk’ın mazharı olduğunu, Nirvana’ya ulaştığını söyler. Yine kendisi, “İnsanoğlu dünyadan göçtüğü zaman cehennemlik işlerle gittiğinde cehenneme atılır. Cehennem bekçileri onu sürükleyerek adı *Yamah* olan padişaha götürürler ve onu sorgularlar, “Seni uyarmak için gönderilen beş peygamberi hiç görmedin mi? Onlar şudur:

1. Çocukluk dönemi,
2. İhtiyarlık zamanı,
3. Hastalık,
4. Suçlu olup bu dünyada ceza çekmek; bu da ahirette ceza çekmek için bir kanıttır.
5. Ölü cesetler. Bunlar dünyanın gelip geçici olduğunu gösterir,”

diye suçluya sorulur. Suçlu ise, “Efendim! Ben akılsızlığımdan ötürü bunlara hiç aldırış etmedim,” diye cevap verir. Daha sonra zebaniler onu sürükleyerek azap yerine götürecekler. Orada ateş gibi kızgın prangalar vurulacaktır. Yine Buda, “cehennemin çeşitli bölümleri vardır. Değişik günahkâr kimseler oralara atılacaktır,” der.

Kısacası, bu talimatın hepsi Buda dininin Hz. İsa’nın sohbetinden feyiz aldığını bağıra bağıra söylemektedir. Fakat biz burada

sözümüzü daha fazla uzatmak istemiyoruz. Bu bölümü burada noktalıyoruz. Budizm eserlerinde Hz. İsa'nın bu ülkeye geleceğine dair önceden haber verilmiştir. Bunu hiç kimse inkâr edemez. Daha sonra görüyoruz ki, Hz. İsa zamanında kaleme alınan Budizm eserlerinde İncil'in ahlak talimatıyla nice misaller mevcuttur. Bu her iki gerçeği birleştirdiğimiz zaman, artık Hz. İsa'nın bu ülkeye geldiğine dair hiç şüphe kalmıyor. Budizm eserlerinde aradığımız tanıklıklar, Allah'a çok şükür en iyi şekilde bulundu.

Üçüncü Kısım

Hz. İsa'nın Pencap ülkesi ve yöresine gelmesini gerektiren faktörlerden sözedip ispatlayan eserlerin tanıklığı.

Doğal olarak şöyle bir soru ortaya çıkar. Acaba Hz. İsa, çarmıh hâdisesinden kurtulup bu ülkeye neden geldi? Bu kadar uzun yolculuğa çıkması için kendisini zorlayan etkenler neydi? Dolayısıyla bu soruya ayrıntılı olarak cevap vermek şarttır. Gerçi geçen sayfalarda biraz da olsa bu soruya cevap yazmış bulunuyoruz. Fakat yine de biz aşağıdaki satırlarda bu konuyu enine boyuna ele almayı uygun görüyoruz.

Biliniz ki, Hz. İsa (a.s.)'ın bir peygamberlik görevi olarak Pencap ülkesi ve yöresine yolculuk etmesi şarttı. Çünkü İncil'de İsrailoğullarının *kaybolan koyunları* diye adlandırılan İsrailoğullarının on aşireti bu ülkeye gelip yerleşmişti. Bunu hiçbir tarihçi bilgin inkâr edemez. Onun için Hz. İsa (a.s.)'ın buralara yolculuğa çıkması gerekliydi. Buralara gelip adı geçen *kaybolan koyunları* arayıp Cenab-ı Hakk'ın mesajını ulaştırması şarttı. Bunu yapmadıkça onun peygamberliğinin gayesi neticesiz ve eksik kalırdı. Mademki kendisi, Cenab-ı Hak tarafından bu *kaybolan koyunlara* gönderilmişti. Bu koyunların peşine düşmeden arayıp bulmadan, onlara kurtuluş yolu göstermeden bu dünyadan göç edip gitmesi, padişahın biri tarafından şöyle bir görev verilen şu adama benzer: Diyelim ki, padişahın biri adamın birine, çölde yaşayan bir kavim için kuyu kazıp onlara su içirmesi görevini verir. Fakat bu görevli adam bunu yapmak yerine başka bir yere gider, üç dört sene orada boşa vakit geçirip geri giderse ve o kavmi aramak için tek bir adım dahi atmazsa, böyle bir adam padişahın emrini yerine getirmiş sayılır mı? Asla! Tam tersine, böyle bir kimse aslında kendi keyfi ve rahatı yüzünden o millete hiç aldırış etmemiş demektir. Fakat biri, "İsrailoğullarının on oymağı nasıl ve ne zaman bu ülkeye gelip yerleşmişti? diye sorarsa ona cevap olarak, öylesine açık ve belirgin tanık ve kanıtlar gösterilebilir ki

aklı kısa ve bilgisi kıt olan bir kimse dahi bundan hiç şüphe edemez. Çünkü bunlar çok meşhur ve yaygın olaylardır. Bazı milletler, örneğin Afganlar ile Keşmir'de çok eskiden beri yaşayanlar aslında İsrailoğullarıdır. Sözgelimi *Hazâra* ilinden iki üç günlük mesafede bulunan *Alai* dağlarında çok eskiden beri yaşayanlar kendilerinin İsrailoğullarından olduklarını söylerler. Yine bu ülkede *Kala Daka* adlı dağlarda yaşayanlar da kendilerinin İsrailoğullarından oldukları için gurur duyarlar. Özellikle *Hazâra* ilinin içinde ikamet eden bir millet daha vardır. Onlar da İsrailoğullarından olduklarını iddia ederler. Yine Çalas ve Kabul arasında güney tarafında bulunup doğudan batıya doğru uzanan sıra dağlarda yaşayanlar da kendilerinin İsrailoğullarından olduklarını söylerler. Dr. Bernier'in yazdığı *Keşmir Seyahati* adlı eserinin ikinci bölümünde bazı İngiliz araştırmacıların görüşlerine dayanarak Keşmir halkı hakkında ileri sürdüğü fikirler pek doğrudur. Ona göre Keşmir halkı hiç şüphesiz İsrailoğullarıdır. Onların kılık kıyafeti, simalarıyla bazı örf ve adetleri, onların kesinlikle İsrailoğullarından olduklarını gösterir.[51] George Forster adlı bir İngiliz, yazdığı bir eserde, "Ben Keşmir'deyken yahudi bir milletin arasında olduğumu hissettim," diye yazar. H.W. Bellews C.S.İ. tarafından kaleme alınıp Thacker Spink & Co. tarafından Kalküta'da yayınlanan *The Races of Afganistan* adlı eserde şu yazı yer almaktadır: "Afganlar Suriye'den geldiler. *Buht Nasar* onları esir alarak Persia (İran) ve Media bölgelerine getirerek yerleştirdi. Daha sonraki çağlarda buralardan çıkıp doğuya doğru giderek Gaur'un dağlık bölgelerine yerleştiler. Orada kendilerine İsrailoğulları denildi. Bunun ispatı için İdris peygamberin bu hususta önceden verdiği haber yeterlidir. Kendisi, "İsrail'in hapiste olan on milleti hapisten kaçıp *Arsaret* ülkesine sığındı. Bu ülke herhalde bugünlerde *Gaur* bölgesinde bulunan *Hazara*'dır. Tabakat-i Nasırî adlı eserde Cengiz Han'ın Afganistan ülkesinde elde ettiği zaferlerden söz edilmiştir. Bu eserde şöyle yazılıdır. "*Şabnisi* hanedanı döneminde buralarda bir millet yaşardı. Onlara israiloğulları derlerdi. Aralarında büyük tüccarlar da vardı. Bun-

[51] Bkz. İlave No:10

lar, Yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) 622 yılında peygamberliğini ilan ettiğinde *Herat*'ın doğu bölgesinde ikamet ederlerdi. O dönemde Halid bin Velit adında Kureyşli bir reis bunlara yüce Peygamberden haber getirip onun bayrağı altına girmelerini ister. Beş altı reis seçilip onunla birlikte yola çıkarlar. Bunların en büyüğü *Kays* olup onun ikinci adı *Kiş*'tir. Bunların hepsi müslüman olup İslamiyet yolunda büyük bir fedakârlıkla savaşarak zaferler elde ederler. Yüce Peygamber Efendimizin huzurundan ayrılırken kendisi bunlara hediyeler ihsan eder. Onlara bereket duası ederek reislerinin daima *Melik* lakabıyla ün salacağını önceden haber verir. Adı geçen Kays'a Abdurreşit adını verir. Aynı zamanda onu *Patan* lakabıyla şereflendirir." Afgan yazarlarına göre *Patan* kelimesi Süryanice olup geminin dümeni anlamına gelir. Çünkü henüz yeni yeni İslamiyet'i kabul etmiş bulunan Kays, milletinin kılavuzluğu için bir gemi dümeni gibiydi. Dolayısıyla kendisine *Patan* unvanı ihsan edildi.

Gaur'da yaşayan Afganların hangi çağlarda ilerleyip bugünkü vatanları olan Kandahar'a gelerek yerleştikleri bilinmiyor. Belki de İslamiyet'in ilk yüzyılında bu olay meydana geldi. Afganların dediklerine göre Kays, Halid bin Velid'in kızı ile evlendi. Ondan *Saraban*, *Patan* ve *Gürgeşt* adında üç oğlan dünyaya geldi. Sonra Saraban'ın da *Saçar Yun* ve *Kerş Yun* adında iki oğlu oldu. İşte bunların soyundan olanlara Afgan yani İsrailoğulları denir. Küçük Asya halkıyla batının Müslüman tarihçileri Afganlara Süleymaniler derler.[52] E. Balfour'un yazdığı *The Encylopaedia of India, Eastern and Southern Asia* adlı eserin 3. Cildinde[53] şöyle yazılıdır: "Yahudi millet Asya'nın ortasında, güney ve doğusunda yayılmışlardır. İlk çağlarda bunlar Çin'de yaşıyorlardı. Tapınakları ise *Şu* ilinin başkenti olan *Yih-Çu*'da idi. İsrailoğullarının kaybolan oymağını aramak için uzun süre dolaşıp gezinen Dr. Wolt'e göre Afganlar Yakup neslinden olup *Yahuda* ve *Bünyamin* kabilelerindendir. Başka bir rivayete göre Yahudiler sürgün olarak Tataristan'a gönderilmişlerdi. Buhara, Merv, Hıva ve etrafındaki böl-

[52] Bkz. İlave no:12 (Çevirmen)
[53] Aslında "1.cildin 3.baskısında" olmalı. (çevirmen)

gelerde kalabalık olarak yaşarlardı. Tataristan kralı Prestler Fohn, Kustuntina kralı Elkesis Comnines'e bir mektup gönderir. Mektubunda Tataristan'dan söz ederek, "bu nehrin (Amun'un) ötesinde İsrailoğullarının on oymağı bulunmaktadır. Gerçi bunlar kendi padişahlarının emri altında olduklarını iddia ederler. Ama aslında onlar bizim tebaamız ve kölelerimizdir," der. Dr. Moore'nin araştırmalarına göre Tatarlardan olan Çozan milleti aslında yahudi kökenlidirler. Onlarda bugün dahi eski Yahudi dininden kalma izler vardır. Nitekim onlar sünnet olurlar. Afgan rivayetlerine göre onlar İsrailoğullarının kaybolan on aşiretindendirler. Kral *Buht Nasar*, *Jerusalem*'i yakıp yıktıktan sonra bu İsrailoğullarını yakalayıp *Bamiyan*'a yakın olan *Gaur* ülkesine getirerek yerleştirdi. Onlar, Halid bin Velid'in gelmesinden öncesine kadar Yahudi dinine bağlıydılar.

Afganlar simaları ve dış görünüşleri bakımından tıpkı yahudiler gibi görünürler. Bunlarda da yahudilerde olduğu gibi, küçük kardeş, ölen ağabeysinin dul karısıyla evlenir. *Ferrier* adında Fransız bir turist Herat bölgesinden geçerken, "buralarda çok İsrailoğulları bulunur. Yahudi diniyle ilgili vecibelerini yerine getirmekte serbesttirler.[54] Miladi onikinci yüzyılda (İspanya'nın) Toledo şehrinde ikamet eden Rabbi bin Yemin adlı bir zat, (İsrailoğullarının) kaybolan kabilelerini aramak için evden yola çıktı. Açıklamalarına göre bu Yahudiler, Çin, İran ve Tibet'te yaşamaktadırlar. Josephus ise miladi 93 yılında yahudilerin eski tarihini yazmıştır. Yazdığı 11. Kitapta Azra Peygamberle birlikte hapisten kurtulup geri giden yahudilerden söz ederek, "Fırat nehrinin öbür kıyısında on aşiret hâlâ yaşamaktadır. Onların sayıları sayılamayacak kadar çoktur.[55] (Fırat nehrinin öbür tarafı, İran ve onun doğusunda bulunan bölgeler demektir. Yazar)

Beşinci miladi yüzyılda yaşamış st. Jerome, *Husi* peygamberden bahsederken adı geçen konunun ispatı için dipnotta, "o günden beri (İsrailoğullarının) on aşireti *Parthiya* şahı, yani Faris

[54] Bkz. İlave No: 13,14,15
[55] Bkz. İlave no:16

şahı altındadır. Hâlâ hapisten kurtulamamışlardır," der. Yine bu kitabın birinci cildinde, "Count Juan Steram, yazdığı kitabın 233-234 sayfasında şöyle diyor: "Afganlar, *Buht Nasar*'ın *Jerusalem* heykelini darmadağın ettikten sonra yahudileri *Bamyan* bölgesine doğru sürgüne doğru gönderdiğini kabul ederler. (*Bamyan* bölgesi, Afganistan'da *Gaur*'un bitişiğinde bulunur. Yazar) G.T. Vigne tarafından kaleme alınıp 1840 yılında yayımlanan "*A Narrative of a visit to Ghazni, Kabul and Afganistan* adlı eserin 166. sayfasında "*Kitab Mecmaul-Ensab*'dan Molla Hudâdâd şöyle okudu; "Yakub'un büyük oğlu Yahuda idi. Onun oğlu Usrak'tı. Usrak'ın oğlu Aknur, Aknur'un oğlu Maalib, Maalib'in oğlu Ferlai, Ferlai'nin oğlu Kays, Kays'ın oğlu Talut, Talut'un oğlu Ermiya, Ermiya'nın oğlu Afgan idi. İşte Afgan milleti bunun soyundandır. Afgan adı da bunun adıyla ün saldı. Afgan ile *Buhtnasar* çağdaştılar. Kendisine İsrailoğullarından denilirdi. Onun kırk oğlu vardı. Tam 2000 yıl sonra onun 34. Kuşağından Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)'in zamanına erişen Kays doğdu. Ondan 64 nesil meydana geldi.[56] Afgan'ın Selm adlı en büyük oğlu vatanı olan Şam'dan göç edip Herat'a yakın olan Gaur Meşküh'e gelip yerleşti. İşte bunun nesli Afganistan'da yayıldı," diye yazar.[57]

James Bryce, F.G.S. tarafından kaleme alınıp 1856 yılında Londra'da yayımlanan *Encyclopaedia of Geography* adlı eserde, "Afgan halkı, kendi soy silsilesini İsrailî padişah Saul'a ulaştırırlar ve kendilerine de İsrailoğulları derler," diye yazılıdır. Alexander Burns'a göre Afganlar kendilerinin yahudi asıllı olduklarını rivayet ederler. Babil şahı onları esir edip Kâbil'in kuzey batısında bulunan Gaur bölgesine getirerek yerleştirmişti. Buradaki halk miladi 622 yılına kadar hep Yahudi dini üzerinde kaldılar. Fakat daha sonra Halid bin Abdullah (yanlışlıkla Velid yerine Abdullah yazılmıştır- Yazar) Bu milletin ileri gelenlerinden birinin kızıyla evlenmiş ve aynı yılda onlara İslamiyet'i kabul ettirmiştir.

[56] Aslında 66 nesil meydana geldi. (Çevirmen)
[57] Bkz. İlave no:17

Col.G.B. Mallesons tarafından yazılıp 1878 yılında Londra'da basılan *History of Afghanistan* adlı eserin 39. sayfasında, "Abdullah Khan Herati, Fransız seyyah Friar ile (bilge bir müsteşrik olan) Sir William, "Afgan milletinin İsrailoğulları kökenli olup kaybolan on oymağın evladı oldukları hakkında görüş birliği içindedirler," diye yazılıdır.[58] Yine Fransız J.P.Ferrier tarafından kaleme alınıp Capt. W.M.Jasse tarafından tercüme edilen ve 1858 yılında Londra'da yayımlanan *History of Afghans* adlı eserin birinci sayfasında, "Doğu tarihçilerinin çoğunun görüşlerine göre Afgan milleti, İsrailoğullarından on oymağın evladıdır. Afganların kendi görüşleri de hep aynıdır," diye yazılıdır. Yine aynı yazar bu kitabın dördüncü sayfasında, "Afganlar bu görüşü ispatlamak için şu kanıtı ileri sürerler: "Nadir Şah, Hindistan'ı ele geçirmek için Peşâver'e varınca Yusuf Zeyi kabilesinin ileri gelenleri onun huzuruna İbrani dilinde yazılı bir Kitab-ı Mukaddes ile onların sülalesinde eski dinlerinin çeşitli geleneklerini yerine getirmek üzere ötede beride muhafaza edilegelen birçok eşyayı sundular. Nadir Şah'ın ordugahında Yahudiler de vardı. Onlara bu eşya gösterildiği zaman onlar hemen tanıdılar," diye yazar. Yine aynı tarihçi bu kitabın dördüncü sayfasından sonra şöyle yazar: "Bana göre Abdullah Han Herati'nin görüşü pek güvenilir bir fikirdir. Onu şöyle özetleyebiliriz: Melik Talut'un (Saul'un) iki oğlu vardı. Birinin adı Afgan, ötekinin Câlut idi. Afgan ise, bu milletin ilk atasıydı. Davut ile Süleyman'ın hükümetinden sonra İsrailoğullarında iç savaş başladı ve bunlar çeşitli fırkalara bölündüler. Nebukadnezar saldırıp yetmiş bin yahudiyi kılıçtan geçirdi. Şehri yakıp yıktı. Geride kalan yahudileri esir edip Babil'e götürdü. Bu korkunç felaketten sonra Afgan'ın evladı korkuya kapılarak Cudiya'dan Arap ülkesine kaçtı ve uzun müddet buralarda yaşadı. Fakat burada su ve toprak kıtlığı yüzünden insan ile hayvan hep sıkıntı çekerdi. Bundan ötürü onlar Hindistan'a göç etmeyi düşündüler. Abdali'lerden bir grup Arap ülkesinde kaldı. (Hazreti) Ebubekir'in halifeliği döneminde liderlerinden biri, onların Halid bin Velid ile akrabalık ilişkisini kurdurdu. İran, Arapların ege-

---

[58] Bkz. İlave No:19

menliği altına girdiği zaman bu millet, Arap ülkesinden çıkıp İran'ın Faris ve Kirman gibi bölgelerine gidip yerleştiler. Cengiz Han'ın saldırısına kadar hep buralarda kaldılar. Daha sonra onun korkunç zulümlerine dayanamayıp Abdali fırkanın halkı Mekran, Sind ve Multan yoluyla Hindistan'a ulaştılar. Fakat burada da rahat yüzü göremediler. Nihayet onlar Süleyman dağına yerleştiler. Geride kalan Abdali fırkasının halkı da buraya toplandı. Bunların 24 fırkası vardı. Hepsi de Afgan'ın evladı idi. Bu Afgan'ın üç oğlu vardı. Adları *Serâbend* (Seraban), *Erkeş* (Gergeşt) ve *Kerlen* (Batan) idi. Bunların her birinin sekizer oğlu oldu. Daha sonra bunların adıyla 24 aşiret meydana geldi. İşte adlarıyla aşiret adları aşağıdadır:

Serabend'in Oğulları		**Aşiret adları**
Abdal	→	Abdali
Yusuf		Yusuf Zeyi
Babur		Baburi
Vezir		Veziri
Lohan		Lohani
Barç		Barçı
Hugıyan		Hugıyani
Şeran		Şerani

Gergeşt'in (Erkeş) Oğulları		**Aşiret Adları**
Hılc	→	hılci/Hılzeyi
Kaker		Kakeri
Camurın		Camurıni
Saturıyan		Saturıyani
Pin		Pini
Kes		Kesi
Tekan		Tekani
Nasar		Nasari

Kerlen'in Oğulları		**Aşiret Adları**
Hatak	→	Hataki
Sür		Süri
Afrid		Afridi
Tur		Turi
Zaz		Zazi
Bab		Babi
Bengeneş		Bengeneşi
Landıpur		Landıpuri

Adı geçen yazı burada son bulur.[59]

Hoca Nimetullah tarafından kaleme alınıp Cihangir Şah döneminde 1018 Hicri yılında yazılan ve daha sonra (Kharqui Üni-

[59] Bkz. İlave no:20

versitesi) Profesörü Bernhard Doran tarafından tercüme edilip 1836 yılında Londra'da yayımlanan *Mahzen-i Afgan* adlı eserin aşağıdaki bölümlerinde ayrıntılı olarak şu bilgilere yer verilmiştir.[60]

Eserin birinci bölümünde "Yakub İsraili'nin tarihi bu milletin (Afgan milletinin) soyağacı bununla başlar. Kitabın ikinci bölümünde, "Şah Talut'un tarihi" anlatılmıştır. Bu bölümde Afganların soyağacının Talut'a ulaştığı anlatılmıştır. Adı geçen eserin 22 ve 23. sayfasında, "Talut'un iki oğlu vardı. Berhiya ile Ermiya. Berhiya'nın oğlu Asıf, Ermiya'nın oğlu Afgan idi," diye yazılıdır. Yine adı geçen eserin 24. sayfasında, "Afgan'ın 24 oğlu vardı.[61] Afgan'ın evladı kadar İsrailî kabilede başka hiçbir aşiret yoktu," diye yazılıdır. Yine bu eserin 65. sayfasında[62], "Nebukadnezar, Şam ülkesinin hepsini ele geçirdikten sonra İsrailoğullarının bütün boylarını sürgüne göndererek Gaur, Gazni, Kâbil, Kandahar ve Firuz Dağı'nın dağlık bölgelerine getirerek yerleştirdi. Buralarda özellikle Asıf ve Afgan'ın nesli çoğalıp dal budak saldı," diye anlatılır. Adı geçen eserin üçüncü bölümünde ise, Nebukadnezar, İsrailoğullarını Suriye'den kovduğu zaman Asıf ve Afgan'ın neslinden bazı oymaklar Arap ülkesine gidip yerleşti. Araplar onları, İsrailoğulları ve Afganoğulları diye adlandırdı," diyerek anlatılır. Yine aynı kitabın 37. ve 38. sayfasında *Mecmau'l-Ensab*'ın yazarıyla *Tarih-i Güzide*'nin müellifi Müstevfi'nin verdiği bilgilere dayanarak, "Yüce Peygamber Efendimizin daha sağlığı zamanında Halid bin Velid, Nebukadnezar olayından sonra Gaur'da kalıp yerleşen Afganlara İslamiyet mesajını göndermişti. Bazı Afgan liderleri, Kays'ın başkanlığında Yüce Peygamber Efendimizin (s.a.v.), huzuruna vardılar. Bu Kays, Talut'un 37. kuşağındandır. Bizzat Yüce Peygamber Efendimiz (s.a.v.), Kays'a Abdurreşid

---

[60] Bu kitap, Tahrir-i Tabri, Mecmau'l-Ensab, Güzide Cihânküşai, Matlau'l-Envâr ve Maden-i Ekber gibi nice güvenilir tarih eserleri özetlenerek yazılmıştır. (Elinizdeki bu kitabın önsözüne bakınız-Yazar)

[61] Bkz. İlave no:21 Bu yazıya göre 40 oğlu vardı (çevirmen)

[62] Bkz. İlave no:21 (65. sayfasında değil, 25. sayfasında adı geçen yazı bulunur.) (çevirmen)

ismini vermişti. (Burada Abdurreşid Kays'ın soyağacı Talut-Saul'a kadar verilmiştir) Bir de Yüce Peygamber Efendimiz (s.a.v) adı geçen reislere *Patan* ismini vermişti. Bu da "geminin dümeni" anlamına gelir. Bir müddet sonra bu reisler ülkelerine geri gidip İslamiyet'i telkin etmeye koyuldular," diye ayrıntılı olarak anlatılmıştır.

Yine adı geçen *Mahzen-i Afgani* adlı eserin 63. sayfasında, "*Beni Afgana* veyahut *Beni Afgan* gibi isimler hakkında Feridüddin Ahmed, kendi yazdığı *Risale-i Ensab-ı Afganiye* adlı eserde, "Mecusi olan Nebukadnezar Suriye'nin çeşitli bölgelerini ele geçirdiği zaman Jerusalem'i yerle bir etti. İsrailoğullarını tutsak ve köle ederek sürgüne gönderdi. Bu milletin birçok boyları Musevî şeriatına tâbi idiler. Bunların hepsini yanına alarak onlara, atalarının dinini bırakıp, Tanrı yerine kendisine tapmalarını emretti. Fakat onlar bunu inkâr ettiler. Bunun üzerine Nebukadnezar içlerinden en akıllı ve en zeki olan iki bin kişiyi öldürdü. Geride kalanlara kendisinin istila ettiği bölgelerle Suriye'den dışarı çıkmalarını emretti. Bunlardan bir bölümü bir liderin başkanlığı altında Nebukadnezar'ın istila ettiği bölgelerden çıkıp Gaur'un dağlık bölgesine vardılar. İşte nesilleri buralarda kalarak yerleşti. Gün geçtikçe sayıları çoğaldıkça çoğaldı. Halk onları İsrailoğulları, Asıfoğulları ve Afganoğulları diye adlandırdı," diye ayrıntılı olarak anlatılır.

Yine adı geçen yazar kitabın 64. sayfasında, "nice güvenilir eserlerde, sözgelimi, Tarih-i Afgani ile Tarih-i gauri'de Afganların çoğu İsrailoğullarındandır. Bir bölümü ise Kıptî'dir" diye iddia edilir." Ebül-Fazl'a göre bazı Afganlar kendilerinin Mısır kökenli olduklarını zannederler. Onlar, "İsrailoğulları Jerusalem'den Mısır'a geri gittikleri zaman bu topluluk (Afganlar) ise, Hindistan'a göç ettiler," diye gerekçe gösterirler. Yine adı geçen eserin 64. Sayfasında Feridüddin Ahmed *Afgan* adı hakkında, "Bazıları *Afgan* kelimesiyle ilgili olarak şöyle derler: (Suriye'den) sürüldükten sonra onlar sevgili vatanlarını hatırlayıp â*h-ü figân* ederlerdi (ağlayıp sızlarlardı). Bundan dolayı adları da *Afgan* oldu," diye

yazar.[63] Sir John Malcolm da bu hususta aynı görüştedir. (Bakınız History of Persia c:1, s:101)

Yine adı geçen kitabın 63. sayfasında, Mehâbet Han, “Onlar Hz. Süleyman’ın arkasından giden ve akrabası olan kimselerdir. Bundan dolayı araplar onlara *Süleymani* derler,” der.

Yine aynı eserin 65. sayfasında, “Hemen hemen bütün doğu tarihçilerinin incelemelerine göre Afgan milleti, kendilerinin yahudi asıllı olduklarına inanırlar. Çağımızdaki bazı tarihçiler de aynı görüşü benimsemişlerdir. Veyahut bu görüşü doğru buldular….. Afganların yahudi ad takmaları da hiç şüphesiz onların müslüman olmalarından ileri gelir. (çevirmen) Bernhard Doran’ın bu düşüncesi hiç delilsizdir. Nitekim Pencab’ın Kuzey batı bölgesinde Hint asıllı nice milletler vardır. Fakat adları yahudi adları gibi değildir. Anlaşılıyor ki, bir millet müslüman olduktan sonra artık yahudi isimler kendilerinde geçmez.) Afganların simaları şaşılacak şekilde yahudilerinkine benzer. Afganların yahudi asıllı oldukları iddiasına hiç aldırış etmeyen araştırmacılar bile bu görüşü paylaştılar. Ama onların yahudi asıllı olduklarını ortaya koyan ispat da yine budur doğrusu. Sir John Malcolm’un bu husustaki sözleri de şöyledir: “Gerçi Afganların (Yahudilerin), yüce soyundan oldukları iddiası pek şüphelidir. Fakat yüzleriyle simaları, örf ve adetleri bakımından bunların (Afganların) İranlılardan, Tatarlar ve Hindulardan pek farklı bir millet oldukları ortadadır.”

Yukarıdaki görüşü güvenli kılan faktörler de bunlardır. Fakat bunlara karşı daha başka nice sağlam olaylar da vardır. Oysa bunları doğrulayan hiçbir ispat da yoktur. Bir milletin şekil ve simasıyla başka bir millete benzemesi herhangi bir netice meydana getirebiliyorsa, o zaman Keşmir halkının da yüz ifadesi ve simaları itibariyle yahudilere benzemesi onların yahudi asıllı olduklarını ortaya koyar. Bu gerçeğe sadece Bernier değil, Forster de, belki öteki araştırmacılar da temas etmişlerdir. Gerçi Forster,

[63] Afgan sözcüğü, Farsça Ah-ü Figan kelimelerinin birleşiminden meydana geldi. (çevirmen)

Bernier'in görüşünü kabul etmiyor. Ama yine de bir zamanlar Keşmirliler arasında bulunduğu zaman kendisinin, yahudi bir millet arasında bulunduğunu hissettiğini de itiraf eder.[64]

A.K.Johnston tarafından hazırlanan Dictionary of Geography adlı eserin 250. sayfasında, Keşmir kelimesi hakkında, "buranın halkı uzun boylu, iriyarı, erkek simalı, kadınları ise boyu posu yerinde, güzel yüzlü, sivri ve ince burunludurlar, simaları ise tamamen yahudilere benzer," diye yazılıdır.[65]

Civil & Military Gazette adlı gazetenin 23 Kasım 1897 tarihindeki sayısının dördüncü sayfasında *Sevati* ve *Aferidi* (milletleri) başlığı altında, "pek değerli ve ilginç bir konu geçenlerde British Association tarafından düzenlenip antropoloji araştırmaları bölümünün bir toplantısında sunulmuştur. Bu konu adı geçen antropoloji araştırmaları komitesinin kış sezonu toplantısında da sunulacaktır. Biz bu konunun tümünü aşağıdaki satırlarda yazıyoruz.

"Hindistan'ın batı sınırında yaşayan *Patan* veya *Paktan* halkının ahvali eski tarih kitaplarında mevcuttur. Bunların birçok topluluklarından, Herodotus ile Büyük İskender'in tarih yazarları söz etmişlerdir. Orta çağda, bu dağın ıssız ve hiç el değmemiş çevresinin adı *Roh* idi. Bölge halkının adı da *Rohile* idi. Hiç şüphesiz *Rohile* ve *Patanlar* daha Afgan milletinin adı sanı yokken buralarda yaşıyorlardı. Şimdi ise bütün Afganlar *Patan*lardan sayılırlar. Çünkü onlar *Patan* dili yani Peştu'yu konuşurlar. Fakat onlarla olan herhangi bir ilişki veya akrabalıktan söz etmezler. Onlar İsrailoğullarından olduklarını iddia ederler. Başka bir ifadeyle, onlar Nebukadnezar'ın esir edip Babil'e birlikte götürdüğü aşiretlerin evladından olduklarını ileri sürerler. Fakat şimdi ise hepsi *Peştu* dilini konuşurlar. Hepsi de adı *Paktanvali* olan bu ülkenin anayasasına boyun eğerler. Bu anayasanın birçok maddeleri eski musevî şeriatına şaşılacak şekilde benzer. Bazı kuralları ise, *Racput* milletinin eski örf ve adetlerine de benzer…..

[64] Bkz. İlave No:21 (Çevirmen)
[65] Bkz. İlave No:22 (Çevirmen)

İsrailoğullarının izlerine dikkat edecek olursak Patan halkının iki kısma ayrıldığını göreceğiz. Birincisi, Hint asıllı olan topluluklar. Sözgelimi, *Veziri*, *Aferidi* ve *Orakzeyi* vs. İkincisi, *Sami* olduklarını iddia eden Afganlar da vardır. Bunların çoğu *Serhat* bölgesinde yaşarlar. Henüz yazıya geçirilmemiş *Paktanvali* adlı anayasa belki de bütün aşiretlerin işbirliğiyle hazırlanmış olabilir. Bunda biz, Musevî ahkâmıyla *Râcputî* örf ve adetlerin birbiriyle karışmış olduğunu görürüz. Daha sonra İslamî gelenekler bunu biraz tadil etmiştir. Kendilerine *Dürranî* diyen Afganlar da vardır. *Dürranî* devletinin kurulduğundan beri, yani 150 yıldan beri onlar kendilerine *Dürranî* ismini takagelmişlerdir. Onlar, İsrailoğullarının çeşitli boylarının evladı olduklarını söylerler. Soyları Keş’ten (Kays) başlar. Hz. Muhammed (s.a.v.)’in kendisine *Batan* adını verdiği adam da budur. *Batan*, Süryani dilinde dümen anlamına gelir. Çünkü bu adam, halkı İslam dalgalarında (gemi gibi) idare edecekti. Eğer biz, Afgan milleti ile İsrailoğulları arasında eskiden beri hiçbir bağın bulunmadığına inanırsak, o zaman bunlarda yaygın olan İsrailî adların gerekçesini açıklamak bizim için zor olacaktır doğrusu. Hele bazı dini ayin ve törenleri, örneğin Fısıh bayramının neden yaygın olduğunu açıklamak bizim için zor olacaktır. Afgan milletinin bir kolu olan Yusuf-Zeyi aşireti, Fısıh bayramının gerçeğini bilerek onu kutlamazsa da en azından onların kutladıkları bayram, Fısıh bayramının en güzel ve tuhaf bir taklididir. Yine bunun gibi,(Afgan milletiyle) İsrailoğulları arasında bir bağın bulunduğuna inanmadığımız takdirde, yüksek tahsilli Afganların bu gibi rivayet üstünde bu kadar durmaları, bu kadar üstelemeleri ve ısrar etmelerinin sebebini de açıklayamayız. Anlaşılıyor ki, bu rivayetin dayandığı doğruluğunun gerçek temeli mutlaka vardır. Bellew’ye göre Afganlarla İsrailoğulları arasındaki ilişkinin doğru olması mümkündür. Yine onun açıkladığına göre kendilerinin Kays soyundan geldiklerini ileri süren Afganların üç büyük kolu vardır. En azından onlardan biri *Sarabur* adıyla bilinir. Peştu dilinde bu kelime, eski çağlarda *Râcputların* adı olan *Suricbensi*[66] kelimesinin tercümesidir. Bilindiği gibi *Suricbensi* halkı

[66] *Suricbensi*: Güneşin evladı ve zürriyeti demektir. (çevirmen)

Mahabarat savaşı sırasında *Çanderbensi*[67] hanedanı tarafından yenilgiye uğratılmış ve daha sonra onlar Afganistan’a gelerek yerleşmişlerdi. Bundan dolayı belki de Afganlar, İsrailoğullarından olup eski *Râcputlarla* karışmış olabilirler.

Bana göre Afganların aslı ve nesli hakkında ortaya çıkan meselenin en uygun çözümü de budur doğrusu. Her neyse, Afganlar, rivayet ve dirayete dayanarak kendilerinin seçkin bir millet olduğunu, yani İbrahim’in evladından olduğunu sayarlar.

Pek ünlü müelliflerin yazdıkları eserlerden alarak burada yazdığımız yazıların hepsine topluca bakıldığı zaman doğru bir insan, Hindistan’da, çevresi ve sınırları içinde yaşayan Afgan ve Keşmirli milletlerin İsrailoğullarından olduklarına kesin olarak inanır. İnşallah biz bu kitabın ikinci cildinde Hz. İsa (a.s.)’ın Hindistan’a doğru uzun bir yolculuğa çıkmasının esas gayesinin İsrailoğullarına bağlı bütün milletleri hakka doğru çağırma görevini yerine getirmek olduğunu ayrıntılı olarak anlatacağız. Nitekim Hz. İsa İncil’de bu gerçeğe işaret etmiştir bile. Durum böyleyken kendisinin Hindistan’a ve Keşmir’e gelmiş olması şaşılacak bir şey değildir. Aksine görevini yerine getirmeksizin göğe çıkması aslında şaşılacak bir şeydir doğrusu. Kitabın bu kısmına artık burada son veriyoruz.

Allah’ın selamı, doğru yolu izleyenin üzerine olsun!

Yazar
Mirza Gulam Ahmed
Kadiyan-Gurdaspur ili.

---

[67] *Çanderbensi*: Ayın evladı ve zürriyeti demektir. (çevirmen)

İLAVE

Elimizdeki eserde yer alan ya da söz edilen bazı yazıları orjinal eserlerden alıp buraya koyduk. Araştırmalar yapmak istiyenlere pek yararlı olacağını umarım.

(Çevirmen)

No. 1

Lectures on the Origin and Growth of Religion as Illustrated by some Points in the History of Indian Buddhism, by T. W. Rhys Davids, (the Hibbert Lectures, 1881) (Williams & Norgate, London 1881)

Page 147. 'All this is of peculiar interest from the comparative point of view. It is an expression from the Buddhist standpoint, which excludes the theory of a Supreme Deity, of an idea very similar to that which is expressed in Christian writings when Christ is represented as the manifestation of God to men, the Logos, the Word of God made flesh, the Bread of Life. And it is not a mere chance that heterodox followers of the two religions have afterwards used the Buddha and the Logos conceptions as bases of their emanation theories. It is only a fresh instance of the way in which similar ideas in similarly constituted minds come to be modified in very similar ways. The Cakka-vatti Buddha was to the early Buddhists what the Messiah Logos was to the early Christians. In both cases the two ideas overlap one another, run into one another, supplement one another. In both cases, the two combined cover as nearly the same ground as the different foundations of the two teachings will permit. And it is the Cakka-vatti Buddha circle of ideas in the one case, just as the Messiah Logos in the other, that has had the principal influence in determining the opinions of the early disciples as to the person of their Master. The method followed in the early Buddhist and early Christian biographies of their respective Masters was the same, and led to similar results; though the details are in no particular quite identical in the two cases.'

No. 2

Buddhism, in its Connexion with Brahmanism and Hinduism, and in its Contrast with Christianity, by Sir Monier Monier-WiUiams, K.C.I.E., Second Edition, (John Murray, London 1890)

Pages 134-135. 'He said of himself (Maha-vagga 1.6,8),- I am the all-subduer (sabbabhibhu); the all- wise; I have no stains; through myself I possess knowledge; I have no rival (patipuggalo); I am the chief Arhat— the highest teacher; I alone am the absolutely wise (Sambuddha); I am the Conqueror

(Jina); all the fires of desire are quenched (sinbhuto) in me; I have Nirvana (nibbuto).'

Page 135 *(foot- note).* In fact Gautama remained a Bodhi-sattva **until** he was thirty-four or thirty-five, when he attained perfect enlightenment and Buddhahood.'

Page 126. '1. **Kill** not any living thing. 2. Steal not. 3. Commit not **adultery.** 4. **Lie** not. 5. Drink not strong drink.... **6. Eat no** food except at stated times. 7. Use no wreaths, ornaments, **or** perfumes. 8. Use no high or broad bed, but only a mat on the ground. 9. Abstain from dancing, singing, music, and worldly spectacles. 10. Own no gold, or silver of any kind, and accept none. (Maha-vagga 1.56). [This Buddhist Dasa-sila may be contrasted with the Mosaic Decalogue.]'

Pages 45-47. 'The Buddha's early disciples were not poor men; for the sixth to be admitted to the Sangha was a high-born youth named Yasa.....

In sending forth these sixty monks to proclaim his own gospel of deliverance, he addressed them thus:-

I am delivered from all fetters (p.127), human and divine. You too, O monks, are freed from the same fetters. Go forth and wander everywhere, out of compassion for the world and for the welfare of gods and men. Go forth, one by one, in different directions. Preach the doctrine (Dharmam), salutary (kalyana) in its beginning, middle, and end, in its spirit (artha) and in its letter (vyanjana). Proclaim a life of perfect restraint, chastity, and celibacy (brahmacariyam). I will go also to preach this doctrine' (Maha-vagga I. II. I).

When his monk-missionaries had departed, Gautama himself followed, though not till Mara (p. 41) had again tempted him.

Quitting Benares he journeyed back to Uruvelâ, near Gaya. There he first converted thirty rich young men and then one thousand orthodox Brahmans, led by Kâsyapa and his two brothers, who maintained a sacred fire ('Brahmanism,' p. 364). The fire-chamber was haunted by a fiery snake-demon; so Buddha asked to accupy the room for a night, fought the serpent and confined him in his own alms-bowl. Next he worked other miracles (said to have been 3500 in number)....

To them on a hill Gayàsîsa (Brahma-yoni), near Gayâ, he preached his 'burning' fire-sermon (Mahà-v° I. 21): 'Everything, O monks, is burning (àdittam=àdïptam). The eye is burning; visible things are burning. The sensation produced by contact with visible things is burning—burning with fire of lust (desire), enmity and delusion (ràgagginà dosagginà mohagginâ), with birth, decay (jarayâ), death, grief, lamentation, pain, dejection (domanassehi), and despair (upàyàsehi). The ear is burning; sounds are burning; the noée is burning, odours are burning; the tongue is burning, tastes are burning; the body

is burning, objects of sense are burning. The mind is burning; thoughts are burning. All are burning with the fire of passions and lusts. Observing this, O monks, a wise and noble disciple becomes weary of (or disgusted with) the eye, weary of visible things, weary of the ear, weary of sounds, weary of odours, weary of tastes, weary of the body, weary of the mind. Becoming weary, he frees himself from passions and lusts. When free, he realizes that his object is accomplished, that he has lived a life of restraint and chastity (brahmacariyam), that re-birth is ended.'

It is said that this fire-sermon —which is a key to the meaning of Nirvana —was suggested by the sight of a conflagration. It was Gautama's custom to impress ideas on his hearers by pointing to visible objects. He compares all life to a flame; and the gist of the discourse is the duty of extinguishing the fire of lusts, and with it the fire of all existence, and importance of monkhood and celibacy for the attainment of this end.

Contrast in Christ's Sermon on the Mount the words addressed to the multitude (not to monks), 'Blessed are the pure in heart, for they shall see God.'

The Buddha and his followers next proceeded to Râjagriha.'

No. 3

Buddhism: being a Sketch of the Life and Teachings of Gautama, the Buddha, by T. W. Rhys Davids, M.A. Ph.D. (Society for Promoting Christian Knowledge, London 1882)

Page 183. 'His mother was the best and the purest of the daughters of men.'

In the footnote of page 183, Davids quotes St. Jerome:

'St. Jerome says (contra Jovian, bk. I): 'It is handed down as a tradition among the Gymnosophists of India, that Buddha, the founder of their system, was brought forth by a virgin from her side.'

No. 4

The life of the Buddha and the Early History of his Order, derived from Tibetan Works in the Bkah-Hgyur and Bstan-Hgyur, translated by W. Woodville Rockhill (Trubner & Co. London 1884)

Page 32. 'The rumour had reached Kapilavastu that the prince had died under the excess of his penances, and all the court was plunged in despair, and his wives fell fainting to the ground; but a little after came the news that he had attained enlightenment, and great was the rejoicing everywhere.'

Page 141. 'As soon as the Blessed One expired the mighty earth was shaken, thunderbolts did fall, and the gods in the sky did shriek with (or like) sound of drum (f.635[a]). At that time the venerable Mahaka^yapa was stopping

in the Kalantakanivasa Bamboo grove at Rajagriha; and when the earth quaked he sought what might be the reason, and he saw that the Blessed One had utterly passed away...'

No. 5

Buddha: His Life, His Doctrine, His Order by Dr. Hermann Oldenberg, Translated from the German by William Hoey, M.A., D.Lit. (Williams & Norgate, London 1882)

Page 142 *(foot-note):* 'On the occasion of a prophecy of Buddha's regarding Metteyya, the next Buddha, who will in the far future appear upon the earth, it is said: "He will be the leader of a band of disciples, numbering hundreds of thousands, as I am now the leader of bands of disciples, numbering hundreds." — *Cakkavattisuttanta.'*

Page 419. 'Regarding the wife and child of Buddha the chief passage is "Mahavagga," i, 54; Rahula is frequently mentioned in **the** Sutta texts as Buddha's son, without any prominent *role* being **ascribed to him** among the circles of disciples by the ancient **tradition.'**

Page 103. 'He *(Buddha)* says: "Rahula is born to me, a fetter has **been** forged for me."

Page 103 *(foot-note).* 'In the name Rahula there seems to be an allusion to Rahu, the sun and moon subduing (darkening) demon.'

No. 6

Tibet, Tartary and Mongolia; their Social and Political Condition, and the Religion of Boodh, as there Existing, by Henry T. Prinsep Esq. Second Edition (Wm. H. Allen 86 Co. London 1852)

Pages 12-14. "The earliest travels into Tibet Proper which have been transmitted to us, are those of the Jesuit fathers, Grueber and Dorville, who returned from China by that route in A.D. 1661, just four hundred years after Marco Polo's journey westward. They were the first Christians of Europe who are known to have penetrated into the populous parts of Tibet; for Marco Polo's journey was, as we have stated, to the north-west, by the sources of the Oxus. Father Grueber was much struck with the extraordinary similitude he found, as well in the doctrine, as in the rituals, of the Boodhists of Lassa to those of his own Romish faith. He noticed first, that the dress of Lamas corresponded with that handed down to us in ancient paintings, as the dress of the Apostles. 2nd. That the discipline of the monasteries, and of the different orders of Lamas or priests, bore the same resemblance to that of the Romish church. 3rd. That the notion of an incarnation was common to both, so also the belief in paradise and purgatory. 4th. He remarked that they made suffrages, alms, prayers, and sacrifices for the dead, like the Roman Catholics. 5th. That they had convents,

filled with monks and friars, to the number of 30,000, near Lassa, who all made the three vows of poverty, obedience, and chastity, like Roman monks, besides other vows. And 6th, that they had confessors, licensed by the superior Lamas, or bishops; and so empowered to receive confessions, and to impose penances, and give absolution. Besides all this, there was found the practice of using holy water, of singing service in alternation, of praying for the dead, and a perfect similarity in the costumes of the great and superior Lamas to those of the different orders of the Romish hierarchy. These early missionaries, further, were led to conclude, from what they saw and heard, that the ancient books of the Lamas contained traces of the Christian religion, which must, they thought, have been preached in Tibet in the time of the Apostles.'

Then concerning the advent of a Saviour, the author H. T. Prinsep writes in the same book (Tibet, Tartary and Mongolia) on page 171:

'The general expectation of the birth of a great prophet, Redeemer, or Saviour, which is alluded to even by Tacitus, as prevailing at the period when the founder of the Christian religion appeared, was, there can be no doubt, of Boodhistic origin, and not at all confined to Jews, or based only on the prophecies of their Scripture.'

As afoot-note on page 171 the author further wrote: 'The advent of another Boodh a thousand years after Gotama, or Sakhya Muni, is distinctly prophesied in the Pitakattayan and Attha-katha. Gotama declares himself to be the twenty-fifth Boodh, and says, "Bagawa Metteyo is yet to come." The name Metteyo bears an extraordinary resemblance to Messiah.'

No. 7

A Record of **The Buddhist Religion as Practised in India and the Malay Archipelago (A.D. 671-695) by** I**-Tsing, Translated by J. Takakusu, B.A., Ph.D. (Oxford, Clarendon Press 1896)**

pages 223-224: 'It is indeed curious to find the name of MESSIAH in a Buddhist work, though the name comes in quite accidentally. The book is called 'The New Catalogue of the Buddhist Books compiled in the Cheng Yuan Period' (A.D. 785-804), in the new Japanese edition of the Chinese Buddhist Books (Bodleian Library, Jap. 65 DD, jfefc 73; this book is not in Nanjio's Catalogue)....

Moreover, the Sangharama of the Sakya and the monastery of Ta-ch'in (Syria) differ much in their customs, and their religious practices are entirely opposed to each other. King-ching (Adam) ought to hand down the teaching of MESSIAH (Mi-shi-ho), and the Sakyapurriya-Sramanas should propagate the Sutras of the Buddha.'

No. 8

The Nineteenth Century: a Monthly Review, edited by James Knowles, Vol. XXXVI, July-December 1894 (Sampson Low, Marston & Co. London 1894)

Page 517. 'But M. Notovitch, though he did not bring the manuscripts home, at all events saw them, and not pretending to a knowledge of Tibetan, had the Tibetan text translated by an interpreter, and has published seventy pages of it in French in his *Vie inconnue de Jésus-Christ.* He was evidently prepared for the discovery of a Life of Christ among the Buddhists. Similarities between Christianity and Buddhism have frequently been pointed out of late, and the idea that Christ was influenced by Buddhist doctrines has more than once been put forward by popular writers. The difficulty has hitherto been to discover any real historical channel through which Buddhism could have reached Palestine at the time of Christ. M. Notovitch thinks that the manuscript which he found at Himis explains the matter in the simplest way. There is no doubt, as he says, a gap in the life of Christ, say from his fifteenth to his twenty-ninth year. During that very time the new Life found in Tibet asserts that Christ was in India, that he studied Sanskrit and Pâli, that he read the Vedas and the Buddhist Canon, and then returned through Persia to Palestine to preach the Gospel. If we understand M. Notovitch rightly, this Life of Christ was taken down from the mouths of some Jewish merchants who came to India immediately after the Crucifixion (P. 237). It was written down in Pâli, the sacred language of Southern Buddhism; the scrolls were afterwards brought from India to Nepaul and Makhada *(qusere* Magadha) about 200 A.D. (P. 236), and from Nepaul to Tibet, and are at present carefully preserved at Lassa. Tibetan translations of the Pâli text are found, he says, in various Buddhist monasteries, and, among the rest, at Himis. It is these Tibetan manuscripts which were translated at Himis for M. Notovitch while he was laid up in the monastery with a broken leg, and it is from these manuscripts that he has taken his new Life of Jesus Christ and published it in French, with an account of his travels. This volume, which has already passed through several editions in France, is soon to be translated into English.'

No. 9

The Mystery of the Ages contained in the Secret Doctrine of all Religions. By Marie, Countess of Caithness, Duchesse De Pomar (C. L. H. Wallace, Philanthropic Reform Publisher, Oxford Mansion, W. London 1887)

On Page 145 *the author says about 'Buddhism':* .....It is the Christianity of the East, and, as such, even in better conservation than is Christianity, the Buddhism of the West.'

No. 10

Travels in the Mogul Empire A.D. 1656-1668 by Francois Bernier, Translated, on the basis of Irving Brock's version and annotated by Archibald Constable 1891, Second Edition, revised by Vincent A. Smith, M.A. (Oxford University Press 1916)

Page 430. "There are, however, many signs of *Judaism* to be found in this country. On entering the Kingdom after crossing the *Pire-penjale* mountains, the inhabitants in the frontier villages struck me as resembling *Jews.* Their countenance and manner, and that indescribable peculiarity which enables a traveller to distinguish the inhabitants of different nations, all seemed to belong to that ancient people. You are not to ascribe what I say to mere fancy, the *Jewish* appearance of these villagers having been remarked by our *Jesuit Father,* and by several other *Europeans,* long before I visited *Kachemire.'*

No. 11

A Journey from Bengal to England, through the Northern Part of India, Kashmire, Afghanistan, and Perisa, and into Russia by the Caspian-Sea, by George Forster, vol. II (R. Faulder and Son, London 1808)

Page 23. 'On first seeing these people in their own country, I imagined, from their garb, the cast of countenance, which is long, and of a grave aspect, and the form of their beards, that I had come amongst a nation of Jews.'

No. 12

The Races of Afghanistan, being a Brief Account of the Principal Nations Inhabiting that Country, by Surgeon-Major H. W. Bellew, C.S.I. (Thacker, Spink 85 Co. Calcutta, (1880) MDCCCLXXX)

Pagel5. 'The traditions of this people refer them to Syria as the country of their residence at the time they were carried away into captivity by Bukhtunasar (Nebuchadnezzar), and planted as colonists in different parts of Persia and Media. From these positions they, at some subsequent period, emigrated eastward into the mountainous country of Ghor, where they were called by the neighbouring peoples "Bani Afghan" and "Bani Israil," or children of Afghan, and children of Israel. In corroboration of this we have the testimony of the prophet Esdras to the effect that the ten tribes of Israel, who

were carried into captivity, subsequently escaped and found refuge in the country of Arsareth, which is supposed to be identical with the Hazarah country of the present day, and of which Ghor forms a part. It is also stated in the Tabacati Nasiri—a historical work which contains, among other information, a detailed account of the conquest of this country by Changhiz Khan— that in the time of the native Shansabi dynasty there was a people called Bani Israil living in that country, and that some of them were extensively engaged in trade with the countries around.

This people was settled in the Ghor country, to the east of Herat, at the time that Muhammad announced his mission as the Prophet of God- about 622 A.D. And it was there that Khalid-bin-Walid, a chief of the Curesh tribe of Arabs, came to them with the tidings of the new faith, and an invitation to join the Prophet's standard.'

Page 16.'......the mission of Khalid was not without success, for he returned to the Prophet, accompanied by a deputation of six or seven representative men of the Afghan people and their followers amounting in all to seventy-six persons. The chief or leader of this party was named Kais or Kish.

The traditions of the people go on to the effect that this Kais and his companions fought so well and successfully in the cause of the Prophet, that Muhammad, on dismissing them to their homes, presented them with handsome gifts, complimented them on their bravery, and giving them his blessing foretold a glorious career for their nation, and promised that the title of Malik (or king) should distinguish their chiefs for ever.... At the same time the Prophet, as a mark of special favour and distinction, was pleased to change the Hebrew name of Kais to the Arab one of Abdur Rashid— "the servant of the true guide"— and, exhorting him to strive in the conversion of his people, conferred on him the title of "Pahtan," — a term which the Afghan book-makers explain to be a Syrian word signifying the rudder of a ship, as the new proselyte was henceforth to be the guide of his people in the way they should go-'

Page 17. 'At what period the Afghans of Ghor moved forward and settled in the Kandahar country, which is now their home, is not known. It appears, however, from the writings of the early Muhammadan historians, that in the first century of their era....'

Page 19. 'Kais, they say, married a daughter of that Khalid-bin-Walid who brought his people the first tidings of the Prophet and his doctrine, and by her he had three sons, whom he named respectively, Saraban, Batan, and Ghurghusht.... The Afghans Proper—the Bani Israil, as they call themselves in special distinction to all other divisions of the nation—class themselves as the descendants of Saraban through his two sons, Sharjyun and Khrishyun.'

Page 24. 'By Muhammadans of Asia Minor and the Western countries the Afghan is usually called Sulemani.'

No. 13

The Cyclopaedia of India and of Eastern and Southern Asia, by Surgeon General Edward Balfour, vol. I, Third Edition (Bernard Quaritch, London 1885)

page 31 *(Under the heading 'Afghanistan'):* 'Pukhtun is the national appellation of the Afghans proper; but Afghans and Pathans also designate themselves Ban-i-Israel, and some claim direct descent from Saul, king of Israel. Pukhtun is the individual, and Pukhtana the collective name of the Afghans. This word is described as of Hebrew (Ibrani) origin, though some of them say it has a Syrian (Suriani) source, and signifies delivered, set free. The term Afghan is also said to have the same signification. One tradition is that the mother of Afghan or Afghana, on his being born exclaimed, 'Afghana', I am free/ and gave him this name; another tradition is that in the pangs of labour she exclaimed: 'Afghan, Afghan,' or 'Fighan, Fighan,' words which in the Persian mean woe! grief! alas! Afghan is claimed as the designation only of the descendants of Kais.

The term Pathan is said to be from Pihtan, a titular appellation alleged to have been bestowed by Mahomed on an Afghan called Kais.

Their origin is involved in obscurity. But several writers consider them to be descendants of one of the ten tribes of Israel; and this is an opinion of some Afghans themselves. A few authors consider that this nation is not of Jewish origin, but that those who introduced the Mahomedan religion amongst them were converted Jews.'

Page 34. 'Among the Yusufzai, no man sees his wife till the marriage ceremonies are completed; and with all the Bardurani there is great reserve between the time when the parties are betrothed and the marriage. Some of them live with their future father-in-law, and earn their bread by their services, as Jacob did Rachel, without ever seeing the object of their wishes.....

Among the Afghans, as among the Jews, it is thought incumbent on the brother of the deceased to marry his widow, and it is a mortal affront to the brother for any other person to marry her without his consent.'

No. 14

Narrative of a Mission to Bokhara, in the years 1843-1845, to ascertain the Fate of Colonel Stoddart and Captain Conolly, by the Rev. Joseph Wolff, D.D. LL.D., Vol. 1, second edition, revised (John W. Parker, London {1845} M.DCCC.XLV.)

Page 7. 'From various conversations with Affghauns in Khorassaun and elsewhere, I learnt that some of them are proud of an origin from the children of Israel, but I doubt the truth of that partial tradition.'

Page 13. 'All the Jews of Turkistaun assert that the Turkomauns are the descendants of Togarmah, one of the sons of Gomer, mentioned in Genesis x.3

Pages 14-16. 'The Jews in Bokhara are 10,000 in number. The chief rabbi assured me that Bokhara is the Habor, and Balkh the Halah, of the 2nd Kings, xvii.6; but that in the reign of Ghengis Khan they lost all their written accounts. At Balkh the Mussulman mullahs assured me that it was built by a son of Adam, that its first name had been Hanakh, and afterwards Halah, though later writers called it Balakh, or Balkh. The Jews, both of Balkh and Samarcand, assert that Turkistaun is the land of Nod, and Balkh where Nod "once stood."......The tradition is an old one at Bokhara, that some of the Ten Tribes are in China. I tried the Jews here on various points of Scriptural interpretation, particularly that important one in Isaiah vii.14— **ntttJy** Virgin. They translated it as we Christians do, and they are in total ignorance of the important controversy between Jews and Christians on that point.

I obtained a passport from the King after this most interesting sojourn, and then crossed the Oxus, and arrived after a few days at Balkh; and from that city, where I also communed with the dispersed of Israel, I proceeded to Muzaur....... Some Affghauns claim a descent from Israel. According to them, Affghaun was the nephew of Asaph, the son of Berachia, who built the Temple of Solomon. The descendants of this Affghaun, being Jews, were carried into Babylon by Nebuchadnezzar, from whence they were removed to the mountain of Ghoree, in Affghanistaun, but in the time of Muhammed turned Muhammedans. They exhibit a book, *Majmooa Alansab,* or Collection of Genealogies, written in Persian.'

Page 17. 'Hence I passed to Peshawr. Here I had also the singular book read to me of the origin of the Affghauns, the Poshtoo Book of Khan Jehaun Loote. The account in this book agrees with that given in the MSS., *Teemur Nameh* and *Ketaub Ansabee Muhakkek Toose.* I thought the general physiognomy not Jewish, but I was wonderfully struck with the resemblance that the Youssuf Szeye and the Khaibaree, two of their tribes, bear to the Jews. The Kaffre Seeah Poosh, if Affghauns, vary widely from the rest of their nation. Many travellers have thought them the descendants from Alexander's army, but they do not say so.'

Page 18. I always thought that the Kaffre Seeah Poosh were descendants of Israel; and some of the learned Jews of Samarcand are of my opinion.'

Pages 19-20. 'Captain Riley, I was surprised to find, looked on the Affghauns as of Jewish descent.'

Page 58. I spent six days with the children of Rechab (Beni Arhab)......With them were children of Israel of the tribe of Dan, who reside near Terim in Hatramawt, who expect, in common with the children of Rechab, the speedy arrival of the Messiah in the clouds of heaven.'

Page 131. 'It is very remarkable that the Prophet Ezekiel, in the twenty-seventh chapter, fourteenth verse, gives an exact description of the trade carried on by the Turkomauns with the inhabitants of Bokhara, Khiva, and Khokand. The Prophet says: "They of the house of Togarmah (i.e. the Turkomauns) traded in thy fairs with horses and horsemen, and mules." The Turkomauns to this day, like the Swiss Guards, are mercenaries, and let themselves out for a few tengas a day. It is also remarkable, that I frequently heard the Turkomauns call themselves Toghramah, and the Jews call them Togarmah.

Viewing the hosts of camels coming with merchandise from Cashmeer, Cabul, Khokand, Khetay, and Orenbourg, the passage of Isaiah lx.6, comes forcibly on the mind, where the Prophet says: "The multitude of camels shall cover thee, the dromedaries of Midian and Ephah; all they from Sheba shall come: they shall bring gold and incense." Mentioning gold, I must not forget, that near Samarcand there are gold mines and turquoises.'

Pages 236-237. 'A few words on the Chaldeans in the mountains of Kurdistaun. These Chaldeans, as the late lamented Dr. Grant well observed, are of Jewish origin, though I cannot go so far as to affirm that they are of the Ten Tribes, since they do not know their own genealogy. They are now mostly Christians......They resemble mostly the Protestants of Germany and England, for they have neither images nor monasteries, and their priests are married. The episcopal dignity, however, is hereditary, as well as that of the Patriarch, and at the time the mother of the patriarch becomes pregnant, she abstains from drinking wine and eating meat; and in case that a son is born, he is the patriarch, and if a daughter, she is obliged to observe eternal virginity.'

No. 15

The Lost Tribes and the Saxons of the East and of the West, with new Views of Buddhism, and Translations of Rock-Records in India, by George Moore, M.D. (Longman, Green, Longman, and Roberts, London {1861} MDCCCLXI)

Page 143. 'We are attracted at once to a country of vast importance in the present aspect of the East, and the more mteresting to us, as we there find a people who profess to be the Beni-Israel, or descendants of the Ten Tribes, namely, Afghanistan and the adjacent countries.'

Pages 145-146. "The prominent reasons for thinking that certain classes of the people of Bokhara and Afghanistan are of Israelitish origin are these:— 1st. Their personal resemblance to the Hebrew family. Thus Dr. Wolff, the

Jewish missionary, says: "I was wonderfully struck with the resemblance of the Youssoufszye [tribe of Joseph], and the Khybere, two of their tribes, to the Jews." Moorcroft also says of the Khyberes, "They are tall, and of singularly Jewish cast of features." 2nd. They have been named by themselves Beni-Israel, children of Israel, from time immemorial. 3rd. The names of their tribes are Israelitish, especially that of Joseph, which includes Ephraim.and Manasseh. In the Book of Revelation the tribe of Joseph stands for Ephraim. (Rev. vii. 6,8.) In Numbers xxxvi.5, Moses speaks of Manasseh as "the tribe of the sons of Joseph," so that it is clear that both Manasseh and Ephraim were known by the name of the tribe of Joseph. 4th. The Hebrew names of places and persons in Afghanistan are of far greater frequency than can be accounted for through Mahometan association; and, indeed, these names existed before the Afghans became Mahometans. 5th. All accounts agree that they inhabited the mountains of Ghore from a very remote antiquity. It is certain that the princes of Ghore belonged to the Afghan tribe of Sooree, and that their dynasty was allowed to be of very great antiquity even in the eleventh century. "They seem early to have possessed the mountains of Solimaun or Solomon, comprehending all the southern mountains of Afghanistan." (Elphinstone.) 6th. Afghan is the name given to their nation by others, the name they give their nation is Pushtoon, and Drs. Carey and Marshman assert that the Pushtoon language has more Hebrew roots than any other.'

Pages 147-148. 'The antiquity of the name of the country Cabul, or Cabool, is then established; and it is also shown that some peculiar people known as "The Tribes," and "The Noble Tribes," dwelt there at a very remote period. There is, therefore, good evidence that the present inhabitants of Cabul may be justified in asserting that from the earliest period of history they and their ancestors have occupied Cabul, and that from time immemorial they have been known as "The Tribes." That is to say, Israelitish tribes, such as they now assume themselves to be..... According to Sir W. Jones, the best Persian authorities agree with them in their account of their origin; and resident and competent authorities, such as Sir John Malcolm, and the missionary Mr. Chamberlain, after full investigation, assure us that many of the Afghans are undoubtedly of the seed of Abraham.'

No. 16

The Works of Flavius Josephus; comprising the Antiquities of the Jews; a History of the Jewish Wars,

and Life of Flavius Josephus; Written by Himself. Translated by William Whiston, A.M., Professor of mathematics in the University of Cambridge (Willoughby & Co. London 1840)

Page 223. '...the ten tribes are beyond Euphrates till now, and are an immense multitude, and not to be estimated by numbers.'

No. 17

A personal narrative of a visit to Ghuzni, Kabul, and Afghanistan, and of a Residence at the Court of Dost Mohamed: with Notices of Runjit Sing, Khiva, and the Russian Expedition, by G. T. Vigne Esq. F.G.S. (Whittaker 8s Co. London 1840)

Pages 166-167. 'Moollah Khoda Dad, a person learned in the history of his countrymen, read to me, from the Mujma-ul-Unsab (collection of genealogies), the following short account of their origin. They say, that the eldest of Jacob's sons was Judah, whose eldest son was Osruk, who was the father of Oknur, the father of Moalib, the father of Farlai, the father of Kys, the father of Talut, the father of Ermiah, the father of Afghana, whence the name of Afghans. He was contemporary with Nebuchadnezzar, called himself Bin-i-Israel, and had forty sons, whose names there is no occasion to insert. His thirty-fourth descendant, in a direct line, after a period of two thousand years, was Kys. From Kys, who lived in the time of the prophet Mahomed, there have been sixty-six generations. Sulum, the eldest son of Afghana, who lived at Sham [Damascus], left that place, and came to Ghura Mishkon, a country near Herat; and his descendants gradually extended themselves over the country now called Afghanistan.'

No. 18

A Cyclopaedia of Geography Descriptive and Physical, forming a New General Gazetteer of the World and Dictionary of Pronunciation, by James Bryce, M.A., F.G.S. (Richard Griffin and Co. London and Glasgow 1856)

page 11. "The name Afghan is not used by the people themselves; they call themselves Pooshtoon, and in the plural Pooshtauneh, from which, perhaps, comes the name Putan, or Patan, given to them in India. They trace their origin to Saul, King of Israel, calling themselves, Ben-i-Israel. According to Sir A. Burnes, their tradition is, that they were transplanted by the King of Babylon from the Holy Land to Ghore, lying to the N.W. of Cabool, and lived as Jews till A.D. 682, when they were converted to Mahometanism by an Arab chief, Khaled-ibn-Abdalla, who had married a daughter of an Afghan chief. No historical evidence has ever been adduced in support of this origin, and it is perhaps a mere invention, founded upon the facts mentioned in 2 Kings xviii.ll. However this may be, all travellers agree that the people differ strikingly from the neighbouring nations; and have, among themselves, one common origin. They are said, by some, to resemble Jews very much in form and feature; and

they are divided into several tribes, inhabiting separate territories, and remaining almost unmixed.'

No. 19

History of Afghanistan, from the Earliest Period to the Outbreak of the War of 1878, by Colonel G. B. Malleson, C.S.I. (W.H. Allen & Co. London, 1878)

Page 39. I turn now to the people of Afghanistan, to the tribes who occupy the country, and who command the passes. The subject has been treated at great length by Mountstuart Elphinstone, by Ferrier—who quotes largely from Abdullah Khan, of Herat,—by Bellew, and by many others.

Following Abdullah Khan and other Afghan writers, Ferrier is disposed to believe that the Afghans represent the lost ten tribes, and to claim for them descent from Saul, King of Israel. Amongst other writers concurring in this view may be mentioned the honoured name of Sir William Jones. On the other hand, Professor Dorn, of Kharkov, who examined the subject at length, rejects this theory. Mountstuart Elphinstone classes it in the same category as the theory of the descent of the Romans from the Trojans. The objections to Abdullah Khan's view have been recently expressed, fittingly and forcibly, by Professor Dowson, in a letter to the *Times.* "If," writes that gentleman, "it were worthy of consideration, it is still inconsistent with the notion that the Afghans are descendants of the lost ten tribes. Saul was of the tribe of Benjamin, and that tribe was not one of the lost ten. There remains the question of feature. This, no doubt, has its weight, but cannot prevail against the more important question of language." Professor Dowson then proceeds to show that the Afghan language has no trace of Hebrew in it, and concludes by pronouncing the supposition that in the course of time the whole Afghan race could have changed their language as "too incredible."

No. 20

HISTORY OF THE AFGHANS. By J. P. Ferrier, translated from the original unpublished manuscript by Captain William Jesse (John Murray, London, 1858)

Page 1. the majority of Eastern writers consider them to be the descendants of one of the ten tribes of Israel— and this is the opinion of the Afghans themselves.'

Page 4.'... the Afghans, however, think that they have evidence of their Jewish origin in the following tradition. When Nadir Shah, marching to the conquest of India, arrived at Peshawur, the chiefs of the tribe of Yoosoofzyes presented him with a Bible written in Hebrew, and several articles that had

been used in their ancient worship which they had preserved; these articles were at once recognised by the Jews who followed the camp.'

Page 6. 'Being incompetent to decide which is right, we shall adopt the opinion of Abdullah Khan of Herat as the one most deserving of credit, and we will precede it by giving his view of the manner in which the Afghans were brought to Afghanistan. The following is a translation of his manuscript:

".....Malek Thalut (Saul) king of the Jews had two sons, Afghan and Djalut— the first was the father of the Afghan nation and gave his name to it. After the reigns of David and Solomon, who succeeded Saul, anarchy divided the Jewish tribes, and this continued to the period at which Bouktun Nasr took Jerusalem, massacred 70,000 Jews, and after destroying that city led the surviving inhabitants captives to Babylon. Subsequently to this disaster the Afghan tribe, struck with terror, fled from Judea and settled in Arabia: here they remained some considerable time, but as pasturage and water were scarce, and both man and beast suffered extreme privation, some of the tribe determined to emigrate to Hindostán. The branch of the Abdalees continued to reside in Arabia, and during the caliphat of Aboo Bekr their chiefs allied themselves to a powerful sheikh, by name Khaled ibn Velid, of the tribe of Korech......at the period when the Arabs subjugated Persia the Abdalees left Arabia and settled in this new conquest, establishing themselves in the provinces of Fars and Kerman, and here they remained until Ghengis Khan invaded those districts. The tyrannical proceedings of this conqueror weighed with such terrible effect on the population, that the Abdalees quitted Persia and, passing by the Mekrane, Scinde, and Mooltan, arrived in India; but the results of this new migration were not more fortunate, for they were scarcely settled here when their neighbours made war upon, and forced them to leave the plains and inhabit the rugged mountains of Suleiman, considered as the cradle of the tribe, and called by them Kooh-Khasseh. The whole Afghan nation was brought together by the arrival of the Abdalees in the Suleiman mountains, and then consisted of twenty-four tribes, of which, as it has been already observed, Afghan, the son of Saul, was the father: this prince had three sons, named Tsera-Bend, Argoutch, and Kerlen, and each of them was the father of eight sons, who gave their names to the twenty-four tribes. "The following is the manner in which they are classed:

Sons of Tsera-Bend	Names of the Tribes
Abdal	Abdalees
Yoosoof	Yoosoofzyes
Baboor	Baboorees
Wezir	Wezirees
Lohooan	Lohooanees
Beritch	Beritchees
Khooguian	Khooguianees
Chiran	Chiranees

Sons of Argoutch	Names of the Tribes
Ghildj	Ghildjzyes
Kauker	Kaukerees
Djumourian	Djumourianees
Storian	Storianees
Pen	Penees
Kass	Kassees
Takan	Takanees
Nassar	Nassarees

Sons of Kerlen	Names of the Tribes
Khattak	Khattakees
Soor	Soorees
Afreed	Afreedees
Toor	Toorees
Zaz	Zazees
Bab	Babees
Benguech	Benguechees
Lendeh-poor	Lendeh-poorees'

No. 21

HISTORY OF THE AFGHANS: translated from the Persian of Neamet Ullah, by Bernhard Dorn, Ph.D. FOR. M.R.A.S. M.T.C., Part 1 8B 2 (J. Murray, London, 1829)

Part 1- page 23. 'Davud treated the two afflicted widows with the utmost kindness; and Heaven blessed them each with an accomplished son, born at the same hour; of whom the one was called Berkhia; the other, Ermia......

Each of them was blessed with an accomplished son. Berkhia called his Asif: Ermia's son was called Afghana.' Page 24. 'God blessed Asif with eighteen, and Afghana with forty sons; whose posterity, but more particularly

that of the latter, continued increasing in such a degree, that no tribe of the Israelites equalled them.'

Page 25. '..... God permitted Bokhtnasser to subjugate the territories of Sham, to rase Jerusalem, and vanquish the Israelites, so as to carry their families into captivity and slavery, and drive all those who had faith in the Tora into exile;...... He reduced the whole of Sham to his subjection; carrying away the Israelites, whom he settled in the mountainous districts of Ghor, Ghazneen, Kabul, Candahar, Koh Firozeh,....'

Page 37. 'Mestoufi, the author of the Tareekh Kozeida, and the author of the Mujmul Ansab, furnish the following records. When the lustre of Mohammed's charming countenance had arisen, and Khaled had been ennobled by embracing the Mohammedan faith, a large number of Arabs and various people repaired to Medina, and were induced, by the splendor of the Mohammedan light, to embrace Islamism. At this time, Khaled sent a letter to the Afghans who had been settled in the mountainous countries about Ghor ever since the time of the expulsion of the Israelites by Bokhtnasser, and informed them of the appearance of the last of the Prophets. On this letter reaching them, several of their chiefs departed for Medina; the mightiest of whom, and of the Afghan people, was Kais, whose pedigree ascends in a series of thirty-seven degrees to Talut of forty-five to Ibrahim, and of six hundred and three to Adam. The author of the Mujmul Ansab traces it as follows:- Pedigree of Abd Ulrasheed Kais, who is known by the surname Pathan: Kais ben Isa, ben Salool, ben Otba, ben Naeem, ben Morra, ben Gelundur, ben Iskunder, ben Reman, ben Ain, ben Mehlool, ben Salem, ben Selah, ben Farood, ben Ghan, ben Fahlool, ben Karam, ben Amal, ben Hadifa, ben Minhal, ben Kais, ben Ailem, ben Ismuel, ben Harun, ben Kumrood, ben Abi, ben Zaleeb, ben Tullal, ben Levi, ben Amel, ben Tarej, ben Arzund, ben Mundool, ben Saleem, ben Afghana, ben Irmia, ben Sarool, called Melik (King) Talut, ben Kais, ben Otba,.....'

Page 38. 'The Prophet lavished all sorts of blessings upon them; and having ascertained the name of each individual, and remarked that Kais was an Hebrew name, whereas they themselves were Arabs, he gave Kais the name Abd Ulrasheed........ their attachment to the Faith would, in strength, be like the wood upon which they lay the keel when constructing a ship, which wood the seamen call Pathan: on this account he conferred upon Abd Ulrasheed the title of Pathan also.....

The Prophet at length dismissed Abd Ulrasheed to return to Ghor and the adjacent Kohistan, there to propagate the new faith, and to direct the infidels to it.'

Part 2- page 63 *(Under word 'Suleimani').* 'Muhabbat Khan tells us, that they are called so by the Arabs in consequence of their belonging to the

adherents and followers of King Solomon.' Pages 63-64. *'Bani Afghanah, Bani Afghan;* that is, Children of Asif, Israel, Afghanah, or Afghan. These names are mentioned by Fareed Uddeen Ahmad, in his *Risalah Ansab Afaghinah,* where we find the following passage:—"When, in the course of time, Bokhtnassr the magician, who subdued the Bani Israel and the territories of Syria, and sacked Jerusalem, led the Children of Israel into captivity and slavery, and carried off with him several tribes of this people who were attached to the Law of Moses, and ordered them to adore him for God, and to abandon the creed of their fathers, they did not consent to this: upon which, he put two thousand of the wisest and most skilful of them to death, and ordered the rest to quit Syria and his dominions. Part of them, who had a chief, were led by him out of Bokhtnassr's dominions, and conducted to the Kohistan of Ghor, where their descendants settled. Their number increased daily; and people called them Bani Israel, Bani Asif, and Bani Afghanah."

Page 64. 'Fareed Uddeen Ahmed, in the beginning of his discourse, says on this point: "Concerning the denomination, 'Afghan,' some have written, that they, after their expulsion, ever bearing in mind their wonted abode, uttered bewailings and lamentations *Afghan),* and were on that account called 'Afghan.'" See Sir J. Malcolm's *History of Persia,* Vol. I. p. 101, where the same derivation of this word is mentioned....

Farid Uddeen Ahmed mentions, that in standard works, as in the *Tareekh Afghani, Tareekh Ghori,* and others, it is asserted that the Afghans were, for the greater part, Israelites, and some Copts. See also *Abul Fazl,* P. ii. p. 178: "Some Afghans consider themselves to be of Egyptian extraction; asserting, that when the Children of Israel returned from Jerusalem to Egypt, this tribe emigrated to Hindoostan."

Page 65. 'The Afghans, according to almost all the Oriental historians, believe themselves to be descended from the Jews; an opinion that was even adopted, or considered probable, by somemodern writers...... The use of Jewish names, which the Afghans employ, is undoubtedly attributable to their being Mussulmans.....

The only proof that might be adduced in favour of their pretended Jewish extraction, is the striking likeness of the Afghan features to the Jewish; which has been admitted, even by such as do not pay the least attention to their claim to a Jewish origin. Sir John Malcolm's words on this subject are: "Although their right to this proud descent (from the Jews) is very doubtful, it is evident, from their personal appearance, and many of their usages, that they are a distinct race from the Persians, Tartars, and Indians; and this alone seems to give some credibility to a statement which is contradicted by many strong facts, and of which no direct proof has been produced. If an inference could be drawn from the features of a nation resembling those of another, the

Cashmirians would certainly, by their Jewish features, prove a Jewish origin, which not only Bernier, but Forster, and perhaps others, have remarked."

Pages 65-66. 'Now, although Forster does not approve of the opinion of Bernier, tracing the descent of the Cashmirians to the exiled Jewish tribes, yet he confesses, that, when among the Cashmirians, he thought himself to be amongst a nation of Jews.'

No. 22

Dictionary of Geography, Descriptive, Physical, Statistical, And Historical, Forming a Complete General Gazetteer of the World, By Alex. Keith Johnston, F.R.S.E., F.R.G.S., F.G.S., Second Edition, thoroughly revised and corrected (Longman, Brown, Green, and Longmans, London {1855} MDCCLV)

Page 250 *(Under word 'Cashmere'):* **"The natives are of a tall robust frame of body, with manly features—the women full-formed and handsome, with aquiline nose and features, resembling the Jewish.'**